

Az iszlám

Önképző tanfolyam

Bill Warner:

Tizenhárom előadás
a politikai iszlámról

www.politicalislam.com/blog/category/thirteen-talks-on-political-islam/

Tartalom

Bevezető.....	1
Mohamed.....	8
Az alapok.....	15
A dzsihád.....	22
A zsidók.....	30
A keresztények.....	37
A dimmi.....	44
A nők.....	52
A rabszolgaság.....	60
Az etika.....	68
A Korán.....	76
Alávetés és kettősség.....	84
A saria.....	91
A dzsihád könnyei.....	99
Konklúzió.....	108

Bevezető

Üdvözlöm Önöket az első önképző iszlám-tanfolyamon.

Jogosan fel lehet tenni a kérdést, hogy miért ez az első önképző iszlám-tanfolyam. Sok könyvet írtak már eddig az iszlámról, de olyat még nem, amely azt feltételezi, hogy az olvasó semmit nem tud az iszlámról, és lépésenként eljuttatja az iszlám alapos ismeretéig. A tanfolyam három szintből áll. Ezek az előadások jelentik az első szintet, és mindegyik szint teljes képet fog adni az iszlámról.

Az iszlámot mindeddig csak tudósok tanulmányozták: egyetemi tudósok és iszlám tudósok. Az egyetemi tudósok a történelem, az arab nyelv, a vallás és a közel-keleti tanulmányok tanszékének tudósai. Mindezen területeknek megvan a saját szűk iszlámképe. A múltban mindig azt hallhattuk, hogy az iszlám nagyon bonyolult és nehezen érthető. Hogy miért? Mert az egyetemi professzor műveltnek és intelligensnek akar látszani. Azt akarja, hogy egy nehéz és homályos témakör mesterének lássuk. Ugyanez áll az imámra (az iszlám vallási vezetőre).

Szeptember 11-e, a Világkereskedelmi Központ és a Pentagon elleni támadás után az iszlám egy újfajta tudományos érdeklődés középpontjába került, amely nem az arab nyelven, a történelmen vagy a hittudományon alapul. Ez az új hozzáállás modern elemzési technikákat alkalmaz, amelyek alapja a tudomány és a matematika.

A tudomány az iszlám tanulmányozásának új módja. Az elemzés azt mutatja, hogy az iszlám nem csak vallás, hanem politikai rendszer is, és hogy az iszlám doktrína legnagyobb részét a politikai rendszer teszi ki.

Mi a különbség a vallási iszlám és a politikai iszlám között? Emlékeznek, amikor dán művészek Mohamed-karikatúrákat rajzoltak? Utána a muszlimok körében hetekig zavargások, fe-

nyezetések, perek, gyilkosságok és rombolás folyt. Ha a muszlimok úgy akarják tisztelni Mohamedet, hogy soha nem kritizálják, nem viccelnek róla és minden kiejtett szavát szent példának veszik, az vallási ügy. De amikor fenyegetik, presszionálják és bántják a nem muszlimokat, amiért azok nem tisztelik Mohamedet, az politikai ügy. Amikor azt mondják, hogy Mohamed az egy isten prófétája, az vallási ügy, de amikor ragaszkodnak hozzá, hogy a nem muszlimok soha ne beszéljenek tiszteletlenül Mohamedről, az politikai ügy. Amikor az újságok és a tévék belementek, hogy nem közlik a karikatúrákat, az nem vallási válasz volt, hanem politikai válasz.

Nézzük a Koránt:

A részletes statisztikai elemzés eredménye az, hogy a Korán több mint 60%-a politikai természetű. Azaz nem azt mondja meg, hogyan legyen jó egy muszlim, hanem azt, hogy hogyan viszonyuljon a hitetlenekhez. A Koránnak csak kevesebb mint 40%-a foglalkozik az iszlám vallással. Ez nagy jelentőségű felismerés, mert aki tanulmányozza Mohamed életét, az azt is megtudja, hogy annak legnagyobb része nem vallási, hanem politikai volt.

Ennek a tanfolyamnak az a nagy előnye, hogy segítségével szét fogják tudni választani az iszlám vallást az iszlám politikától. Az iszlám mint politikai rendszer kritizálható, ugyanolyan alapon, mint a kommunizmus, a nácizmus, a jobboldal vagy a baloldal. Ezek mind egyszerűen politikai rendszerek. Az előadások alapján félre fogják tudni tenni az iszlám vallást.

Ennek a tanfolyamnak az alapja az iszlám öt alapelve. Ha megértik ezeket az alapelveket, másokat is fel fognak tudni világosítani és meg fognak tudni győzni.

Az első alapelv az, hogy minden, amit az iszlám a nem muszlimmal tesz, három szövegen alapul: a Koránon, a Sziráon és a Hadíson. A Korán az, amit Mohamed szerint Allah feltárt neki. A Szira Mohamed életrajza, a Hadisz pedig Mohamed ha-

gyományai (rövid történetei és mondásai). Vegyük észre, hogy a Koránban, a Szirában és a Hadíszban egy a közös: Mohamed. Valójában tehát Mohamed az alapja mindennek, amit az iszlám a nem muszlimmal tesz. Amit Mohamed tett és mondott, azt az iszlám olyan fontosnak tartja, hogy külön szava van rá: a Szunna.

A média és a politikuson nem így szoktak beszélni az iszlám-ról, hanem általában valaki kifejti a véleményét az iszlámról, mégpedig többnyire úgy, hogy azt mondja el, hogyan reagál az iszlám arra, amit mi teszünk. Ez a tanfolyam megtanítja Önöknek, hogy amit az iszlám mond és tesz, annak nem mi vagyunk az alapja, hanem legelső sorban Mohamed. Az alapvető motíváció Mohamed Szunnája.

A második alapelv az, hogy a Trilógia nagy része nem az iszlám vallásról, hanem a hitetlenekről szól. Az iszlám elsősorban politikai rendszer.

A harmadik alapelv az, hogy aki nem muszlim, az kafir. A Korán mintegy 60%-a a kafirokról szól. Kafir az, aki nem hiszi, hogy Mohamed Allah prófétája. A Korán szerint Allah gyűlöli a kafirokat és terveket sző a kafirok ellen. A kafir az állatnál is alábbvaló, ezért szabad megölni, kirabolni, megkínózni, keresztre feszíteni és még sok minden mást. Jól érvelhető, hogy a kafir az emberi nyelv legnegatívabb szava. A keresztény, a zsidó, az ateista, a buddhista, a hindu, az animista, a pogány és a zoroasztriánus mind kafir.

Azért fontos a kafir fogalma, mert az iszlámnak olyan nagy része foglalkozik vele. Mohamed és ezért a muszlimok számára óriási szakadék van köztük és a kafirok között. A szakadék olyan mély, hogy az iszlám etikának van egy szabályrendszere a muszlimokra és egy másik szabályrendszere a kafirokra. Az iszlám etikáról lesz egy külön előadás.

Ez átvezet bennünket a politikai iszlám negyedik alapelvéhez: az iszlám szerint a kafirral kétféle módon lehet bánni. A musz-

limok többnyire ugyanazt választják, mint Mohamed, amikor prédikátorként elindította az iszlámot. De választhatnak más-képp is. Amikor Mohamed politikussá és harcosná vált és terjesztette az iszlámot, adott a muszlimoknak egy második módot a káfirokkal való bánásmódra. Hatalomra jutásának alapja a megtévesztés, a háború és az erőszak volt. Mindezt részletesen leírja a Szira, és meg fogjuk ismerni a tanfolyam során. A tanfolyam végén látni fogják, hogy egy muszlimnak milyen morális választási lehetőségei vannak, amikor káfirok között van.

Az ötödik alapelv az, hogy a politikai szférában a káfirnak alá kell vetnie magát az iszlám akaratának. Az „iszlám” szó behódolást, alávetést jelent, és a muszlim olyan valaki, aki alávetette magát az iszlámnak. A Korán, a Szira és a Hadís világosan kifejti, hogy a káfiroknak minden politikai ügyben alá kell vetniük magukat az iszlámnak. Tehát az iszlám és a káfirok közötti minden kapcsolatban ott van a nyomás, hogy az iszlám szerint kell beszélni és cselekedni.

A politikai iszlám tehát a következő öt alapelven nyugszik:

- Az iszlám a Koránon és Mohamed tettein alapul.
- Az iszlám legnagyobb része politikai, és arról szól, hogy mit kell tenni a nem muszlimokkal.
- Aki nem muszlim, az káfir, az élet legalávalóbb formája.
- A káfirral kétféle módon lehet bánni.
- A káfirnak minden közügyben engednie kell az iszlámnak.

Az utolsó előadásban megtudják, hogyan könnyíti meg ez az öt alapelv az elemzést és a megértést.

Ennek a háromszintű tanfolyamnak az első szintjét ezek az előadások jelentik. Ezekből választ kapnak az iszlám miéértjére. Ha alaposabban megvizsgálják, mit mond a TV és az írott sajtó az iszlámról, észre fogják venni, hogy sosem magyarázzák meg, miért tesz valamit az iszlám, hanem azt mondják, hogy az iszlám csak reagál arra, amit teszünk. Az iszlám terrort általában

azzal magyarázzák, hogy azért van, mert mi tettünk valamit. Ez azonban teljes tévedés. Az iszlám nem tőlünk teszi függővé, hogy mit tegyen. Az iszlámot nagyrészt saját politikai doktrínája határozza meg. Politikai célja pedig minden nem iszlám civilizáció megsemmisítése. Ez keményen hangzik, de ha megértették az iszlám doktrínáját és történelmét, meg fognak látni valamit: az iszlám megsemmisíti a helyi kultúrákat.

Szeptember 11-e után a média azt mondta, hogy az iszlámot nemtelenül kihasználták, hogy szeptember 1-e nem az iszlám szelleme szerint való volt. Meg fognak ismerkedni a dzsihád politikai elméletével, és ha megértették a teljes egészében Mohameden alapuló politikai elméletet, akkor látni fogják, hogy szeptember 11-e úgy történt, ahogy a nagy könyvben meg van írva. Pontosan úgy, ahogy Mohamed parancsolta volna.

Az iszlám nem csak vallás. Az iszlám teljes civilizáció. Van etikai rendszere, jogi doktrínája, politikai doktrínája, valamint egy rendkívül részletes dzsihád-elmélete. Mindez Mohameden alapul. Mohamed a valaha élt egyik legizgalmasabb ember. Meg fogják tudni – és meg fognak lepődni rajta –, hogy Mohamed Allah prófétájaként sikertelen volt.

Az iszlám mint vallás csődöt mondott. Mohamed 13 évig tanította az iszlámot és ezalatt mindössze 150 hívet szerzett. Ezután a politika és a háború eszközéhez fordult. Ezt dzsihádnak nevezte, és 10 év alatt egész Arábia urává vált, amikor meghalt, Arábiában egyetlen ellensége sem maradt. Mohamed a tökéletes muszlim: az iszlámban mindennek ő az alapja. Sőt, az iszlám doktrínából sokkal több alapul Mohameden, mint Allahon és a Koránon.

A tanfolyam során meg fognak ismerkedni a Koránnal és azzal, hogy annak csak mintegy 20%-át teszi ki az iszlám doktrínája. Az iszlám doktrínájának legnagyobb része nem istenén, Allahon alapul, hanem Mohamed tökéletes példáján. Minden muszlim mohamedán, mert Mohamed mintája szerint élnek.

Az előadásokból meg fogják érteni, hogy Mohamed politikai figura volt, olyan ember, aki megváltoztatta a világot. A politikában hihetetlen sikereket ért el, és ebben rejlik az iszlám sikerre, a politikájában.

Mohamed életrajza szent szöveg, amelynek 75%-a a dzsihádisztaként és politikusként töltött életszakaszáról, a sikeres életszakaszáról szól.

Meg fognak ismerkedni a Koránnal és meg fogják érteni az alapjait. Külön előadás lesz a nőkről. Az iszlámnak egész doktrínája van arról, hogy hogyan kell bánni a nőkkel.

Az egyik legdöbbenetesebb előadás a rabszolgaság gyökereiről fog szólni. Minden, amit valaha tanultak a rabszolgaságról, csak féligazság. A világméretű rabszolgaság kulcsa az iszlám.

Az iszlám etikai rendszere világszerte egyedülálló. Az iszlám etikának semmi köze a miénkhez. Az iszlámban nincs arany-szabály.

Hallani fognak az alávetésről és a dualitásról – ezek az iszlám kulcsfogalmai. Az alávetés és a dualitás ismerete lehetővé teszi a világos gondolkodást.

Megismerkednek majd a legszégyenteljesebb szó, a dimmi fogalmával. Ez az egyetlen szó egy egész rejtett és tiltott történelmet rejt.

Aki az iszlámról hall, gyakran abba a látszólagos ellentmondásba ütközik, hogy munkahelyén vagy az iskolában a muszlimok kedvesek. Amikor tehát rosszat hall az iszlámról, azt gondolhatja, hogy Ahmed, akit ismer, nem olyan. Ha Ahmed olyan kedves, hogyan lehet igaz az a sok rémes dolog?

Először is ez az egész tanfolyam nem a muszlimokról, hanem az iszlámról szól. A muszlimok emberek, az iszlám pedig egy doktrína és egy ideológia. Ahhoz, hogy megértsék, hogyan lehet Ahmed olyan kedves, előbb meg kell érteniük az iszlám egészét. Az iszlám egy dualisztikus (kettős) ideológia: mindig

mindenre két válasza van. Ennek oka az, hogy Mohamedből és a Koránból is kettő van. Ha megértették az iszlám kettős természetét, világossá fog válni, hogy egyes emberek, akik muszlimnak nevezik magukat, nagyon kedvesek is lehetnek. De világossá fog válni az is, hogy nekik olyan morális választási lehetőségeik is vannak, amelyek Önöknek nincsenek. Továbbá soha többé nem kell majd egy muszlimot kérdezniük az iszlámról, mert az iszlám avatott ismerőivé fognak válni. Az iszlám hihetetlenül izgalmas téma, különösen a politikai iszlám.

Mohamed

Aki ismeri Mohamedet, ismeri az iszlámot. Aki nem ismeri Mohamedet, nem ismeri az iszlámot. Minden muszlim életcélja az, hogy mindenben Mohamedet utánozza. Mohamed élete lebilincselő volt: üzletember, próféta, politikus és harcos. Legnagyobb találmánya egy mindenki mást behódolásra kényszerítő politikai rendszer volt.

Az iszlám alapjainak megismerése előtt Mohamed tanulmányozásával kezdjük. Ennek oka az, hogy Mohamed az iszlám eredete, minden vele kezdődik. Mohamed előtt nem létezett iszlám, és ő maga az utolsó prófétának hívta magát. Bizonyos értelemben az iszlám Mohameddel kezdődik és vele is végződik. Mohamed tanulmányozásának fontossága magában a Koránban található. A Korán több mint 30 helyen jelenti ki, hogy mindenkinek mindenben Mohamed mintájára kell élnie az életét. Majd több mint 40 helyen a fordítottjáról is szól a Korán: aki nem cselekszik mindenben úgy, mint Mohamed, az pokolra jut. Mindent Mohamed mintájára kell cselekedni. Minden időben mindenki számára Mohamed a tökéletes minta.

Rengeteg mindent tudunk Mohamedről, az emberről. Életrajza, a Szira több mint 800 oldalas, pedig kis betűkkel van szedve. Továbbá, mintha ennyi nem lenne elég, ott vannak még Mohamed hagyományai, más néven a hadisz, sok-sok ezer ilyen hagyomány. Rengeteget tudunk erről az emberről. Részletesebben ismerjük Mohamed életét, mint mondjuk George Washingtonét.

Mohamed fontossága az iszlám vallásban található meg. A legtöbb kafir (a Korán kafirnak hívja a nem muszlimokat) azt hiszi, hogy valaki attól válik muszlimmá, hogy Allahot imádja istenként, de ez nem igaz. Önmagában Allah imádása még nem tesz valakit muszlimmá. Muszlimmá attól válik valaki, hogy

pontosan úgy imádja Allahot, mint Mohamed tette, és pontosan tudjuk, hogy ő hogyan imádta istenét. Mohamed fontosságának további oka is van: a Korán egymagában kevés ahhoz, hogy a hívő gyakorolja az iszlám vallást.

Az iszlám öt pilléren nyugszik, amelyeket a következő előadásban fogunk tanulmányozni, de a Koránban nincs elég információ még az öt pillér egyikének gyakorlásához sem. Nem lehet iszlám módon imádni istent Mohamed utánzása nélkül. Mohamed követése olyan fontos, hogy erre külön név van: a Szunna. A Szunna jelentése: az Út.

Mohamedben találjuk meg, mi a jó és mi a rossz, de amit mi morális értelemben a jó és rossz fogalmán értünk, azt nem használja az iszlám. Helyette azt a fogalmat használja, hogy „Mi a megengedett” és „Mi a tiltott”. Megengedett az, amit Mohamed tett. Tiltott az, amire azt mondta, hogy ne tegyük, vagy amit ő maga nem tett, tehát az iszlámot Mohamed Szunnája diktálja. Ezért kell tehát tanulmányoznunk Mohamedet.

Annak eldöntéséhez, hogy valaki ismeri-e az iszlámot, elég azt néznünk, hogy említi-e Mohamedet. Vannak, akik az iszlámot csak a Korán alapján akarják megmagyarázni. Ha ilyennek találkoznak, biztosak lehetnek benne, hogy az illető nem érti igazán az iszlámot. Megismétlem: a Korán önmagában nem elég az iszlám elmagyarázásához. Az iszlám minden etikáját és szokását Mohamed határozza meg.

Nézzünk egy apróságot. Biztosan láttak már a hírekben valamilyen közel-keleti iszlám vezetőt beszélni, és látták, hogy haragos, talán kiabál is. Miért teszi? Az ok egyszerű: Mohamed lobbanékony ember volt. Ezt feljegyezte mind a Szira, mind a Hadísz, amikor tehát azt látjuk, hogy egy muszlim hamar dühbe gurul, akkor csak Mohamedet utánozza.

Mohamed volt a tökéletes apa, férj, vallási vezető, katonai vezető és politikai vezető. Nincs az életnek olyan területe, az üzleti életet is beleértve, ahol a muszlim ne Mohamedet tekintené pél-

dának. Ő a tökéletes muszlim. Nincs olyan muszlim, aki ne ismerné Mohamed életét. A furcsa az, hogy olyan kevés kafir tud bármit is Mohamed életéről. Ami Mohamed tanulmányozásánál eléggé zavarba ejtő, az az, hogy úgy tűnik, két nagyon különböző embert látunk.

Tekintsük át röviden az életét. Árva volt, aki felnőve üzletemberré vált. Kereskedelmi karavánutakra ment Szíriába. Jól szituált volt, és jó neve volt saját közösségében. Olyan embernek tartották, aki képes vitás kérdéseket elrendezni és vitákat lecsillapítani. Nagyon vallásos volt, majd 40-es éveiben kezdett vallási elmélkedésekre Mekkán kívülre félrevonulni, és egymágában imádkozni. Azután egy hangot kezdett hallani, és látomása volt. Ezt a hangot soha senki más nem hallotta és ezt a látomást soha senki más nem látta, de Mohamed számára nagyon fontos volt és teljesen megváltoztatta életét, sőt, egész jellemét is.

A hang és a látomás után visszaért Mekkába és elkezdte mondani az embereknek – először a családjának –, hogy ő lett kiválasztva a világegyetem egyetlen istenének hírnökéül. Később ez az isten nevet is kapott, Allahnak hívták. Mohamed elkezdte bevezetni azt a két alapelvet, amelyek azután örökre megváltoztatták őt magát és az egész világot is.

Az első alapelv a meghódoltatás, az alávetés volt. Mohamed azt mondta, hogy a világegyetem istene arra utasította, hogy mindenkinek mondja el, hogy pontosan azt kell tenniük, amit mond nekik, és akkor, amikor mondja. Hogy mindenkinek az ő életének mintájára kell élnie, hogy ő a tökéletes férfi, a tökéletes minta. Ez Mekkában egyet nem értést szült, mert többek között azt mondta a mekkaiaknak, hogy őseik a pokol tüzében égnek. Ezután egyidejűleg megalkotta második alapelvét, a kettősséget. Nagy szakadékot hozott létre a neki hívők és a neki nem hívők között. Ez volt a Korán nagy kettéosztása – a világ ettől kezdve hívőkből és nem hívőkből, muszlimokból a kafirokból állt.

Mohamed nagyon agresszíven terjesztette üzenetét, olyannyira, hogy irritálta a mekkaiakat. Ezért nem volt túl sikeres, és a következő 13 v alatt a napi prédikációi ellenére sem szerzett sok hívet. Állandóan vitatkozott és bajt okozott, de a mekkaiak nem tehettek ellene semmit, mert védte a nagybátyja, akinek volt némi hatalma Mekkában. Majd védelmezője meghalt, és a mekkaiak ezt mondták neki: „El kell menned innen. Elegünk van a veled való együttélésből. Egyet nem értést, szomorúságot és szenvedést okoztál közöttünk.” Ezért Mohamed elment északra, a 100 km-re lévő Medinába.

Minden megváltozott, mert Mohamed politikus és harcos lett. Prédikátorként nem sikerült sok hívet szereznie, de most rendkívül sikeres lett, mert új fogalmat hozott létre, a dzsihád fogalmát. A dzsihád teljesen megváltoztatta Mohamedet és teljesen megváltoztatta az iszlámot. A dzsihád révén az iszlám immár pénzhez tudott jutni, mégpedig rengeteg pénzhez. Ez lehetővé tette a politikai hatalom megszerzését.

Itt van a Mohamed által bevezetett kettősség második eleme. Két Mohamed van. Van Mohamed, a vallási prédikátor, és van Mohamed, a harcos politikus. A kettősség az egyik olyan dolog, amit nem könnyű megérteni az iszlámban. Az iszlám mindig két üzenetet prédikál, és azért prédikál két üzenetet, mert két Mohamed van. Sőt, ha elolvassuk a Koránt, világossá válik, hogy Koránból is kettő van. Az egyik Korán vallásos, a másik Korán politikai. Mohamed vallásos emberként nem ért el túl nagy sikert, a politikus és harcos Mohamed viszont lehengetően sikeres volt. Élete utolsó kilenc éve alatt átlagosan hat-hetente követett el erőszakcselekményt. Ezzel az állandó háborúskodással egész Arábia legfőbb uralkodójává vált.

Vizsgáljuk meg Mohamedet kicsit alaposabban, mert megmagyarázza mindazt, amit az iszlámban látunk. Ha az iszlám kapcsán valamit nem értenek világosan, elég Mohamedre tekinteniük, mert egy muszlim csak olyat tesz, amit Mohamed is tett.

Mohamed kapcsán többek között azt látjuk, hogy nem jött ki a szomszédaival. Már vallásos korszakában is tolakodó és agresszív volt. Emlékezzünk, hogy a mekkaiak nem szerették, és ezt mondták neki: "Minden eddiginél több szenvedést okoztál ennek a közösségnek." Muszlimmá válása előtt Mohamed jó szomszéd volt. Allah hírvivőjeként azonban agresszív szomszéddá vált, és ez csak romlott, amikor Medinába ment.

Nézzünk egy példát: amikor Medinába költözött, a fél város zsidó volt. Megérkezése után három évvel minden zsidó vagy el lett űzve Medinából – miután elvették a pénzüket –, vagy megölték őket, vagy eladták rabszolgának. De Mohamed, miután már egész Mekkát meghódította, megmutatta, milyen is az igazán rossz szomszéd. Élhetett egy törzs akár 100 mérföldre is, Mohamed ott is megjelent fegyvereivel és csapataival, és követelte, hogy vessék magukat alá Allahnak. Már egész Arábiát uralta, de még mindig rossz szomszéd volt. Halála előtt beütött északon Szíriába, hogy harcoljon a keresztények ellen. Utolsó szavai ezek voltak: „Ne legyen Arábiában se zsidó, se keresztény”.

Mohamed volt minden idők legsikeresebb hadvezére. Nézzük ezt meg közelebbről. Politikai vezetőként teljhatalmat szerzett. A történelem ismer más teljhatalmú férfiakat is, és hatalmuk bizonyos mértékben lemérhető azon, hogy hány ember halálát okozták. Ismert történelmünkben a legtöbb embert Mao Ce-tung ölte meg. Amennyire tudjuk, a számok azt mutatják, hogy éhínségek, üldözések és kivégzések révén Mao Ce-tung 77 millió ember haláláért felelős.

Akkor most nézzük Mohamedet. Mohamed dzsihád-elve és agresszív politikája 270 millió ember halálát okozta. Ez persze 1400 év alatt értendő. Mao saját életében ölt meg 77 millió embert. Mégis Mao összesen kevesebb embert halálát okozta, mint ahányat Mohamed példáját követve öltek meg.

Ha politikai vezetőkre gondolnak, például Napóleon, Nagy

Sándor vagy Cézár juthat eszükbe. Ők valóban nagy hadvezérek voltak, de Mohamednek a nyomába sem érnek, mert ma senki nem öl Napóleon nevében, senki nem öl Cézár nevében, de napjainkban is, miközben Önök ezt az előadást hallgatják, valahol a világban éppen embereket semmisítenek meg Mohamed tökéletes példája alapján.

Mohamed személyiségét rendkívüli kettősség jellemezte. Volt humorérzéke és szerette a gyerekeket. Sírt, amikor kedvelt harcosát megölték. Ugyanakkor halk beszédű ember volt, aki szívből kacagott, amikor egyik ellensége fejét a lába elé dobták. Ő volt a tökéletes rabszolgatartó és rabszolga-kereskedő. Mohamed mélyen benne volt a rabszolga-kereskedelemben. Sőt, a dzsihádot többek között rabszolgák eladásából pénzelte. A rabszolgákat a jól bevált módon szerezte: megölte az elraboltak védelmezőit. Megtámadott egy törzset, és addig öldöste a férfiakat, amíg a megmaradtak megadták magukat, majd felkínálta nekik az áttérés lehetőségét. Akik nem tértek át, azokat eladták rabszolgának. Nőket, gyerekeket, férfiakat. Ez nyereséges volt, ahogyan maga a dzsihád is. Mohamed dzsiháddal finanszírozta a további dzsihádot. Megtalálta a módját, hogy mind a vallás, mind a politika kifizetődő legyen, mégpedig nagyon kifizetődő.

Mohamed nagyon intoleráns volt. Ez érdekes. Mohamed előtt az arabok a vallási toleranciájukról voltak híresek. Mekkában, ahol Mohamed először jutott hatalomra, több mint 360 vallás volt. Soha senkit nem ért bántódás a vallásáért, egészen Mohamedig. Mohamed megtérítette és a legintoleránsabb emberekké tette az arabokat, és az arabok attól váltak intoleránssá, hogy követték Mohamed Szunnáját.

A Mohameddel kapcsolatos mai konvenciók egyike az, hogy senki sem mondhat róla viccet. Hallhatunk vicceket Jézusról, Noéről, Ádámról, Szent Péterről, Istenről, de Mohamedről soha. Emlékezhetnek arra, amikor egy dán karikaturista azt mondta: „Rendezzünk versenyt, hogy ki készíti el a legjobb

Mohamed-karikatúrát”. Ezek miatt a karikatúrák miatt emberek haltak meg, mert a karikatúrák sértették az iszlámot. Mohamedről nem lehet viccet csinálni, egyetlen egyet sem. Olyannyira nem, hogy aki Pakisztánban és más muszlim országokban Mohameddel viccel, szó szerint halállal lakol érte.

Mohamed kapcsán van még egy dolog, ami megmagyarázza a muszlimokat és az iszlámot: Mohamed soha nem felejtett el egyetlen sérelmet sem. Soha. Amikor újra bevonult Mekkába, ezúttal győzőként a medinai dzsihad után, első dolga az volt – és ez megmutatja Mohamed, az ember lényegét –, hogy imádkozott. A második dolga az volt, hogy elrendelte minden vallási műtárgy megsemmisítését. Mekka 360 vallásának minden objektuma megsemmisült. Mohamed saját két kezével segített rakni a máglyát és összetörni a tárgyakat. A következő dolga az volt, hogy halálos ítéletet mondott öt olyan emberre, akik korábban kritizálták. Ezek nem harcosok voltak, hanem értelmiségiek. Például a megöltek között volt két táncos lány is. Hogy mi volt a bűnük? Az, hogy szerepeltek egy Mohamedet kigúnyoló verses-dalos jelenetben. Mohamed soha nem felejtett el egyetlen sérelmet sem.

Most, 1400 év után is Mohamed a világ a leggyakoribb neve. Továbbra is Mohamed a valaha élt legbefolyásosabb politikus és harcos. Allah hírnökeként leélt élete alakítja több mint egymilliárd muszlim etikáját, morálját, politikáját és kultúráját. Mohamed politikája megsemmisítette az ősi kereszténység, hinduizmus és buddhizmus több mint felét. Feltétlenül ismerniük kell Mohamed életét.

Az alapok

Az iszlámról a legfontosabb tény az, hogy politikai ideológia. A vallás csak másodlagos jelentőségű. A vallás alapja az öt pillér. A politika alapja a dzsihád, a hatodik pillér. Az iszlám a teljes világot igazhitűekre és kafirokra, azaz hitetlenekre osztja. Ha érteni fogják, mi a kafir, érteni fogják a politikai iszlám egészét.

Az iszlámot szinte mindenki vallásnak tartja, de – mint majd látni fogják – a vallás az iszlámnak csak kis része. Az iszlám egy teljes civilizáció. Az iszlám egy kultúra, egy jogrendszer, egy gondolati rendszer, egy etikai rendszer. Az iszlám mindent magában foglal.

Előbb ismerkedjünk meg az alapokkal.

Az iszlámban minden Mohamedtől függ. Az iszlámot Mohamed kezdte el és Mohamed fejezte be. Az iszlám doktrínát három szöveg tartalmazza: a Korán, a Szira (Mohamed élete) és a Hadisz (Mohamed hagyományai). Mindet egy kézben elfér.

Ezeket a szövegeket a tudományos elemzés kiválóan olvashatóvá tette, ezért könnyen megérthetjük az iszlám civilizációt.

Az iszlám vallása egyszerű. Öt pilléren alapul. Az első pillér az, hogy nincs más isten, csak Allah, és Mohamed az ő prófétája. Ha valaki ezt elmondja arabul más muszlimok előtt, ezzel muszlimmá válik. Ez az iszlám központi tétele: a Korán és a Szunna (Mohamed mint tökéletes példa) elismerése.

A következő pillér a jótékonykodás. A zakat egy jótékonyági adó, de az iszlámban a jótékonyág más, mint amit mi értünk rajta. Először is a muszlim jótékonyág csak a muszlimoknak van; a káfirok, a hitetlenek nem kapnak belőle.

Van még valami, amiben más az iszlám jótékonyág. Egy iszlám jótékonyági szervezetnek adott pénzzel támogathatja a dzsihádot. Támogathatja a dzsihád művelését, és konkrétan a

dzsihadban meghalt családtagok támogatását is szolgálja. Az iszlám jótékonyág tehát kissé eltér attól, amit mi jótékonyágon értünk.

Az öt pillér közül a következő az imádság. A muszlimok híreszek arról, hogy milyen szigorúan veszik az imádságot, amelyet napjában ötször végeznek, akár közterületeken is.

A következő a Hadzs, azaz a mekkai zarándoklat. Ezt életében egyszer minden muszlimnak meg kell tennie, ha megengedheti magának.

Szintén vallási kötelesség az évente egy hónapon át tartó böjt, a Ramadan. A muszlim számára a böjt azt jelenti, hogy napkeltétől napnyugtáig nem ehet és nem ihat. Éjszaka annyit ehet és ihat, amennyi jólesik.

Éz tehát az öt vallási pillér. De van egy hatodik pillér is. A hatodik pillér a dzsihad. Azért hívják az öt pillérhez hasonlóan a dzsihadot is pillérnek, mert kivétel nélkül minden muszlim számára kötelező. Minden muszlim köteles részt venni a dzsihadban. A dzsihadról lesz majd egy külön előadás, de már most elmondom, hogy az, hogy minden muszlimnak részt kell vennie a dzsihadban, nem jelenti azt, hogy feltétlenül karddal kell részt vennie benne. A dzsihad végezhető karddal, szájjal, tollal és pénzzel, de erről majd többet később.

A dzsihad mind vallási, mind politikai jellegű. Az iszlám elsősorban nem vallási doktrína, hanem politikai doktrína. Például a Korán többet foglalkozik a hitetlenekkel, mint az igazhívőkkel. A Korán szövegének 61%-a foglalkozik a kafirokkal, és csak 39%-a az iszlámmal és a muszlimokkal. A Korán olyan nagy teret szentel a kafiroknak, hogy ezt most tisztába kell tennünk.

A „kafir” szót általában „hitetlen”-nek fordítják, de ez helytelen, mivel a „hitetlen” egy teljesen semleges szó. Például lehet valaki hitetlen abban, hogy a világegyetem a Nagy Bummal kezdődött. Ez azt jelenti, hogy nem hisz a Nagy Bummban. Ez

egy tisztán logikai kijelentés, amely csak annyit állít, hogy az illető nem hisz valamiben. Az, hogy valaki nem hisz a Nagy Bummban, még nem jogosít fel senkit arra, hogy az illetőt hátrányosan megkülönböztesse vagy ártson neki. Egyszerűen csak arról van szó, hogy az illető nem hisz egy adott elméletben.

De a Korán ezt messzemenően nem így értelmezi a kafirokra. A Korán aprólékos részletességgel tárgyalja a hitetlent, a kafirt. Allah megveti a kafirt. Allah terveket sző a kafirok ellen. A Korán azt mondja, hogy a kafir keresztre feszíthető, megkínozható, elrabolható, megalázható, megerőszakolható, meglopható és megbüntethető. A Korán sok-sok helyen beszél a kafirokról. Ne felejtsek: 61%-a a kafirokról szól.

Most pedig nézzük az iszlám egy másik alapvető elvét. A muszlimnak tilos az élet bármilyen vallási területén kapcsolatba lépnie a kafirral. Tehát ez a sok szöveg a kafirról nem vallási jellegű, hanem politikai. Az iszlám a kafirt az iszlámon kívülinek tekinti, és alaposan taglalt doktrínája van arra, hogy hogyan kel bántani a kafirral.

Egy példa a kafir lét politikai természetére: a Korán rengeteg helyen szól a pokolról és a kafir pokolra kerül, de nem azért, mert morálisan rosszat cselekedett, például lopott vagy ölt, hanem egyszerűen azért, mert nem hitt abban, hogy Mohamed Allah prófétája. Az iszlám pokol tehát a szellemi egyet nem értők politika börtöne.

Az iszlám másik alapvető jellemzője az, hogy nem ismeri az arany szabályt. Sőt, az iszlám tagadja az arany szabály igazságát. Az iszlámban nem létezik az emberiesség fogalma. A világot mindig úgy tekinti, hogy az kafirokra és igazhívókra oszlik. Az emberiséget nem egyetlen egészként tekinti.

Ha elfogadjuk ezt az alapvető kettéosztást, többé nem létezik az arany szabály, mert az arany szabály azt mondja, hogy úgy bánjunk másokkal, ahogy szeretnénk, hogy mások bánjanak velünk, és ez a "mások" mindenki mást jelent. De az iszlám

nem így működik. Teljesen más elven alapul, mint az aranyszabály, és ez az iszlám lényege. Az iszlám az alávetésen és a kettősségen alapul. Alávetésen, mert az „iszlám” alávetést, behódolást jelent, és mindenkinek be kell hódolnia az iszlámnak. Az, hogy mindenkinek alá kell vetnie magát az iszlámnak, egy politikai kijelentés. Az alávetés politikai aspektusa az, hogy a kafirnak alá kell vetnie magát a muszlimnak és az iszlámnak. Mivel az iszlám a kafirok politikai alávetését követeli meg, nem tartalmazhatja az aranyszabály elvét.

Az iszlám másik alapelve a kettősségen alapul. Ezt majd részletesen látni fogjuk a Korán tanulmányozásakor, de már láttuk, mi a dualitás. Volt a mekkai Mohamed és a medinai Mohamed, és az a két ember nem ugyanaz. Az iszlám civilizáció alapja a kettősség és az alávetés.

Az iszlám a földkerekség legsikeresebb politikai rendszere. Az iszlám 1400 éven át lassan terjeszkedett. Egész történelme során csak kétszer verték vissza az iszlámot. Mindkétszer Európában. Az egyik Spanyolországban történt, a másik Kelet-Európában. E két alkalom kivételével az iszlám folyamatosan terjed. Nap mint nap terjed. Mint később majd látni fogjuk, a politikai iszlám hatalma nap mint nap nő Európában és az Egyesült Államokban.

Szeretjük azt gondolni, hogy a földkerekség legnagyobb ereje a liberális demokrácia, de a liberális demokrácia mindössze 200 éves és nagyon nehéz megvalósítani, míg a politikai iszlám 1400 éves és egészen könnyű megvalósítani. És ha egyszer létrejött, mindig megmarad. Ha egy ország iszlámmá válik, csak külső erő tudja megváltoztatni, ahogyan Spanyolországban történt a mórok kiűzésekor. Egyébként egyetlen iszlám országban sem volt soha olyan forradalom, amely megszüntette volna az iszlámot az adott országban.

A politikai iszlám rendkívül hatékony. Az elmúlt 1400 év alatt 270 millió embert öltek meg dzsihádban. Az iszlám a rab-

szolga-kereskedelem üzletágában is nagyon sikeres volt. 1400 éven át hajtotta rabszolgaságba a kafirokat, és az egyik teljes előadás arról fog szólni, hogy az iszlám hogyan vetette rabszolgaságba az európaiakat, az afrikaiakat és az ázsiaiakat. A politikai iszlám egy hihetetlenül sikeres politikai ideológia.

Ezek az előadások nem a muszlimokról szólnak, hanem az iszlámról. Tehát nem a muszlimokat fogjuk tárgyalni, hanem az iszlám doktrínáját, konkrétan az iszlám politikai doktrínáját. Az iszlám vallás csak egyféle embernek fontos. Az iszlám vallást azok vallják, akik az iszlám paradicsomba akarnak jutni és el akarják kerülni az iszlám poklot. Mivel ez az előadás-sorozat nem az iszlám paradicsommal és poklallal foglalkozik, nem tárgyalja a vallást, és nem tárgyalja a muszlimokat mint embereket. Ez fontos, mert ez tartja intellektuális alapon a sortozatot.

Beszélnünk kell egy kicsit a kafir kultúráról és a kafir civilizációról. A világ 20%-a iszlámista. A többi 80% kafirokból áll. Látunk kell, hogy a kafir kultúrába beletartozik a keresztény, a zsidó, a hindu, az ateista és a buddhista. Beletartozik a kínai. Beletartozik az ausztrál. Beletartozik az afrikai. Beletartoznak az animista is, aki szerint a világot szellemek lakják. Tehát mindenki kafir, kivéve a muszlimot. És most meg kell értenünk valami fontosat ennek kapcsán. A kafiroknak meg kell érteniük, hogy az iszlám hozzáállása a kafirokhoz teljesen egyforma, függetlenül attól, hogy ateista, keresztény, zsidó vagy hindu kafirról van szó. A kafir fajtája teljesen lényegtelen. Például a keresztények sokféle különbséget tesznek maguk között, és a buddhisták is, de kívülről, azaz az iszlám szemszögéből nézve minden kafir egyforma. A kafirok tagadják Mohamedet. Tagadják Mohamed Szunnáját, azaz Mohamed útját, és minden kafir tagadja a Korán igazságát. Tehát mindenki kafir, aki nem hiszi, hogy Mohamed Allah prófétája.

Hitetlen csak zsidó vagy keresztény lehet, ezért a „hitetlen” vallási fogalom. Egy másik, iszlám által használt fogalom a politeista, vagyis a sokisten-hívő. Ez is vallási fogalom. Az ateista

is vallási fogalom. És végül az utolsó fogalom, amit az iszlám a kafirokra használ, az "a Könyv népei", ami a keresztényeket és a zsidókat jelenti. A pogány, a hitetlen, a politeista, az ateista és a Könyv népe mind vallási fogalom. Ismét emlékeztetek, hogy ez az előadás-sorozat nem a vallásról szól. Ezért kell a kafir szót használni, mert minden hitetlen kafir. Kafir a politeista, a pogány, az ateista és a Könyv népei is. Ezért a kafir szót fogjuk használni.

Tanulmányozni fogjuk a dzsiháád 1400 éve alatt megölt 270 millió kafir halálát. Ez 60 millió keresztényt, 80 millió hindut, 10 millió buddhistát és 120 millió, különféle vallású afrikait jelent. És itt most látnunk kell még valamit a kafirról: azt, hogy szinte egyetlen kafir sem akarja megismerni az iszlámot. Ebben az előadás-sorozatban vizsgálni fogjuk, miért van az, hogy a kafirok soha nem említik az iszlámtól elszenvedett sérelmeket, hogy a kafir keresztények nem tudják, hogyan lett Törökország és Egyiptom keresztényből iszlám országgá. Miért nem beszélnek a buddhisták soha arról a tényről, hogy az iszlám megölt 10 millió buddhistát? Nagyon kevés olyan hindu van, aki hajlandó beszélni a 80 millió hindu elpusztításáról. Foglalkozni fogunk tehát azzal is, hogy miért félnek és iszonyodnak a kafirok az iszlámtól annyira, hogy saját történelmüket sem akarják tanulmányozni. Foglalkozni fogunk azzal, hogy miért nem beszélnek az európai kafirok soha az egymillió, rabszolgaságba hurcolt európairól. Ez az egész sorozat a kafirokról és az iszlámról szól. Az iszlám politikájáról szól.

Az előadásokban használni fogjuk a „tudatlanság” vagy a „tudatlan” fogalmat. Egyesek számára a tudatlanság szó leszólás, de valójában csak annyit jelent, hogy valaki nem tud valamit, nincs róla tudása. Mint amikor azt mondjuk, hogy az pohár üres. Az üres nem negatív, csak annyit jelent, hogy az illetőnek ismeretre van szüksége.

Mivel az iszlám egy teljes civilizáció, azaz mivel mindent, amire szüksége van, magán belül tartalmaz, semmi szüksége a ka-

fir civilizációra. Megsemmisíti a kafir civilizációt. Amelyik országban az iszlám politikai hatalomra jut, ott kivétel nélkül megsemmisíti az eredeti civilizációt. Ha ma elmennek Egyiptomba, semmi jelt nem fogják találni az Egyiptomban létezett kopt vagy keresztény civilizációnak. eltűnt. Minden eltűnt, ami róla szólt. Még az emberek nevei is, a városok nevei is megváltoztak. Az iszlám egy teljes civilizáció, ezért amikor egy ország teljesen iszlamizálódik, egyetlen nyoma sem marad az eredeti civilizációnak, és ez az iszlám politika egyik jellemzője.

Ha a kafirok meg akarják menteni a kafir civilizációt, meg kell ismerniük, hogy milyen veszteségeket szenvedtek el az iszlámtól és hogy miért.

Az iszlám alapja az öt pillér, a dzsihád, az alávetés a kettősség és a kafir. Ha megértik ezeket a szavakat, meg fogják érteni, hogyan semmisített meg a politikai iszlám 1400 év alatt teljes civilizációkat.

A dzsihad

A dzsihad Mohamed legnagyobb találmánya. Ez tette sikeresé. A dzsihadot gyakran félreértik. A dzsihad jórészt nem erőszakkal történik, hanem pénzzel és meggyőzéssel. Dzsihad, hogy dől a pénz Washingtonba, hogy befolyást vásároljon. Dzsihad az is, hogy iskolai tankönyveink soha semmi negatívumot nem említenek az iszlámról.

A dzsihad egyértelműen az egyik leghíresebb arab szó. A dzsihad nem szent háborút jelent, bár része a szent háború is. A dzsihad jelentése valójában „küzdelem”, ami sokkal jobban mutatja a lényegét, mert a dzsihadban sokkal több van, mint erőszakkal járó háború. A dzsihad folytatható karddal, szájjal, tollal vagy pénzzel. A Korán szerint a dzsihad nem más, mint harc Allah ügyéért.

A Korán kifejti a dzsihad vízióját. A Szira (Mohamed életrajza) lefekteti a dzsihad átfogó stratégiáját. A Hadisz (a Hagymányok) pedig a taktikát adja meg – mindazt a sok részfeladatot, amit el kell végezni. És természetesen mindezek alapja és mintája Mohamed, mert Mohamed nemcsak tökéletes muszlim, hanem tökéletes dzsihadista is. A dzsihad fontossága világosan kiderül, ha elolvassuk Mohamed életrajzát, a Szirát. A Szira mintegy háromnegyedét a dzsihad teszi ki. Mohamed mindössze kilenc évig folytatott intenzív dzsihadot, de hogy ez milyen fontos volt neki, azt világosan mutatja a dzsihadossal foglalkozó oldalak száma. A lényeg a következő: Mohamed prédikátorként, vallásos emberként sikertelen volt, amíg nem indított dzsihadot. Ezért teljesen természetes, hogy a muszlimok legsikeresebb stratégiájukként a dzsihadhoz fordulnak, és ezért erről jegyeznek fel a legtöbbet.

Tisztázzunk itt most egy kérdést. A muszlimok gyakran azt mondják, hogy az igazi dzsihad belső harc, amit a hívő magá-

val folytat. Ez a Nagy dzsihad. A kard és a háború dzsihadja a Kis dzsihad. A Nagy dzsihadot, a belső lelki harcot a Hadíszból lehet megismerni, de a Hadísznak csak 3%-a szól erről a fajta harcról. A többi 97% a kafirok megöléséről szól. A dzsihad belső harc? Igen. A dzsihad a kafirok megölése? Igen. Ebben ismét a kettősséget láthatjuk.

A dzsihadot kétféleképpen lehet szemlélni. A muszlim aszerint választhat, hogy pillanatnyilag melyikre van szüksége. Vegyünk egy példát, amelyre biztosan mindenki emlékszik. 2011. szeptember 11-én muszlimok dzsihadban megtámadták a Világkereskedelmi Központot és a Pentagont. Erre a muszlimok azt mondták, hogy a dzsihadisták eltérítették az iszlám vallást. De nézzük csak meg ezt jobban, mert ha értjük, hogy a dzsihad forrása a Korán, a Szira és a Hadisz, akkor látnunk kell, hogy szeptember 11-e minden szempontból úgy történt, ahogyan az iszlám elrendelte.

Ez a Világkereskedelmi Központ elleni dzsihadista támadás nem az első volt. 1993-ban az Ikertornyok pincéjében elhelyezett jókora bombával próbálták meg felrobbantani az épületet. Nem sikerült, de nem számított, mert másodjára igen. A második alkalmat sokszor elpróbálták. Mire szeptember 11-én megcsinálták, már sokszor végigpróbálták. Ez a támadás Mohamed példáját követte.

Amikor Mohamed a dzsihad felé fordult és első ízben küldte embereit rabolni és ölni, nem sikerült nekik. Nem találtak senkit, akit kirabolhattak volna. A második próbálkozás is sikertelen volt, ahogyan a harmadik és több további próbálkozás is. De amikor nyolcadjára próbálkoztak, sikerült nekik. Szeptember 11-e pont olyan volt, mint Mohamed dzsihadja.

Dzsihad volt abból a szempontból is, hogy szeptember 11-e után a muszlimok azt mondták: „Ó, mi vagyunk a valódi áldozatok. Igazából a muszlimokat érte bántódás.” Ez is pontosan úgy történt, ahogyan Mohamed csinálta. A sikeres nyolcadik

támadás után az arabok azzal vádolták, hogy megszegte a háború összes szabályát, mert a Ramadán szent hónapja alatt támadott. A Korán válaszolt erre, és azt mondta, hogy amit a mekkaiak – a kafirok – tettek Mohamed ellen, az sokkal súlyosabb volt az ölésnél. Az igaz, hogy a mekkai arabok kiűzték Mohamedet a városból, de senkit nem bántottak. Amikor a muszlimok ölték a kafirokat, azt mondták: „Mi vagyunk itt a valódi áldozatok, nem a halott kafirok.”

Szeptember 11-e Mohamed példáján alapult más szempontból is: a muszlimok azt mondták, hogy „mi a béke vallása vagyunk”. Az iszlám vallási fátyla mögé rejtették a dzsihad politikai tettét. Ezt tették már korábban is. Mohamed mindig vallási szükséglettel fedezte politikai tetteit.

A Világkereskedelmi Központ két okból vált célponttá. Az első ok az volt, hogy ez egy kereskedelmi, üzleti központ volt. Az al-Kaida és Oszama bin Laden azt remélte, hogy a Világkereskedelmi Központ megsemmisítése megbénítja az amerikai gazdaságot. Ugyanis a dzsihad lehetőleg mindig gazdasági támadást hajt végre. Mohamed azért támadta a karavánokat, hogy magának vagyont szerezzen, a kafiroktól pedig elvegye a vagyont.

Amikor városokat támadott meg, tönkretette a város körüli gazdaságokat. Ez gazdasági hadviselés volt, ahogyan szeptember 11-e is. A Világkereskedelmi Központ kiválasztásának második oka az volt, hogy Zavahiri, a fő tervező szerint sok zsidó tartózkodott ott. Ez is pontosan Mohamed példáját követte, mert Mohamed üldözte Medina, Kajbár és Ladak zsidó lakosságát.

Szeptember 11-e más szempontból is Mohamed tettein alapult: bevándorlók hajtották végre. Mohamed csak a kivándorlása után kezdett dzsihadba. Medinába való átköltözését „bevándorlásának” nevezte. Mennyire fontos ez a bevándorlás? Anynyira fontos, hogy az iszlám időszámítás nulladik napja az a

nap, amikor Mohamed Medinába ment, ahol politikussá és harcosná vált. Ezért kezdődik minden iszlám naptár ezzel a nappal, és nem Mohamed első jelenésének napjával, amely az iszlám születésének tekinthető. A nulladik nap Mohamed bevándorlása, politikai sikerének kezdete.

Szeptember 11-e abban is Mohamedet követte, hogy rajtaütés volt. Amikor csak lehetett, Mohamed rajtaütést alkalmazott. Amikor szeptember 11-én rémületre és tűzre ébredtünk, mint ha Mohamed rendelte volna így. Mostanra talán már triviálisnak hangzik, de elmondom: akiket megtámadtak, káfirok voltak, és Mohamed szerint a dzsihád mindig a káfirok ellen irányul.

A Világkereskedelmi Központ elleni támadás megszegte a háború szabályait, ami szintén Mohamed taktikája volt. Mohamed többek között azért verte meg mindig az arabokat, mert azok váltig azt hitték, hogy be fogja tartani a szabályokat. Ugyanis Mohamed előtt a háborúnak megvoltak a maga szabályai. De amikor Mohamed kidolgozta a dzsihádot, elvetett minden szabályt. Testvér megölte a testvért, apa a fiát, a törzs egyik tagja háborút viselt a másik tag ellen. Ez megszegte az arab háborúskodás minden szabályát, és Mohamed tudta, mi a győzelem kulcsa: az, hogy megszeg minden szabályt.

Szeptember 11-e Mohamed mintájára történt abból a szempontból is, hogy az iszlám közösségben nem volt semmi szégyen vagy sajnálkozás. Az arab világ szeptember 11-e után írt legsikeresebb könyvének szerzője az az ember volt, aki egy cellában ült Zavaahirivel. És Zavaahirit nem azért hibáztatta, mert a tettét immorálisnak tartotta. Dehogyan. Az volt vele a baja, hogy a támadás felébresztette az alvó amerikai tigrist. Sok muszlim semmiféle sajnálkozást nem fejezett ki a 3000 halott káfir miatt, mert élete során Mohamed sem bánta meg soha egyetlen káfir megölését sem. Éppen ellenkezőleg: vannak feljegyzések arról, hogy kacagott és örült, amikor káfirok haltak meg.

Van egy érdekes dolog a Világkereskedelmi Központ támadásával kapcsolatban. Két nappal a támadás után Amerika-szerte csörögni kezdtek a templomokban a telefonok, és amikor felvették a telefont, a hívó ezt mondta: „Muszlim vagyok, és szeretnék eljönni a templomukba szemináriumot tartani az iszlámról a béke vallásáról”.

Ez egyrészt óriási meglepetés volt, másrészt pedig bámulatos gyorsasággal és hatékonysággal hajtották végre. Gondoljanak csak bele. Ismernek bármilyen más csoportot, politikai pártot, katonai szervezetet – bármit a világon –, amely mindössze 48 óra alatt el tud indítani egy teljesen egységes és az egész országra kiterjedő PR-kampányt?

Az iszlámnak nem a vallási, hanem a politikai természete az, amely fontos a számunkra. Szeptember 11-e vallási motivációjú politikai támadás volt, igen, de lényegét tekintve politikai volt.

Szeptember 11-e Mohamed mintáját követte, aminek további bizonyítéka az, hogy a támadás előtt az iszlámra hívtak el bennünket. Ez is Mohamed módszere volt. Oszama bin Laden nyilvánosságra hozott egy videót, amelyben elítélte Amerikát, majd felszólította, hogy vegye fel az iszlám hitet. Ha Amerika áttért volna – gondolom, ha George Bush muszlim hitre vált volna –, a támadás nem történt volna meg. Előbb elhívott bennünket az iszlámra. Ezzel is pontosan követte Mohamed tökéletes dzsihadját.

Szeptember 1-e védekező támadás volt. Minden dzsihad védekező, mert az első sérelmet a kafir követi el azzal, hogy tagadja Mohamedet. A kafir tehát már megsértette Allahot. Ezért a sérelemre válaszoló támadás védekező jellegű. Ha nem lenne kafir, dzsihad sem lenne.

Ezzel elérkeztünk egy újabb fontos dologhoz. Az iszlám doktrína szerint a dzsihad örök, és minden muszlim számára kötelező. A dzsihad nem szűnhet meg, amíg minden kafir alá nem vetette magát. Amíg van kafir, van dzsihad.

Szeptember 11-ét követően az iszlám hamarosan azzal kezdte támadni a kafirokat, hogy keresztetek. Mármost a kereszties hadjáratokat az iszlám gonosz dologként mutatja be. De miért mentek a keresztetek az arab, muszlim Közel-Keletre? Azért mentek, hogy megsegítsék a keresztényeket, akik segítségért kiáltottak. Így kezdődött. Nem az történt, hogy egy európai csapat felnyergelt fel és odament csak azért, hogy muszlimokat öljön. Azért mentek, mert az ottani keresztények segítségért könyörögtek, mert a közel-keleti keresztények szenvedése már kibírhatatlaná vált. Ne felejtjük el, hogyan terjedt el az iszlám a Közel-Keleten. Az iszlám megjelent a Közel-Keletem és karddal hódított. A kardot Omár, a második kalifa forgatta. Óriási rombolást vitt végbe. Úgyhogy a kereszties háborúk azon kevés esetek egyikét jelentik, amikor a kafirok megsegítettek dzsihadddal megtámadott más kafirokat.

Foglalkozzunk most egy másik dologgal. Azt mondtuk, hogy a dzsihad minden muszlim kötelessége. Ha egy muszlim nem magára szíjazott dinamittal megy be a munkahelyére, hogy ott mindenkit felrobbantson, attól még részt vehet a dzsihadban. Szeptember 11-e után az FBI elkezdte követni a pénz útját. Kiderült, hogy Egyesült Államok-szerte a muszlimok bőkezűen adakoztak az úgynevezett jótékonyági alapoknak, és a pénzt annak tudatában adták, hogy a dzsihad támogatására lesz. Tehát amikor egy muszlim pénzt ad a dzsihad támogatására, akkor dzsihadista. Amikor egy muszlim azt mondja, hogy "Ó dehogy, nem, nem, nem, a dzsihad, a szent háború nem a mi utunk, a mi vallásunk a béke vallása", akkor ez a tagadás is dzsihad.

A legnagyobb dzsihadot Amerikában jelenleg Szaúd-Arábia és más közel-keleti országok folytatják. Mégpedig nem karddal, hanem dollárral. Szaúd-Arábia tízszer annyit költ évente erre, mint amennyit a Szovjetunió költött a kommunizmus terjesztésére. A szaúdiak az iszlámot és a sariát terjesztik. Óriási összeget pumpálnak Amerikába. A legtöbb mecset szaúdi pénzből

épül, és a mecsetbe egy szaúdiak által kiválasztott imámot vesznek fel.

Ennél is nagyobb probléma az Amerika politikájának befolyásolására költött pénz. Washington úszik a közel-keleti pénzben, és ez a pénz szavazatok vásárlását, emberek befolyásolását és politikai kampányok indítását szolgálja. Ha egy muszlim politikai állásért akar indulni, nem lesz gondja a kampánya finanszírozásával. Amerikában minden muszlim megkap bármennyi pénzt, ha azzal az iszlám ügyét akarja előmozdítani. A dzsihad pénzzel is folytatható, és a szaúdiak bőven használják erre a pénzt, ahogyan Mohamed is tette. Mohamed utolsó szavai ezek voltak: „Ne hagyjatok meg Arábiában egyetlen zsidót vagy keresztényt sem. Folytassátok a kafir követek befolyásolásának pénzelését.” A szaúdiak pontosan ezt teszik. Befolyásolják a kafir követeket, és nagyon jól csinálják.

Az oktatási rendszerünk a másik olyan terület, ahol a muszlimok pénzzel segítik a dzsihadot. Amerikában az iszlám csak olyan tankönyvből tanítható, amelyet egy muszlim bizottság jóváhagyott. Ennek következményeként iskoláinkban az iszlámot csak mint dicsőséges vallást, dicsőséges politikai rendszert tanítják. Egyetlen említés sincs arról, hogy milyen kulcsszerepet játszott az iszlám a rabszolgaság terén az elmúlt 1400 évben. Ez a propaganda, amely tankönyveinkben dicsőíti az iszlámot, szintén dzsihad. De az oktatási dzsihad nem áll meg a tankönyveknél. A szaúdiak óriási pénzeket pumpáltak egyetemeink közel-keleti történelem és arabisztika tanszékeibe, valamint vallási tanfolyamokba. Ezek az óriási összegek befolyásolják a történelem, a vallás és a politika tanításának módját. Nagy összegeket kapnak a szaúdiak által támogatott professzori állások is. Egyetemeinken az iszlám tanítása olyan tanterv alapján folyik, amelyet a szaúdiak jóváhagytak.

Ezért az oktatási rendszerünk ellen dollárral viselt dzsihad sokkal veszélyesebb, mint a karddal folytatott dzsihad. A dzsihadra példa az a tény is, hogy bárki, aki a sajtóban bíráló meg-

jegyzést tesz, azt nyomás alá helyezik és perrel fenyegetik. A muszlimok nagyon hatékonyan a saját polgári jogainkat fordítják ellenünk, hogy megfélemlítsenek és biztosítsák, hogy senki ne mondhasson az iszlámról olyat, ami a muszlimoknak nem tetszik. Mert ugye a szólásszabadság nem Szunna, nem Mohamed útja.

Kultúránk szempontjából végső soron nem az erőszakos dzsihad a legfontosabb. Az a legfontosabb, hogy nem értjük, mi történik. Nem értjük, hogy a politikusok, a médiák és az iskolák befolyásolásának pénzelve nem más, mint dzsihad. Tehát nem az iszlám olyan nagyon erős, hanem mi vagyunk nagyon-nagyon gyengék, mégpedig azért, mert olyan keveset tudunk.

A dzsihad az iszlám legerősebb politikai koncepciója. Viselhető karddal, tollal, szájjal és pénzzel. Mohamed élete tökéletes mintát nyújt az iszlámnak mind a taktikai, mind a stratégiai dzsihadra. A Világkereskedelmi Központ elleni támadás a dzsihad tankönyvi példája, de a leghatékonyabb dzsihad a civilizációnk iszlamizálása.

A zsidók

Mohamed a zsidók között akart próféta lenni. A zsidók azután jól példázták, hogy mi történik azzal, aki ellenáll a politikai iszlámnak. A zsidókat legyilkolták, kirabolták, kivégezték, megérőszakolták, rabszolgává tették, elrabolták, az első dimmikké (fél-rabszolgákká) tették és száműzték. A muszlimok modern kori zsidógyűlöletét teljes egészében Mohamed alakította ki.

A zsidók nagyon fontosak az iszlám kialakulásában. Azt mondhatjuk, hogy ha nem lennének zsidók, nem lenne iszlám sem. Ennek oka a Koránban található. Amikor Mohamed az első látomását látta, amelyet senki más nem látott, és először hallotta a hangot, amelyet senki más nem hallott, azt mondta, hogy a hang Gábiel arkangyalé volt. Ez azért fontos, mert Gábiel a zsidó hagyomány része. Mohamed kezdettől azt mondta, hogy saját hitelének alapja az a tény, hogy ugyanazon az alapon áll, mint a próféták és az Ótestamentum. Mekkában nem voltak zsidók, amikor Mohamed elkezdte mondani Noé, Ádám és Mózes történetét. Az alakok ugyanazok, de a történetek mások voltak. Például a zsidó szentírásban Mózes és a fáraó története a rabszolgává tett zsidók elengedéséről szól. A Koránban Mózes és a fáraó története nem a zsidók elengedéséről szól, hanem arról, hogy a fáraó nem akarta elismerni, hogy Mózes próféta, és ezért az egyiptomiak megsemmisültek.

Ugyanezt áll Noé történetére is. Allah azért bocsátott vízözönt a Földre, mert az emberek nem akarták elhinni, hogy Mohamed Allah prófétája. A sort folytathatnánk. Mindegyik történet úgy változott meg, hogy a Korán központi tételét támogassa, amelyre mindenkinek hallgatnia kell, és pontosan azt kell tennie, amit Allah prófétája mondott. A korán üzenete az, hogy a világ egésze két részre oszlik: azokra, akik hisznek Mohamedben, és azokra, akik nem.

Ha lettek volna Mekkában zsidók, azt mondták volna, hogy „álljon meg a menet, ez a történet nem így volt.” A Korán azt mondja, hogy az Ótestamentum történeteit megmásították. Szerinte mindezek az emberek – Ádám, Noé, Mózes, Dávid és Salamon – azt jövendölték, hogy el fog majd jönni Mohamed, Allah utolsó hírnöke. De a zsidók megsemmisítették az összes ilyen jövendölést. A Korán szerint a valódi zsidó írások a Koránban találhatóak meg.

A mekkai Korán még jó szemmel tekint a zsidókra. De hallgassuk csak meg, mint mond az iszlám a modern kor zsidóiról. Európában manapság gyakran hallhatunk a muszlimok zsidógyűlöletéről.

Következzenek most néhány mai muszlim politikai vezető szavai. Egy volt török miniszterelnök nagy tömegek előtt nyilvánosan kijelentette, hogy "a zsidók baktériumok, olyanok, mint egy betegség".

Szaúd-Arábiában egy riporter egy tévéműsorban az utca emberét kérdezte a zsidókról. Egyik kérdése ez volt: „hajlandó lenne-e kezét fogni egy zsidóval?” Egyik ember azt válaszolta, hogy „természetesen nem. Akkor le kéne vágnom a kezemet”. Másik kérdés: „Ha egy gyermek azt kérdené Öntök, kik a zsidók, mit válaszolna?” Egyik válasz: „Allah haragja van rajtuk, letértek az igaz útról; a földkerekség legfontosabb népe, mert csak magukkal törődnek”.

Másik idézet egy modern muszlimtól, aki professzor Egyiptom egyik legrangosabb egyetemén. Ez az imám egy fatva-bizottság tagja is. A fatva egyszerűen egy jogi ítélet. Ez a bizottság kiadott egy fatvát, hogy a zsidók majmok és disznók. Még tovább menve azt mondta, hogy a zsidók hazugságokat koholnak, hazugságokra hallgatnak és elrejtik az igazságot, hogy a megtévesztést támogassák. Hipokriták. Azt akarják, hogy mások fájdalmat érezzenek. Örülnek mások szenvedésének. Durvák és közönségesek. Megszegik az ígéreteiket és gyávák.

Ez éles ellentétben áll a mekkai Mohameddel. Mekkában Mohamed gyakorlatilag a zsidók testvérének vallotta magát. Azt mondta, hogy ő a legutolsó a zsidó próféták sorában. Mi magyarázza ezt az ellentmondást? Az egyik magyarázat az lehet, hogy a muszlimok a modern kori európaiaktól vették át a zsidógyűlöletet. Hogy az a náciizmus maradványa. Vizsgáljuk ezt meg közelebbről. Menjünk vissza 600 évvel ezelőtre, messze a modern Európa előttre.

Tunéziában, amikor megszólalt az imára hívás, egy zsidó azt mondta, hogy Mohamed nem tartozik a zsidó próféták sorába. Lefejezték, mert megsértette a prófétát. Marokkóban egy uralkodó azt mondta, hogy a zsidók megfizetik az adót és nagyon alázatosak. Később majd látni fogjuk, mit is jelentett ez. Észak-Afrikában a muszlimoknak bort eladó zsidókat lefejezték, családjukat pedig eladták rabszolgának. Tunéziában az volt a törvény, hogy ha egy zsidó muszlimként öltözött, azt levetkőztették, megverték és börtönbe vetették. Ha azon kapták, hogy lovagol, le kellett húzni a lóról, le kellett vetkőztetni és meg kellett verni. A középkori Iránban zsidónak tilos volt esőben ki-menni az utcára, mert az esőcsepp a földre hullhat róla, egy muszlim beleléphet, és ezáltal megfertőződhet. Ezért amikor esett, a zsidók nem mehettek a piacra, nehogy megfertőzzék a muszlimokat. Mindezek a történetek jóval megelőzik a modern Európai államok létrejöttét, ezért a muszlimok zsidógyűlöletének okát máshol kell keresnünk.

Térjünk vissza a Koránra, mert két Korán van. A Medinában írt második Korán teljesen más képet fest a zsidókról. Medinában sok zsidó élt. Három törzsük élt ott, és a népesség mintegy felét tették ki. Amikor Mohamed bevonult Medinába, a zsidók hamarosan megmondták neki, hogy nem tartozik a zsidó próféták közé. Senki nem mondhatott ellen Mohamednek, ezért hamarosan megoldotta a problémát. Mintegy egy év múlva elég politikai hatalmat szerzett, hogy megtámadja az egyik zsidó törzset. Legyőzte őket, elvette minden pénzüket és száműzte őket Me-

dinából. Nem sokkal utána kifogást talált a másik zsidó törzs megtámadására. Miután elfogta őket, elvette minden vagyonukat és még rosszabbra készült. De a zsidóknak voltak szövetségeseik az arabok között. Egyik régi szövetségeseük előlépett és ezt mondta: „Ne bántsátok őket, mert korábbi szövetségeseim”. Ezért Mohamed csak száműzte őket, miután elvette minden pénzüket.

Harmadik támadása a legerősebb zsidó törzs ellen irányult. Miután a zsidók megadták magukat, különválasztotta a férfiakat a nőktől és a gyerekektől. A férfiakat kivezették a piacra, ahol egyenként lefejezték őket, mind a 800-at. Mohamed egész nap ott ült 12 éves feleségével, Aisával együtt. A kivégzések éjszakaiig tartottak, este 10-kor fáklyafénynél vették fejét az utolsó zsidónak. A zsidó gyerekeket muszlim családok fogadták be és muszlimnak nevelték őket. A zsidó nőket Mohamed tömegével adta el rabszolgának. Mármost ezt a történetet minden muszlim ismeri. Medinában más volt a hozzáállás a zsidókhöz, mint Mekkában. De Mohamed a medinai zsidók megsemmisítése után sem állt le.

Északnak ment Kajbárba, ahol gazdag zsidók éltek. Megostromolta őket, és amikor megadták magukat, minden pénzüket elvette. Ezúttal azonban nem ölte meg őket. Halott zsidóból nem lesz pénz. Helyette újfajta emberi lényt hozott létre: a dimmit. A dimmi az iszlám világában létezett. Egy zsidó csak az otthonában vagy a zsinagógában lehetett zsidó. A teljes kultúra, minden törvény, minden politika az iszlám volt. A dimminek adót kellett fizetnie, a DZSIZJÁT. Minden keresményének 50%-át az iszlámnak és Mohamednek kellett adnia. A Korán azt is mondja, hogy az adó megfizetésén felül a dimmit meg is kell alázní. Emlékezzenek arra a középkori feljegyzésre, hogy a zsidók fizették az adót és nagyon alázatosak voltak – azért, mert dimmik voltak.

De Mohamednek nem volt elég, hogy Kajbár zsidóit ellenségévé tette. Haldoklása közben utolsó szavaiban azt mondta, hogy

nem maradhat Arábiában sem zsidó, sem keresztény. Három évre rá Omár, az akkori kalifa, azaz az iszlám egészének legfőbb ura kiűzte a zsidókat Arábiából. Attól a naptól kezdve nem volt többé zsidó Arábiában. Szaúd-Arábia vallási apartheidben él.

A zsidókról szólva a Korán még tovább megy; MAJMOKNAK nevezi őket. Emlékeznék, amikor korábban említettem, hogy a fatva döntése szerint a zsidók majmok és disznók? Ezt nem a modern iszlámtudós találta ki. Mohamed még azt is hozzátette, hogy a zsidók patkányok. Ez tehát egy teljesen másik hozzáállás a zsidókhoz. Ez a kettősség. Az egyik hozzáállás szerint a zsidók és a muszlimok ugyanazt az istent imádják. Hát hogyne, ők testvérek. A másik hozzáállás szerint a zsidók MAJMOK és patkányok. Ez két teljesen ellentétes nézet, de az iszlám kettőssége okán mindkettő igaz. Egy muszlim mondhatja egy zsidónak azt, hogy „Ugyanazt az istent imádjuk. Testvérek vagyunk a vallásban”. Vagy mondhatja azt, hogy a zsidók majmok és patkányok.

Térjünk most vissza Medinából napjainkba. Ma a zsidók és a muszlimok között probléma feszül, az izraeli-palesztin probléma. Fontos tudni, hogy Izrael állam hivatalos álláspontja szerint az iszlám semmilyen szerepet nem játszik Izrael problémájában. De hallgassuk csak meg, mit mondanak a palesztin vezetők. Egyikük ezt mondja: „Támogatom a palesztinok ügyét. Támogatom a dzsihadot.” Az izraeliek kijelentik, hogy a probléma egyszerűen egy modern kori politikai probléma, két nemzetállam közötti harc. De a dzsihad nem modern eszme. A dzsihad egy 1400 éves eszme. A Hamasz egyik vezetője szerint „a Koránban használt szavak közelebb állnak az állathoz, mint az emberhez. A zsidót könyveket hordozó számarként ábrázolja, és majmokhoz és disznókhoz hasonlítja.” Egy másik vezetőjük azt mondta, hogy „Mohamed próféta megjósolta, hogy a végítélet napja csak akkor jön el, ha a muszlimok megharcolnak a zsidókkal, megölik a zsidókat, és a kövek és a fák azt mondják:

»Allah szolgája, egy zsidó rejtőzik mögöttem. Gyere és öld meg«”.

Egy másik iszlám vezető szerint „ha Allah úgy akarja, győzőként és felszabadítókként fogunk belépni Izraelbe, nem tárgyalások, hanem dzsihad révén”.

Ez Izrael problémájának két nagyon különböző nézete. A mai zsidók tagadják, hogy az iszlámnak bármi köze lenne Izrael problémájához. Ugyanakkor a muszlimok azt mondják, hogy az iszlám követelése Izrael dzsiháddal való megsemmisítése. Megvizsgáltuk a zsidók és az iszlám történelmét, és láttuk, hogy Mohamed rabságba vetette, megölte a zsidókat és létrehozta a dimmit. Ez az egy szó, a dimmi az oka annak, hogy a zsidók és a keresztények nem ismerik fel az iszlámban a problémáik forrását. A zsidókat megsemmisítették, megalázták és megszégyenítették. A zsidók és a keresztények dimmik voltak. Mindegy, hogy Észak-Afrikát, Spanyolországot, Törökországot vagy Egyiptomot nézzük, a dimmikkel rosszul bántak. Senki sem akar emlékezni erre a szörnyű történelemre, ezért tagadják annak létezését.

Ahelyett, hogy elmondanák ennek az 1400 éves szégyennek a történetét, a zsidó tudósok egy csodálatos hazug világot találtak ki: az iszlám aranykorát. Azt mondják, hogy a civilizáció csúcspontja az iszlám Spanyolországban volt. Hogy ez a tolerancia és az óriási intellektuális teljesítmény kultúrája volt. Van is egy szemernyi igazságuk: volt néhány zsidó és néhány keresztény, akinek jól ment és aki magas kormányzati pozíciókat töltött be tanácsadókként és egyéb minőségben. De elitista dolog ezt aranykornak hívni, mert csak nagyon keveseknek ment jól. Lehet-e aranykor az, amely a káfirok dimmiségén alapul? Lehet-e aranykorról beszélni, ha az európaiak 700 évig harcoltak, hogy kiűzzék Spanyolországból az iszlámot? Nevezheti-e egy zsidó tudós aranykornak azt a történelmet, amikor Córdobában egyetlen nap alatt 5000 zsidót öltek meg? Lehetett Spanyolországban néhány arany csillám, de ez nem aranykor volt.

Tehát a dimmi történelme a magyarázat az iszlám és a zsidók történelme kapcsán mutatkozó amnéziára. Ami azt illeti, egyetlen kafir sem akar visszatekinteni és szembesülni azzal, hogy 1400 év alatt összesen 270 millió kafirt öltek meg. Ez a történelem túl negatív. Egy kafir sem akar visszatekinteni, hogy azt kelljen mondanía, hogy ősei rabszolgák voltak. Egy zsidó sem akar visszatekinteni, hogy azt kelljen mondanía, hogy 1400 éven át a zsidók az iszlám utcájának szemete voltak.

Kár, hogy nem emlékszünk erre a történelemre. Amíg Izrael nem ismeri fel valódi helyét a történelemben, hogy Izrael zsidói az iszlám dimmik leszármazottai, amíg a zsidók nem fogadják el, hogy a harc valódi oka a dzsihad, addig arra vannak ítélve, hogy megismételjék Kajbár történetét. Izrael megmentésének egyetlen útja az, ha meglátják az iszlám valódi történelmét. Az iszlám történelmének hazug tagadásával Izraelt nem lehet megmenteni.

A keresztények

Az iszlám kétféle módon mutatja be a keresztényeket (ismét a kettősség). Az egyik nézet szerint a kereszténység és az iszlám testvérvallás. A másik nézet szerint a keresztényeknek meg kell változtatniuk a vallásukat, hogy teljesítsék az iszlám követeléseit. A mai keresztények azt akarják hinni, hogy van híd az iszlám és a kereszténység között. De az iszlám története azt mutatja, hogy az iszlám előbb megtéveszti, majd megsemmisíti a kereszténységet. 1400 éve alatt az iszlám keresztény országokat semmisített meg.

Az iszlám kialakulásában a keresztények nem játszottak olyan meghatározó szerepet, mint a zsidók. A Korán nem sokat mond a keresztényekről, ahogyan a Szira, Mohamed életrajza sem. De az iszlámnak a kereszténységhez való viszonyát megmutatja Mohamed élete végének néhány napja, amikor csapatokat küldött Észak-Szíriába a keresztények ellen. Mohamednek tehát szándékában állt megtámadni a keresztényeket. Nem sokkal halála után ez meg is történt. A keresztények fontos szerepet játszottak az iszlám történelmében, mégpedig azért, mert a teljes Közel-Kelet, Észak-Afrika és a mai Törökország területe mind keresztény volt.

Ezek a területek ma iszlám vallásúak, tehát ennek megvan a történelme, de nézzük előbb meg az iszlámot modern szemmel. Szeptember 11-e után két nappal az összes templom telefonhívásokat kapott. Hadd küldjünk a templomukba egy muszlimot, hogy beszéljen az iszlámról, a béke vallásáról. Az egyik templom egy lépéssel még ennél is tovább ment. Meghívott egy csoport imámot (az imám muszlim vallási vezető), valamint több keresztény papot. A keresztények azon az estén egyesével-kettesével érkeztek. Aztán amikor elérkezett a találkozó kezdetének ideje, bejött az összes muszlim. Az imámok egy csoportban felvonultak a színpadra, majd besorjázta a muszlim férfiak.

Körülvették a székeiken ülő keresztényeket. Aztán bejöttek a muszlim nők, mind tetőtől talpig feketében, és leültek a hátsó sorokba. Muszlim nőkként tudták, hol a helyük egy nyilvános összejövetelen.

A legelső dolog, ami történt, az az volt, hogy egy imám kiment az előadói pulpitushoz, rátett egy nagyon nagy Koránt, és a közepe táján kinyitotta. Ez szimbolikus tett volt, amely meghatározta a teljes estét. A keresztényeknek ez fel sem tűnt, de a muszlimoknak világosan jelezte, hogy kik ők.

Ugyanis az „iszlám” jelentése „alávetés”. Az alávetés szónak több értelme is van. A muszlim számára a Koránnak, Allah akaratának és Mohamed Szunnájának való alávetést jelenti. Továbbá minden muszlim köteles alávetésre bírni minden nem muszlimot. Ők azért jöttek el erre a találkozóra, hogy uralják. A muszlimok a Koránt a domináns helyre tették, ahol általában a Biblia szokott lenni. A dominálásnak ez az aktusa megszabta az egész este jellegét.

Az egyik imám felkelt és elkezdett előadni. Először azt mondta, hogy a keresztények és a muszlimok ugyanazt az istent imádják. Ez elsőre nagyon jó indításnak tűnt. Természetesen ez nem volt igaz, mert a keresztények semmit nem tudtak Allahról, ezért semmi bajuk nem volt a kijelentéssel. Az imám azzal folytatta, hogy ők is tisztelik Jézust, mert Jézus Allah prófétája volt, és muszlim. Azt is elmagyarázta, hogy Jézus nem Isten fia volt, hanem csak egy muszlim próféta. És ami azt illeti, az apostolok is muszlimok voltak. Ez talán kissé meglepte a papokat, de nem szóltak semmit. Az imám azután azt mondta, hogy Jézust nem feszítették meg, ezért nem is támadt fel.

Azután azt mondta a keresztényeknek, hogy a Szentháromság fogalma nagy megsértése Allahnak. Nincs olyan, hogy Szentháromság, és ez a keresztényeket többisten-hívökké teszi. Az a tény, hogy a muszlimok a keresztényeket többisten-hívőknek tartják, megmagyarázza, miért történt a találkozó elején, ami történt. Az

történt ugyanis, hogy a pap azzal nyitott, hogy imádkozzunk együtt. Ez pánikszerű választ váltott ki az imámokból. „Nem”, mondták, „nem! Nem imádkozhatunk másokkal együtt”. Ezen a keresztény pap eléggé meglepődött, de mivel a keresztények voltak a házigazdák és ezért kedvesek és udvariasak akartak lenni, nem mondtak semmit. Mivel a pap semmit sem tudott az iszlámról, zavarodott arcán látszott, hogy nem érti, miért tiltakoznak a közös ima ellen. Az oka pedig az, hogy a muszlimok a keresztényeket többisten-hívőknek tartják. Velük imádkozni iszonyatos bűn, olyan iszonyatos, hogy külön név van rá: sirk. A Korán azt mondja, hogy ha keresztényekkel együtt imádkoztak volna, biztosan pokolra kerülnek. Keresztényekkel együtt imádkozni nagyobb bűn, mint a tömeggyilkosság.

Mint mondtam, a keresztényeknek fogalmuk sem volt az iszlámról, különben soha nem hívták volna a muszlimokat közös imára. Vagy ülve imádkoztak volna együtt a muszlimokkal. A muszlimok ezen a ponton már domináltak. Egy keresztény templomban nem imádkoztak együtt a keresztényekkel.

Az imám az előadásában mondott még valamit: azt, hogy az Újtestamentum egy rontott szöveg és téves. És nem csak az Újtestamentum téves, hanem az Ótestamentum is. Az Újtestamentum téves voltára azt hozta fel, hogy Jézusnak, Allah prófétájának fő jövendölése az volt, hogy őutána az utolsó próféta fog következni, és a neve Ahmed lesz. (Az Ahmed és a Mohamed olyan, mint a Gabi és a Gábor.) Az imám azt mondta, hogy a keresztények ezeket a próféciákat eltávolították az Újtestamentumból, és hogy ez az egyik a sok ok közül, amiért az Újtestamentum egyszerűen téves. Ha a keresztények meg akarják ismerni Jézus valódi történetét, azt a Koránból ismerhetik meg, mert a Korán tartalmazza a pontos igazságot Isáról (ahogy az arabok Jézust nevezik).

Képzeljék el, mi lett volna, ha egy keresztény pap állt volna fel és tett volna hasonló kijelentéseket – hogy Mohamed nem volt semmiféle próféta, hogy a Korán egy más iratokból származta-

tott mű, hogy egyszerűen csak egy könyv, amelybe átmásoltak dolgokat a zsidók, a keresztények, a zoroasztriánusok, és régi arab vallások történeteiből, hogy Allah egyszerűen a kurajs törzs törzsi holdistene. Ez egyenértékű azzal, amit az imám mondott, de a keresztények nem tették meg, mégpedig két okból. Egyrészt ők voltak a vendéglátók, ezért udvariasak akartak lenni. Másrészt fogalmuk sem volt róla, hogy a Korán egy származtatott mű. A hallgatóság kérdéseire adott válaszokból kiderült, hogy egyik keresztény sem olvasta a Koránt, sem a Hadíszt, Mohamed hagyományait. Mohamed életéről sem tudtak semmit. Az imámok viszont elolvasták az Ó- és az Újtestamentumot. Ezért ismerték a keresztényeket, míg a keresztények semmit sem tudtak róluk. Így zajlott le az egész este. A muszlimok kérdeztek a keresztényektől, és kérdéseik 1400 évesek voltak. Ezek alapkérdések voltak, de a papok nem voltak rájuk felkészülve. Addig soha nem gondolkodtak el ilyen fajta kérdéseken. A muszlimok tehát felkészülten jöttek, míg a keresztények felkészületlenek voltak.

Az, hogy a keresztnek nem készültek fel, világosan kiderült, amikor az egyik pap elkezdett rosszakat mondani a kereszties hadjáratokról, és bocsánatot kért értük. Ez megmutatta, hogy semmit nem tud a kereszties hadjáratokról. Igen, a keresztiesek követtek el hibákat, de összességében nagy jót tettek. Hogy miért tettek nagy jót? Azért, mert ez azon kevés alkalmak egyike volt, amikor az európai keresztények felismerték a közel-keleti keresztények súlyos szenvedéseit. A kereszties hadjáratok elindításának egyszerű oka volt. Azért jöttek, hogy eleget tegyenek egy segélykiáltásnak. És miért kiáltottak a keresztények segítségért? Azért, mert muszlim uraik gyilkolták, kirabolták és halálra adóztatták őket.

Hogyan váltak ezek a muszlimok a keresztények uraivá? Mert-hogy eredetileg a világnak az a része jórészt keresztény volt. És nem úgy vált muszlimmá, hogy megjelent néhány imám a piacon és elkezdett prédikálni. De nem ám. Hanem azért vált

muszlimmá, mert karddal levágtak mindenkit, aki védte a kereszténységet, majd átvették a kormányzást. A keresztések egy kétségbeesett segélykiáltásra válaszolva érkeztek oda.

A pap a megjegyzéseivel lényegében azt mutatta meg, hogy fogalma sincs a kereszténység és az iszlám történelméről. Ez tragikus, borzasztóan tragikus. Mert több mint 60 millió keresztényt öltek meg dzsihádban. Hogyan vált a görög kultúrájú, valaha Anatóliának hívott Törökország keresztényből 99,7%-ban iszlámmá? A színpadok ülő keresztények nem tudták, hogyan történt ez, ahogyan a dzsihádban elpusztított 60 millió keresztényről sem tudtak. Mint ahogyan arról sem, hogy csak a XX. században egymillió örményt öltek meg Törökországban. Miért nem tudtak ezek a papok ezekről a szörnyű tényekről? Nagyon egyszerű: azért, mert egyházi intézményben tanultak és soha senki nem említette nekik ezeket a tényeket. Soha nem tanították nekik az iszlám doktrínáját. Például azt sem tudták, hogy az iszlám elsősorban nem vallás, hanem politikai ideológia.

Miért nem tanítják ezt az egyetemeken és az egyházi intézményekben? Semmi nem történik véletlenül. A keresztények azért nem tanítják a kereszténység és az iszlám történelmét, mert olyan borzalmas, olyan fájdalmas, – azt is mondhatnánk: olyan gusztustalan – ez a történelem, amelynek során a Közel-Kelet, Törökország és Észak-Afrika mind muszlimmá vált.

Az iszlám a keresztények számára külön státuszt hozott létre: ez a dimmi. Az első dimmik a zsidók voltak, de a keresztények sokkal nagyobb dimmik voltak, mégpedig azért, mert sokkal többen voltak. Amikor a muszlimok bejöttek, átvették a kormányzást és bevezették az iszlám jogot, a sariát, ennek egy része arról szólt, hogy hogyan kell bánni a keresztényekkel és a zsidókkal a közösségben és a bíróságok előtt. Borzasztó volt. A dimminek nincs semmi polgári joga. Ezért a dimmiségnek és a keresztények által fizetendő speciális adónak a történelme rettenetesen megalázó volt.

Ez egy szégyenteljes történelem, amelynek része 60 millió keresztény meggyilkolása. A színpadon ülő keresztények egyike sem tudta, mi történt Ázsia hét egyházával. A hét egyház Kis-ázsiaiában volt, Anatóliában, amelyet ma Törökországnak hívnak. Nem tudták, mi történt azokkal az egyházakkal, ami tragédia. Tragédia, mert azoknak az egyházaknak a megsemmisítése az iszlám dióhéjban elférő történelme.

És a keresztények nem tanultak eleget az iszlámról, hogy tudják: nem csak 60 millió keresztény pusztult el dzsihádban, hanem 80 millió hindu, 10 millió buddhista és 120 millió afrikai is.

A színpadon ülő keresztények nem tudtak eleget ahhoz, hogy a rabszolgaságról kérdezzenek. Merthogy ahány rabszolgát a fehér ember megvásárolt és aztán fahajón Amerikába vitt, azokat egytől egyig muszlim nagykereskedőtől vásárolta. A keresztények nem tudtak eleget ahhoz, hogy megkérdezzék: hogyan van az, hogy az „afrikai”-t jelentő arab „abed” ugyanaz aszó, amit a fekete rabszolgára használtak. Ez az est két dolgot bizonyított: az iszlám tudását és hatalmát, továbbá azt, hogy a keresztények nem végezték el a házi feladatukat.

Minden kereszténynek, minden kafirnak tudnia kéne, hogyan használja az arany szabály fogalmát a Korán támadására. Minden kereszténynek, minden kafirnak ismernie kéne Mohamed történetét.

Minden kafirnak eleget kellene tudnia a Koránról ahhoz, hogy amikor egy muszlim azt mondja, hogy a keresztények, a zsidók és a muszlimok ugyanazt az istent imádják, akkor tudjon érvelni amellelt, hogy ez egyszerűen nem igaz. Az ismeretek rendelkezésre állnak. Minden kafirnak tudnia kéne, hogyan vitázzon az iszlámmal a templomban felvetett kérdésekről, mert amit a muszlimok a templom szószékéről mondtak, azt mondják a templomon kívül is.

Minden kafirnak, nem csak a keresztényeknek, tudnia kéne vitázni a politikai iszlám kérdéséről, ha nem egy muszlimmal,

akkor egy kollégával vagy mással. Mivel védhető, ha tudatlank vagyunk a politikai iszlám történelmében? Semmivel. Szembe kell néznünk a félelmeinkkel, mert mindenki fél tanulmányozni a politikai iszlámot, és ez a félelem abból fakad, hogy kényelmetlennek érezzük a politikai iszlám történelmét. Van tehát okunk erre az érzésre, de szembe kell néznünk a félelmeinkkel.

Szembe kell néznünk a félelmeinkkel többek között azért, mert az iszlám szörnyű történelme itt van velünk a jelenben. Például Irakban, ahol a keresztények többségben voltak, ma már csak 3%-ot tesznek ki, mégis az iraki menekültek 30%-a keresztény. Miért üldözik őket? Mert Irakban az 1400 éves történelem folytatódik. Minden kafirnak tudnia kéne erről. Afrikában a keresztény afrikaiakat szinte naponta gyilkolják és teszik tönkre. Hogyan lehet segíteni ezeken az embereken?

Amit a keresztényekkel tesznek, ugyanazt teszik a hindukkal, a buddhistákkal és az ateistákkal. Minden kafirt alá kell vetni.

Ha ismerjük az iszlám történelmét, ha ismerjük politikai doktrínáját, akkor hasznosabbak lehetünk. És az iszlám ismerete nem csak arra jó, hogy megálljuk a helyünket egy nyilvános vitában. Az iszlám ismerete érzékenyít bennünket és megváltoztatja a hozzáállásunkat, mert meglátjuk, hogy az iszlám nemcsak a múltban ölte meg 270 millió embert, hanem ezt folytatja ma is.

Az iszlám nap mint nap rombolja a kafir civilizációt. Amikor keresztényt üldöz, a kafirt üldözi. Ennek a rombolásnak a megakadályozása nagyon egyszerű: ismerni kell az iszlámot, ismerni kell a Koránt, és ismerni kell Mohamedet.

A dimmi

A dimmi félelemben él az iszlámtól, de elfogadja, hogy nem áll ellen a politikai iszlámnak, sőt, még támogatja is. Cserében a dimmi biztonságban élhet. A dimmiség a dimmi tudata. Ma azt láthatjuk, hogy számos politikus, újságíró és értelmiségi játssza a dimmi szerepét.

A dimmi Mohamed egyedülálló találmánya volt. Egy új lényt hozott létre: a fél-rabszolgát. A dimmik sorsa ugyanaz lett, mint amivel Mohamed a zsidókat sújtotta. Elvette a földjüket, aztán engedte, hogy megműveljék, és a dimmiknek adót kellett fizetniük, a dzsizját, amely jövedelmük felét tette ki. A dimmi olyan kafir volt, aki iszlám országban élt. Az első dimmik a zsidók voltak, majd követték őket a keresztények és mások.

A zsidók és a keresztények továbbra is gyakorolhatják a vallásukat, de csak diszkréten. A törvények iszlám törvények voltak; az öltözködést az iszlám jog írta elő. A dimmi valójában nem volt szabad. Például a templomokban tilos volt harangozni, mert Mohamed szerint a harangozás a sátán jele. A dimmi nem kaphatott olyan munkát, amely muszlimok felettesévé tette volna. Ez korlátozta a seregben elérhető rangot is. Ha a keresztények renoválni akarták a templomukat vagy a zsidók a zsinagógájukat, engedélyeztetniük kellett a kormánnyal. Ezek a törvények mind rettenetesek voltak, mert másodrangú állampolgárságot hoztak létre: a dimminek nem voltak polgárjogai. A dimmi sem polgári ügyben sem bűnügyben nem perelhetett be muszlimot. A dimminek nem volt hatalma, és külön adót kellett fizetnie, a dzsizját. A Korán írja elő, hogy a dimminek dzsizját kell fizetnie. Amikor a keresztény vagy a zsidó dimmi eljött, hogy lerója az éves dzsizját, a „klasszikus” fogadtatás az volt, hogy megalázták: szakállánál megragadták és pofon vágták, vagy térden állva kellett átadnia a pénzt. Azért alázták meg, meg, mert a Koránban mg van írva, hogy a dimmit meg

kell aláznai.

Egyes iszlám országok, különösen, ha hatalmasnak érezték magukat, toleránsabbak voltak a dimmikkel szemben. A dimmi akár tekintélyes kormányzati pozícióra is emelkedhetett, de ezt máról holnapra elveszíthette. A dimmikkel való bánásmódot jól mutatta a kopt Egyiptom (a koptok voltak az eredeti egyiptomiak). A dimminek kivághatták a nyelvét, ha iszlám kormánytisztviselő előtt koptul beszélt. A dimmi mindig üldözött volt, soha nem volt igazán egyenlő.

Amikor az egyiptomi sereg megpróbálta leigázni a bizánci keresztényeket, de csatát veszített, otthon, Egyiptomban a muszlimok keresztényellenes zavargásokba kezdtek. Keresztényeket öltek, mert a zavargás egyik kedvenc módszerük volt a dimmik megbüntetésére. Szmirnat – Ázsia hét egyháza közül az utolsót – 1922-ben nem a katonaság és a bulldózerek semmisítették meg, hanem zavargó muszlimok. A zavargás a dzsihád egy formája. A dimmit mindig szabad volt üldözni, nem csak a bíróságokon, hanem zavargással is, amely egy egész városrészt elpusztíthatott. Ha egy dimmi bírálta Mohamedet, megölték, és elvileg a dimminek egyáltalán nem is volt szabad tanulmányoznia Mohamedet.

Volt egy hivatalos szerződés, az úgynevezett Omári szerződés, amely részletesen rögzítette, hogy mi mindent lehet megtenni a dimmivel. A dimmi nem ülhetett lóra, csak számárra vagy öszvérre. Ha lovagláson kapták, lerángathatták a lóról és megverhették. Ha egy dimmivel szembe jött a járdán egy muszlim, a dimminek le kellett lépnie a járdáról, hogy elengedje a muszlimot. A dimminek különleges ruházatot is kellett hordania, vagy ha azt nem, akkor a ruháján egy olyan övet vagy foltot, amely azonnal mutatta, hogy a viselője dimmi. A keresztény vagy zsidó egyetlen védelme az volt, ha muszlim barátokat szerzett, mert a muszlim barát sokszor levehette a keresztény vagy zsidó barát válláról a dimmitörvények súlyát.

A dimmit üldözése szakadatlan volt. Generációról generációra. Végül a dimmi általában feladta és muszlimmá vált. Ettől egyszerre több pénze lett, mert nem kellett többé dzsizját fizetnie. Az áttért dimmiket elő lehetett léptetni a munkahelyükön. Nem köpték le és nem dobálták meg őket kővel az utcán. Perelhettek, és teljes, egyenrangú polgárként kezelték őket.

A századok múlásával egyre több dimmi tért át az iszlámra. A dimmiség, a dimmi tudat megsemmisíti azt a civilizációt, ahová az iszlám behatol, mert az egyetlen kiút az, ha az áttért még muszlimabbá válik azáltal, hogy régi kultúráját teljesen feladja. Amikor az iszlám megjelent a kopt Egyiptomban, a kultúra a régi fáraói kultúra és a görög kultúra elegye volt. Végül a kopt kultúra teljesen eltűnt, ahogyan a piramisokat is megfosztották gyönyörű márványbevonatuktól. Hogy miért? Azért, mert az iszlám megpróbál megsemmisíteni minden kafir civilizációt.

Az iszlám célja az, hogy minden más kultúrát megsemmisítsen a dimmiség révén. A jogfosztottság, a kegyetlen bánásmód, a megalázottság és az adóteher felmorzsolja a lelkiert, amellyel a dimmik ellenállnak az iszlámra való áttérésnek. Új nevet kapnak, városaik neve is megváltozik, majd eltűnik kultúrtörténelmük. Amint egy nemzet teljesen iszlamizálódik, teljes történelme eltűnik. Amikor Napóleon lerohanta Egyiptomot, egyik ottani muszlim sem tudott neki mondani semmit a régi templomokról, szobrokról, vagy a piramisokról. Az emberek nem tudtak semmit a saját történelmükről. Semmire sem emlékeztek, mert az iszlám megsemmisítette a fáraók kultúráját. Megsemmisült az anatóliai görög kultúra is. Pakisztánban, amely ma muszlim, az eredeti kultúra hindu volt. Afganisztánban buddhista kultúra volt, amely szinten teljesen megsemmisült.

Amikor az iszlám elfoglal egy országot és kiirtja a kultúráját, ennek egyik eleme a szent helyek lerombolása. A szép vagy értékes templomokat mecsetté alakították át. Egy becslés szerint Törökország meghódítása során az iszlám mintegy 20 000

templomot rombolt le. Indiában csodálatos templomok voltak, ezeket a muszlimok lerombolták.

Az iszlám találta fel a „defacing” (szó szerint: arctalanítás) módszerét. Amikor az iszlám meghódított egy országot, megsemmisített minden vallási tárgyat, ahogyan Mohamed is megsemmisített minden vallási művészetet. Ha egy falatfreskó díszített, az arcot megsemmisítették. Ha már nem volt arc, a többi maradhatott. A szfinxnek azért nincs orra, mert a muszlimok arctalanították.

A dimmiség célja kettős: (1) pénzt szerezni a dimmiadó révén, és (2) lassan felőrölni a dimmi kultúráját. Ez az eljárás kiválóan működött. Olyannyira kiválóan, hogy a történelemből egyszerűen hiányzik a dimmiség. Senki sem tanulmányozza a világtörténelemnek ezt a területét. Ennek eredménye, hogy egyetemünk nem tanítják és még csak meg sem említik a dimmik történelmét. Egyes, magukat szofisztikáltnak tartó egyházi iskolában beszélnek ugyan a dimmikről, de ilyenkor azt mondják róluk, hogy „a dimmi védett volt”. Ez úgy hangzik, mintha dimminek lenni maga lett volna a kényelem és a biztonság, mintha apjuk védő karjai közt éltek volna. Itt felmerül a kérdés, hogy pontosan mi és ki ellen voltak védettek. Arra nem tér ki az oktatás, hogy hogyan alázták meg a dimmit. Amikor azt mondják, hogy a dimmi védett volt, ez igaz. Dimmiként védettnek lenni annyit jelent, hogy amíg a dimmi fizeti az adót, addig nem ölik meg és nem lopják el a javait, már amennyiben nincs éppen egy zavargás. Mert a zavargásokban egyetlen dimmi sem volt védett.

Ma egyik iszlám ország sem olyan erős, hogy formalizáltan érvényesítse a teljes dimmi státuszt vagy a rabszolgaságot. Azonban mind a dimmi, mind a rabszolgaság az iszlám része, és az iszlám doktrínája megváltoztathatatlan. A Korán teljes, tökéletes és abszolút. A dimmi helyzetét és kormányzását a Korán írja le, ezért a dimmi nem szüntethető meg. Csak azért nincs már formális dimmi státusz, mert az iszlám nem elég erős hozzá,

hogy kikényszerítse. A formális dimmi státusz helyett a dimmik jogait a bigottság és az előítélet korlátozza. Ez a kafirok jogon kívüli eszközökkel való üldözéséhez vezet.

Ma a dimmik nem csak iszlám országokban élnek, hanem a legtöbb kafir dimmi, azaz mindenféle területen engednek az iszlámnak. A kafiroknál a dimmi mint jogi státusz helyébe a dimmi tudat, a dimmiség lépett. Nézzünk néhány példát a dimmiségre. Szeptember 11-e után nem sokkal számos városban megisméltődött a következő: nyilvános gyűlést tartottak, ahol megjelent egy pap, egy rabbi és egy imám, valamint egy ceremóniamesteri szerepet betöltő valaki. A gyűlésen a zsidó és a keresztény azt mondta, hogy ugyanazt az istent imádják, mint a muszlimok. Az egyik ilyen gyűlésen kérdéseket tettek fel a három vallás képviselőinek. A keresztény paptól ezt kérdezték: „Olvasta a Koránt? Ismeri a hagyományokat? Ismeri a Szirát (Mohamed életét)?” A pap azt válaszolta, hogy „Hát, nem”. Aztán a rabbit kérdezték: „Olvasta a Koránt?” „Nem.” „Ismeri Mohamed életét?” „Nem.” „Olvasta a Hagymányokat?” „Nem.” Majd az imámot kérdezték: „Olvasta az Új-testamentumot?” „Hát persze!” „Olvasta az Ótestamentumot?” „Természetesen!”

Valami nem stimmel ebben a képben, mert mind a rabbi, mind a pap azt mondta, hogy „Ugyanazt az istent imádjuk”. Majd a kérdésekre válaszolva azt mondták, hogy „Igazából semmit sem tudunk Allahról”. Akkor miért mondták, hogy ugyanazt az istent, tehát Allahot imádják? Ez a dimmiség. Kétségbeesett próbálkozás, hogy a muszlim kedvére tegyenek, még ha szándékosan hazudniuk is kell érte! Gondoljanak csak bele: vallási vezetők a nyilvánosság előtt szándékosan hazudnak! Miért? Mert jól hangzik és mert engednek az iszlámnak, mert minden keresztényben, minden zsidóban, és ami azt illeti, szinte minden kafirban ott munkál az iszlámtól való félelem. Ehhez járul még a napjainkra jellemző rettenetes politikai korrektség, amely azt jelenti, hogy egy kisebbségről soha nem szabad nega-

tívumot mondani. Valamiért másfél milliárd muszlim a kafirok szerint kisebbség!

Dimmi az, aki mindig próbál az erőszakoskodó kedvére tenni. Az iszlám mindig ezt a behódoló magatartást erőszakolja. Például, a saria, a muszlim jog szerint egy muszlimnak akár négy felesége is lehet. A mi nyugati jogrendszerünk monogámiát ír elő. Azonban Anglia megengedi, hogy egy muszlim több feleséget hozzon magával, és mindegyik jogosult támogatásra. Ez a dimmiség. A dimmiség az iszlámnak való behódolás, és öncélú: egyetlen célja maga a behódolás.

A dimmiség egy másik példája a „terror elleni háború” kifejezés. A terror elleni háború a dimmi jele, mivel nem nevezi néven az ellenséget. Pearl Harbor után az Egyesült Államok nem a kamikázék ellen hirdetett harcot, hanem megnevezte az ellenséget és hadat üzent Japánnak. A dimmik nem akarnak ideológiai háborút viselni a politikai iszlám ellen. Ezért egy jelentés nélküli kifejezést hoztunk létre. A „terror” csak egy technika. Nem lehet hadat viselni egy technika ellen, hanem csak egy ellenség ellen.

A dimmiség jelen van a kormányzatban is a felvételeknél és az előléptetéseknél. A kormányzervek fordítókként szívesebben vesznek fel muszlim arabokat, mint keresztény arabokat. A fórumok tárt karokkal várják a muszlimokat, hogy csatlakozzanak és beszéljenek az iszlámról. Ezzel ellentétben például a buddhisták nem kapnak fórumot a buddhizmus elmagyarázására.

A dimmiség egy másik megjelenési formája az, hogy az egyetemek nem tanítják sem a dimmi történelmét, sem az iszlám hódításokét. Az egyetemek egy dicsőséges iszlám-történelmet tanítanak, amelyben egy szó sincs a szenvedésről.

Az Egyesült Államok büszke a politikai sajtó- és szólásszabadságára. A polgároknak elvileg joguk van felállni és bármit mondani a politikáról. Lehet, hogy a beszélőt kinevetik, lehet, hogy

nem szavaznak rá, de beszélni nem bűn. Emlékeznek a Mohamed-karikatúrákra? Az Egyesült Államokban egyetlen újság sem közölte a Mohamed-karikatúrákat. Mohamed politikai figura volt, mégis újságjaink, amelyek törvény szerint sajtószabadságot élveznek, nem tették közzé a karikatúrákat. Az újságok azzal védekeztek, hogy senkit nem akartak megsérteni. Márpedig a politika gyakran jár mások megsértésével. Az újságoknak velejárója az, hogy időnként megsértenek egyes embereket. Az újságok nem azért nem sértették meg az iszlámot, mert jólneveltek akartak lenni, hanem azért, mert a dimmik mindig félnek az iszlámtól. A dimmi mindig az iszlám kedvére akar tenni és békíteni próbálja. Dimmi cselekedet volt, hogy sem a TV-k, sem az újságok nem gyakorolták a sajtó- és szólás szabadságot és nem közölték le a karikatúrákat. Szó sem volt itt jólneveltségről – az újságok egyszerűen dimmik voltak.

Ugyancsak dimmiség a saria jog lassú elfogadása. Az Egyesült Államok repülőterein megváltoztatták a vízvezeték-rendszert, hogy a muszlimok ima előtt lábat tudjanak mosni. Az egyetemeken vannak „meditációs termek”, de ezeket a muszlimok sajtótították ki. Ha egy egyetemet erről a láthatóan tisztességtelen használatról kérdeznek, nem áll ki a tisztességes használat mellett. Ez is dimmiség. Dimmiség az is, amikor egy gyártósort üzemeltető munkahely azt mondja: „muszlim vagy, kapsz imádkozó helyet és az ima idejére otthagyhatsz gyártósort.” Dimmiség, mert a munkaadó nem adja meg ugyanezt a lehetőséget egyetlen más alkalmazottjának sem. Ez dimmi működés, amely félelemből békíteni próbálja az iszlámot.

Az Egyesült Államokban és Európában nincs formális dimmi státusz, de van dimmiség. Ez a viselkedés azt eredményezi, hogy Európa gyors ütemben iszlamizálódik. Eljön majd a nap, amikor az európai templomok félelemben fognak élni, mint ma Törökországban. Amikor majd engedélyt kell kérniük muszlim uraiktól, hogy megjavíttathassák a tetőt. Az emberek azért fognak az iszlám uralma alá kerülni, mert soha nem tanulmányoz-

ták a dimmi történelmét és soha nem tanulmányozták a politikai iszlámot.

Akik nem tanulmányozzák a politikai iszlám és a dimmi történelmét és nem tanulnak belőle, azokon meg fog ismétlődni a dimmik alávetése és elveszítik civilizációjukat.

A nők

Az iszlám kettőssége kétféle módot ad a nőkkel való bánásmódra. Lehet őket tisztelni és védeni, de lehet őket verni is. Ma a nyugati ország megengedik, hogy a muszlim nőket úgy kezeljék, ahogyan az iszlám akarja. Röviden: nem esnek a mi egyenlőséget biztosító törvényeink és szokásaink alá. Miért nem? Azért, mert politikusaink és értelmiségünk nem akarja megsérteni az iszlámot azzal, hogy beszél a nők iszlám szerinti másodosztályú státuszáról.

Ez az előadás a nőkről fog szólni. Aki az iszlámot tanulmányozza, annak a nőkkel mint külön kategóriával kell foglalkoznia. Az ok egyszerű: az iszlám doktrína tagadja a férfiak és a nők egyenlőségét. Az iszlám kettőssége a nőt külön kategóriába sorolja be. A Korán egész szakaszai szólnak arról, hogy hogyan kell a nőkkel másképp bánni, mint a férfiakkal. Sok hadisz a nőket külön kategóriaként mutatja be. Az iszlám nagyon büszke arra, ahogyan a nőkkel bánik, és azt mondja, hogy nyugaton a nőkkel rettenetes módon bánnak, hogy nem védik és nem tisztelik őket, szemben az iszlámmal, amely igen.

Nézzük meg a doktrínát, amely a nőkkel való bánásmód alapja. Az iszlám racionális politikai és kulturális rendszer. Mindennek, amit tesz, megvan az oka a doktrínában – ez az egyik ok, ami megkönnyíti az iszlám tanulmányozását. Ha a muszlimok tesznek valamit, annak oka van. Az iszlám nagyon kis teret hagy a kreativitásnak. Nem kell semmit létrehoznia, mivel az iszlám tökéletes, egyetemes és végleges doktrína. A doktrína nőkről szóló része is tökéletes, ezért nincs szükséges semmiféle újításra. Sőt, az iszlám azt állítja magáról, hogy a világ első feminista mozgalma, hogy az iszlám születése után a nőknek több joga lett, mint előtte volt.

Nézzük akkor a verések témakörét. A Korán egyértelműen fo-

galmaz. Azt mondja, hogy ha a nő nem fogad szót a férjének – azaz nem veti magát alá -, akkor meg lehet verni. Nézzük, hogyan is valósul ez meg. Egy palesztin nő pert indított egy saria bíróságon, hogy végzést kapjon arról, hogy a férje hetente csak egyszer verheti meg. Azt mondta, hogy jelenleg a férje naponta veri, és hogy ez túlzott. Ezért azt az ítéletet szerette volna elérni, hogy a férje csak heti egy alkalommal verhesse meg.

A Pakisztán és Afganisztán közötti határon az a döntés született, hogy aki át akar kelni, azt le kell fényképezni. Az Egyesült Államok hadserege ezt tette, és mivel az átkelők között sok volt a teljes testet fedő ruhájú – burkát és arcfátylat viselő – afgán nő, egy katonanő külön sátorba vitte őket, segített nekik levenni a burkát, majd lefényképezte az arcukat.

Amit most mondani fogok, pusztán egy ilyen katonanő elbeszélésén alapul és nincs rá megdönthetetlen bizonyíték, de azt mondta, hogy a lefényképezett nők 90%-ának zúzódások voltak az arcán.

Ez egybecseng a Pakisztáni Orvostudományi Intézet egyik jelentésével. Egy a pakisztáni nőket vizsgáló tudományos felmérés szerint mintegy 90%-uk azt mondta, hogy kapott verést a férjétől. Az afrikai Csádban megpróbálták törvényben tiltani a verést, de Csádban az iszlám nagyon erős. Az imámok és más iszlám vezetők azzal tiltakoztak, hogy a feleségverés elleni törvények ellenkeznek a sariával. A törvényjavaslat elbukott.

Van olyan cinikus érvelés is, hogy mivel a muszlim nőket kiskoruk óta verik, férjhez menetelük idejére már megszokták ezt a bánásmódot és láthatólag nem nagyon zavarja őket. A feleségverés az iszlám szerves része. Nem valamiféle aberráció. Már említettük, hogy a Korán szerint a feleségverés megengedett. Továbbá azt is mondja a Korán, hogy ha a nő aláveti magát, akkor adni kell neki ételt, ruhát és fedelet a feje fölé, tehát ezek is a nő jogai közé tartoznak.

Mohamed rengeteg adatot hagyott hátra a nők veréséről. Az

egyik hagyomány az iszlám és a nők témakörét foglalja össze. Mohamed azt mondta: „soha ne kérdezd a férfit, hogy miért veri a feleségét”. Az egyik hagyományból (hadíszból) tudjuk, hogy ő maga is megütötte kedvenc feleségét, Aisát, és tudjuk azt is, hogy megjegyzés nélkül hagyta, hogy apja az ő jelenlétében megüsse Aisát. Mohamed szó nélkül végignézte azt is, amikor Ali megverte Aisa kedvenc rabszolganőjét. Ali Mohamed unokatestvére, veje és a későbbi negyedik kalifa (legfőbb vezető) volt.

Van egy híres hadisz, amelyben egy nő bepanaszolja a férjét Mohamednél. A hadisz szerint a nő arcán zöld színű zúzódás volt. Mohamed foglalkozott a nő által felhozott problémával, de nem tett megjegyzést a nő arcán lévő zúzódásra. Egy másik hadisz szerint veréskor nem szabad ütni a nő arcát. Mohamed máshol azt mondja, hogy a nőt csak enyhén szabad verni. Ez kérdéseket vet fel. Mit jelent az, hogy „enyhén”? Kis pálcát kell használni? Aztán pálcázás esetén lehet a fej fölé emelni a pálcát? A Szunna ezt nem írja le, csak annyit mond, hogy enyhén kell őket verni.

Mármost az iszlám kettős természetű rendszer. A kettősség azt jelenti, hogy az iszlám mindig két, egymásnak ellentmondó álláspontot képvisel. Ha tehát valahol azt mondja, hogy nőt verni helyes, akkor kell lennie máshol egy ezzel ellentétes kijelentésnek. És valóban, Mohamed azt mondta: „Ne üssétek meg Allah szolgálóleányait”. Azaz ne üssétek a nőket. Azonban ilyen kijelentésből csak egy-kettő van, a nők alávetésének módjáról viszont sok. Természetesen az iszlám szerint a nőverés nem visszaélés, mivel a nő verése megengedett, nincs megtiltva. Mivel Mohamed nagyon egyértelműen kijelentette, hogy az iszlám a nő megütése megengedett, ezért a saria beépítette Mohamed Szunnáját az iszlám jog szerkezetébe. Meg vannak a szabályai annak, hogy a férfi milyen fokozatokban bírhatja alávetésre a nőt, és az utolsó fokozat a verés.

Nézzük most a nők iszlám szerinti kezelésének egy másik meg-

nyilvánulását. 2002-ben kutatók vizsgáldtak afganisztáni és pakisztáni menekülttáborokban, és azt találták, hogy a lányok fele 13 éves korára már házas volt. Az egyik afgán menekülttáborban a második osztályos lányok kétharmada volt feleség vagy menyasszony! A második osztály felettiak gyakorlatilag mindegyike már házas volt. Az egyik tízéves kislány egy 60 éves férfi menyasszonya volt. A 16 év alatti afgán lányok 57%-a, köztük sok kilenc éves, elrendezett házasságban él. Ez tiszta Szunna, Mohamed útja. Miért mondjuk ezt? Amikor Mohamed az ötvenes éveiben járt, el volt jegyezve egy kilenc éves gyermekkel, Aisával. Amikor a kislány kilenc éves lett, Mohamed elhálta a házasságot. Ezért mondjuk, hogy amikor egy 60 éves pakisztáni muszlim eljegyez egy tíz éves lányt, az maga a Szunna, Mohamed útja.

Most nézzük a muszlim nőkkel való bánás egy másik esetét, amely szigorúan véve nem a doktrína része: a „becsületgyilkosságok” esetét. Becsületgyilkosság az, amikor egy férfi azért öl meg egy nőt, mert az megsértette a férfi becsületét. A muszlim férfinak kontrollálnia kell a háztartásában élő nők szexualitását, különben becsületét veszti. A texasi Dallasban két lánytestvért agyonlőve találtak apjuk taxijának a csomagtartójában. A rendőrség keresi az apát a gyilkossággal kapcsolatban. Egy barátjuk, aki jól ismerte őket, azt mondta, hogy az apa nagyon szigorú volt a lányok fiúkkal való kapcsolata, beszélgetése és a lányok által viselt ruhák terén. A két lány nyugati ruhákat hordott és popzenét hallgatott. Apjuk igencsak haragos volt, hogy lányai nem tisztességes muszlim nőkként viselkedtek.

Az iszlám nem azt mondja, hogy „öld meg a nőt, ha nem engedelmeskedik”; ehelyett azt írja le, hogyan fokozható a büntetés a verésig. Ha azonban a nő leigázásához a nőt verni is szabad, onnan már nincs messze az utolsó lépés. Iszlámot érintő probléma miatt családtagot ölni Szunna. A Badr-i csata kapcsán ismerünk kegy történetet, amely szerint egy fiú megbánta, hogy megölte apját, aki kafir volt, de végül felismeri, hogy mivel apja

kafir volt, még ha kulturált ember is, jobb, hogy meghalt. Ezért családtag családtag általi megölése Szunna, ha célja az iszlám elősegítése.

A Korán hosszasan szól a nők jogairól. Jogaik része például az, hogy feleannyi örökséget kapnak, mint a férfi, és hogy a bíróságon két nő vallomása ér annyit, mint egy férfié. Ha tehát egy nő egy férfi ellen tanúskodik és a férfi tagadja a vádat, a nő tanúvallomása nem számít. Ezért iszlám bíróság előtt szinte lehetetlen bizonyítani a nemi erőszakot.

A muszlimok az mondják, hogy „Ugyan dehogy, nem, nem, nem! Az iszlám a nők egyenlőségét tanítja!”, és valóban, sok vers mondja azt, hogy a nők egyenlőek a Végítélet napján. Majd akkor lesznek egyenlőek. Akkor majd mindenkinek el kell számolnia azzal, hogy mit tett és mondott életében, és ennek megítélésekor a férfiak és a nők egyenlőkként lesznek kezelve.

Nézzük a részleteket. Az igaz, hogy a Korán szerint a Végítélet napján a nők és a férfiak egyenlőkként lesznek kezelve. Allah aszerint fogja megítélni őket, hogy mit tettek földi életükben, és a nő dolga a földi életben az, hogy engedelmeskedjen a férfinak, hogy vesse alá magát neki. Ezért a végítéletkori „egyenlőségük” azt jelenti, hogy aszerint lesznek megítélve, hogy milyen jól vetették magukat alá a férfiaknak.

Mohamed megjegyezte, hogy látta a Poklot, és lakóinak többsége nő volt. Miért kerültek oda? Mert nem tisztelték eléggé a férfjüket. Ugyanebben a hadiszban azt is megjegyezte, hogy a nők lelkileg alábbvalók a férfiaknál, és hogy a nők kevésbé intelligensek, mint a férfiak. A nők „jogai” az iszlámban többek között azt jelentik, hogy kevésbé intelligensek és sokkal nagyobb valószínűséggel kerülnek pokolra.

De a Paradicsomba került nő is másodosztályú bánásmódban részesül. A Paradicsom a férfiak számára szexuális játszótér, de ugyanazt a nők nem kapják meg, tehát még a Paradicsomban

sem ugyanaz a jutalmuk, mint a férfiaknak.

Van egy másik érdekes megjegyzés a nők és az iszlám imádkozás közötti kapcsolatról. A férfinak Mekka felé fordulva kell imádkoznia, a nőnek pedig ima alatt mögötte kell lennie. Ezért ülnek a nők mindig hátul a mecsetben. Mármost az iszlám valóság egyik érdekessége az, hogy az ima hatását sok minden elveheti. Például az, ha imádkozása közben a férfi előtt elmegy egy kutya, egy szamár vagy egy nő. A hagyomány szempontjából tehát a nő egy kutyával vagy egy szamárral egyenértékű.

Nézzük most a hírhedt burka esetét. Ez tetőtől talpig elfedi a nőt, akár még az arcát is. Egyes muszlim nők azt mondják, hogy „azért ez nem kötelező”. Más nők szerint igen. Tehát a Korán ebben a kérdésben is kettős. De egyvalamit tudunk: Mohamed minden feleségével fátylat hordatott, és ugyanezt minden kísérője is. Tehát bár nincs olyan általános parancsolat, hogy a nőknek burkát kell viselniük, Mohamed Szunnájából tudjuk, hogy a feleségei és a környezetében lévő minden más nő viselte. Ez óriási befolyásoló tényező a burkaviselet szempontjából.

Mekkában, a muszlimok szent városában kigyulladt egy lányiskola. Természetesen a lányok menekülni próbáltak, de visszakergették őket az égő épületbe, mert nem volt fedett az arcuk és nem viseltek teljes testet elfedő fátylat. Meghaltak, mert a valóságrendőrség úgy döntött, hogy jobb, ha meghalnak, mint ha közszemlére teszik az arcukat.

Az iszlám egy másik szempontja a poligámia. A Korán egyértelműen foglal állást a poligámiában. A férfinak egy, két, három vagy négy felesége lehet. Arról szó sincs, hogy a nőnek egy, két, három vagy négy férje lehetne.

Aztán ott van a megkövezés. Lehet érvelni amellest, hogy a megkövezés iszlám dolog, és amellest is, hogy nem az. Nézzünk egy esetet Iránból, amely iszlám köztársaságnak hívja magát. Teheránban 2008-ban házasságtörésért elítéltek két

lánytestvért, Zohre és Azar Kabirit. Az ítélet az volt, hogy halálra kell őket kövezni. A házasságtörés büntetése halál. A dolog úgy folyt le, hogy előbb illegális kapcsolatért ítélték el őket, és ezért fejenként 99 korbácsütést kaptak. Aztán visszavitték őket a bíróságra, amely ugyanannak a bizonyítéknak az alapján megkövezésre ítélte őket. Hogy mi volt a bizonyíték? Egy videó, amely szerint a lányok felnőtt családtagok jelenléte nélkül beszélgettek férfiakkal.

Egyébként van egy érdekes dolog a megkövezéssel kapcsolatban. A saria jog nagyon belemegy itt a technikai részletekbe. Azt mondja, hogy a kövek akkorák legyenek, hogy egy kő ne okozzon azonnali halált, de elég nagyok legyenek ahhoz, hogy elegendően sok kő már megölje az áldozatot. A megkövezés szándékoltan kínhalált okoz, és a teljes közösség részt vesz benne.

Ezzel egy fontos dologhoz érkeztünk. Az imént leírtuk az iszlámot. Most válaszolnunk kell arra, hogy hogyan reagálunk rá, és a válaszunk szégyenteljes. Ebben az országban az 1960-as évek eleje óta volt egy feminizmus nevű mozgalom, amely azt mondta, hogy a jognak a nőt és a férfit egyenlően kell kezelnie, és ezen a téren nagy előrehaladást értünk el. De az iszlám kérdésében a kafir nők hallgatnak, és ez szégyen. Ebben az nyilvánul meg, hogy például az egyetemünk hogyan reagáltak az iszlámra. Hallgatással. Az egyetemnek olyan helynek kéne lennie, ahol kitérgetik és leírják a problémákat, de egyetlen nőjogi kurzus sem tanít semmit a saria jog iszlám nőkre vonatkozó törvényeiről. Európában a szociális munkások nem jelentik az iszlám családokon belüli erőszakot. A teljes rendszerünk szemmet huny efelett.

Európában – és most már Amerikában is – a következő történik: a muszlim polgárjogi szervezetek azon az állásponton vannak, hogy a muszlimoknak nem kéne a nyugati családjog semmilyen része alá esniük, mivel a mi családjogunk figyelmen kívül hagyja Allah törvényét. Ezért kétféle jognak kéne lennie:

egyiknek a kafirok, a másiknak a muszlimok számára. Ha tehát egy megvert muszlim nő jelenik meg a traumatológián, nem hívnák a rendőrséget. Vagy ha a nő feljelentést akarna tenni, csak iszlám bíróságon tehetné meg.

Hogyan reagálnak mindeerre a nyugati nők? Úgy, hogy nem akarnak kulturálisan érzéketlenek lenni. Nem akarnak rasszisták lenni. Ha tehát ez az iszlám kultúra verni akarja a nőit, miért is lenne ehhez egy szavuk is? Nem akarnak rasszisták lenni. Egyetemes emberi jogaink csak Mohamed ajtajáig tartanak.

Az iszlámnak nagyon kidolgozott doktrínája van a nőekkel való bánásmódra. A halál utántól eltekintve a férfiaknál alábbvalóként kezeli a nőket. Ez szörnyű, de még ennél is rosszabb, hogy azért nem segítünk a muszlim nőkön, mert nem akarjuk megsérteni az iszlámot.

A rabszolgaság

Aki nem ismeri az iszlám és a rabszolgaság összefüggését, az semmit sem tud a rabszolgaságról. A rabszolgaság nagyon fontos, és része az iszlám rendkívül részletesen kidolgozott doktrínájának. 1400 éves történelme van, amely Afrikában mindmáig folytatódik. Mohamed rabszolga-kereskedő volt, aki otthon volt a rabszolga-kereskedés minden vonatkozásában. Lehetetlen úgy tanulmányozni Mohamedet és az iszlám kezdetét, hogy ne foglalkoznánk a rabszolgasággal. A rabszolgaság politikailag korrekt verziója szerint a dolog úgy történt, hogy a fehér ember fahajókon megjelent Afrika partjainál, bement az erdőbe, rabszolgákat fogott és hazavitte őket Amerikába eladni. Ez az amerikai rabszolgaság általánosan elfogadott történelme.

Van benne némi igazság, de köszönő viszonyban sincs a világméretű rabszolga-kereskedelemmel, sem az amerikai rabszolga-kereskedelem működési módjával.

A világméretű rabszolga-kereskedelem tanulmányozásához el kell mélyednünk az iszlámban, mivel az iszlám rabszolgasorba hajtott mindenkit: az afrikait, az európaiakat, az ázsiait.

Francis Bok, egy keresztény előadást tartott egyik egyetemünkön. A dolog külön érdekessége az volt, hogy ő maga is felszabadított afrikai rabszolga volt. Nővérével a piacra mentek babot árulni, és a piacon egyszerre csak muszlim dzsihádisták jelentek meg. Több más mellett őt és a nővérét is elfogták, majd erőltetett menetben elhajtották őket. A nővérét a csapat tagjai minden éjszaka megerőszakolták. Amikor végre a dzsihádisták táborába értek, emelvényre állították és eladták őket rabszolgának. Francist az új gazdája hazavitte, családjába körébe állította, majd minden családtag felvett egy kis pálcát és ütni kezdték. Aztán megmondták neki, hogy többé nincs neve. Ettől kezdve nem létezett többé Francis Bok, csak Abd – azaz fekete rabszol-

ga.

Ez egy érdekes dolog. Az „abd” arab szó, de csak egyike annak a mintegy 40 különböző szónak, amelyet az iszlám a rabszolgára használ. Ez érdekes, mert angolul egyetlen szavunk van rá: rabszolga. Gondoljanak bele, miért van az, hogy olyan sok arab szó van a rabszolgára? Az „abd” fekete, afrikait és rabszolgát jelent. Gondoljanak bele: az „abd” fekete rabszolgát és afrikait jelent. Ebben a két jelentésben egy teljes történelem rejlik.

Külön szavuk van a fehér rabszolgára is: „mamluk”. Külön szavuk van a hindu rabszolgára is. Gondolom, kezdik látni, hogy az araboknak hosszú időn át rengeteg közülük volt a rabszolga-kereskedelemben, ugyanis egy nyelv nem változik meg máról holnapra. Hosszú ideig tart, amíg egy nyelvben 40 szó születik a rabszolgára.

Francis Bokot az istállóban, az állatokkal együtt szállásolták el. Kapott némi szalmát fekhelynek. Ez érdekes, mert amikor a muszlimoknak megemlékik a rabszolga-kereskedelmet, elismerik ugyan, hogy a múltban volt ilyen, de azt mondják, ez már régen elmúlt, és különben is nagyon jól bántak a rabszolgáikkal. Talán Francis Bok gazdái nem hallottak erről, merthogy az állataik között szállásolták el. Szökni próbált, de elfogták és megverték.

Apropó szökés: amint megszökött, azt arab nyelv máris másképp nevezte. Az arabban külön szó van a szökött férfi rabszolgára. Külön szava van a szökött női rabszolgára. És külön szava van a szökött gyermek rabszolgára. Az arab nyelv nagy súlyt fektetett a rabszolgaság fogalmaira.

Francis dolgozott, szökési terveket szőtt, és közben nőtt és erősödött. Végül egy alkalmas időben megszökött és megkezdte saját erőltetett menetelését. Ezúttal nem a rabszolgaságba, hanem a szabadság felé. Eljutott Egyiptomba és onnan sikerült eljutnia Amerikába, ahol az Iabolish.com nevű szervezetnél dolgozik, és ez a szervezet szponzorálta az egyetemi előadását.

Francistól azt kérdezték a hallgatóságból, hogy „ki fogta el?”. Azt válaszolta, hogy „a muszlimok”. Később másvalaki ezt kérdezte: „A muszlimok nagyon hevesen tudnak reagálni, akár meg is ölhetik az embert, ha nem tetszik nekik, amit mond. Nem félti az életét, amikor azt mondja, hogy a muszlimok fogták el és vetették rabszolgasorba?” Ezt válaszolta: „Most már szabad ember vagyok. Most már meghalhatok, mert szabad emberként fogok meghalni.” Csak gondoljanak bele. Szabad emberként fogok meghalni. Francis Bokról többet is megtudhatnak, ha rákeresnek a nevére az interneten.

Most akkor álljunk meg és nézzük meg alaposabban a fehér ember rabszolgaságban játszott szerepét. Megjelent fahajóban Afrika partjainál, hogy rabszolgákra tegyen szert? Igen. De nem ment az erdőbe elfogni őket. A rabszolgapiacra ment, ahol nagyban vásárolta meg őket kedvező áron. Vásárlási bizonylatok, pénz és számlák cseréltek gazdát. Aztán a fehér ember elhajózott a rabszolga-rakományával, amelyet a muszlim rabszolga-kereskedőtől vásárolt. A muszlimok akkor már 1400 éve üzték a rabszolgák elfogását és adásvételét – a fehér ember egyszerűen csak újabb piacot jelentett. Ennyi. A muszlimok a fehér ember érkezése előtt is kereskedtek rabszolgákkal, és amikor a fehér ember törvényt alkotott a rabszolgaság megszüntetésére, a muszlimok tovább folytatták régi üzletüket. Őket nem köti a kafir törvénye.

Tudjuk, hogy Mohamednek voltak fekete rabszolgái. Ezt mondja a Hadísz. Ezt mondja a Szíra. A rabszolgaság tehát nem új az iszlám számára, hanem éppen hogy ideál. Az ideális muszlim Allah rabszolgája, és Mohamed Allah rabszolgájának nevezte magát, mert az iszlámban nincs szabadság. Minden elő van írva. Minden, amit egy muszlimnak tennie kell, fel van jegyezve, ki van fejtve, és a muszlim dolga az, hogy Allah rabszolgája legyen és tartsa be az összes előírást, amelyekbe beletartozik Mohamed Szunnája is. A rabszolga az ideális muszlim. Ezt tükrözi az egyik muszlim név, az Abdallah is:

abd – rabszolga, Abdallah – Allah rabszolgája.

Az iszlám sok embert hajtott rabszolgasorba, európaiakat is. Becslések szerint összesen mintegy 25 millió afrikait adtak el rabszolgának, és tudjuk, hogy mintegy egymillió európaiat is. Sőt, a „rabszolga” angol megfelelője „slave”, ami a „szláv” szóból ered. Ugyanis a muszlimok sok rabszolgát vittek magukkal Kelet-Európából, és erre a célra főként a szlávokat kedvelték, innen ered tehát az angol „slave” szó.

A különböző népcsoportokból szerzett rabszolgákat más-más célokra használták. A feketéknek általában durva, nehéz testi munkát kellett végezniük, amibe sokan belehaltak. Fekete rabszolgaként a szaharai sóbányákba kerülni egyenlő volt a halálos ítélettel.

A fehéreket általában – ahogyan ma mondanánk – irodai munkákra használták. Még tisztéké is válhattak a seregben. A mekkai rabszolgapiac legdrágább fajta rabszolgája 1400 éven át változatlan volt: mindig a fehér nők hozták a legmagasabb árat. Középkori iszlám dokumentumokból az derül ki, hogy nagyon nyíltan, kendőzetlenül beszéltek arról, hogy melyik fajta milyen munkára a legjobb. Például a fehér nőket kéj-rabszolgaként használták, de ha valaki nem engedhette meg magának ezt a drága luxust, akkor a második legjobb erre a célra az etióp – vagy ahogyan akkoriban hívták őket: abesszin – nő volt.

Bármilyen sajnálatos, a fehér nőknek ezt az adásvételét Mohamed vezette be. Ugyanis Mohamednek a sokféle rabszolgája közül egy fehér nő volt a kedvenc szexuális partnere. A nőt Miriamnak hívták, kopt keresztény volt. Miután Mohamed Szunnája határozza meg, hogy mindenben mi a helyes, ez azt jelenti, hogy minden muszlim, aki kéj-rabszolanőre vágyott, Mohamed példáját követve fehér rabszolgát akart. Mohamed Szunnája tehát nagyon rossz volt a fehér nőkre nézve.

Az iszlám használt egy érdekes speciális fajta rabszolgát is, az eunuchot. Ezek általában fekete rabszolgák voltak, akiknek

kasztrálással eltávolították az ivarmirigyeit. Az eunuchokat a Korán is említi, mert láthatták lefátyolozatlanul a házban élő nőket. A Korán nagyon világosan fogalmaz a rabszolgaságról. Nagyon is kívánatos dolog, és csak egyetlen korlátja van: muszlimot tilos rabszolgává tenni. Csak kafirokat szabad, és szegény Francis Bok keresztény, tehát kafir volt.

Francis szökéssel szerezte vissza a szabadságát, de azzal is visszaszerezhetette volna, ha Allah rabszolgájává, azaz muszlimmá válik. Az iszlám sok szabálya közül a rabszolgaságra vonatkozó szabályok szerint rabszolgákat felszabadítani jó dolog, mert nagy érdemet szerez Allah előtt, de kafir rabszolgát nem lehet felszabadítani. Ezért talán Francis áttérhetett volna, és ezen az úton felszabadulhatott volna. De Francis Bok keresztény akart lenni. Nem akart muszlimmá válni, ezért csak egyetlen útja maradt a szabadság felé, a szökés.

Az Egyesült Államok egyetlen egyeteme sem tanítja a rabszolgaság teljes történetét. Még olyan könyveket sem könnyű találni, amelyek leírják az iszlámnak a világméretű rabszolga-kereskedelemben játszott szerepét. A rabszolgaság egyetlen elfogadható története a fehér ember 200 évig tartó rabszolga-kereskedelme. Pedig ha már a fehér emberről és a rabszolgaságról van szó, éppen a fehér ember volt az, aki a legtöbbet tette a nemzetközi rabszolga-kereskedelem megszüntetéséért. A brit tengerészet azt a parancsot kapta, hogy tartóztasson fel minden rabszolga-szállító hajót. Ez sem állította le az afrikaiak muszlimok általi rabszolgasorba vetését.

Az Afrikából elhurcolt 25 millió rabszolga közül mintegy 11 milliót adtak el az amerikai kontinensre. Mintegy 14 milliót Nyugat- és Észak-Afrikában, az iszlám területén adtak el, a maradékot pedig Ázsiában.

A rabszolgaságnak volt egy rettenetes velejárója. Minden elfogott rabszolgáért több másnak kellett meghalnia. Például Francis Bok szüleit is megölték. A rabszolga-kereskedők fegyveres

csapatokkal jelentek meg, és mindenki megölte, aki védeni tudta a törzset. Amikor az összes védőt megölték, a túlélők javát elvitték rabszolgának. Az öregeket, betegeket és nagyon kicsiket hátrahagyták, mert nem bírták volna az elfogásukat követő erőltetett menetet. Az egy rabszolgára eső járulékos veszteségre különböző becslések vannak. Akik a rabszolga-kereskedelem fénykorában Afrikában jártak, azt mondták, hogy akár tíz embernek is meg kellett halnia ahhoz, hogy egy rabszolga végül a piacra kerüljön. Mások ezt a számot csak ötre teszik. A kisebb számmal számolva azt kapjuk, hogy a 25 millió rabszolga több mint 100 millió, de lehet, hogy 120 millió afrikai halálába került az elmúlt, máig tartó 1400 éves időszak alatt. Ezekről a számokról soha senki nem beszél.

Akkor most beszéljünk Mohamednek a rabszolgaságban játszott szerepéről. Családjának voltak rabszolgái. Első feleségének, Kadidzsának voltak rabszolgái. Sőt, Mohamed egyik első áttért híve fekete rabszolga volt, és magának Mohamednek is voltak fekete rabszolgái. Mohamed mélyen benne volt a rabszolga-kereskedelemben. Olyannyira, hogy elsősorban ebből finanszírozta a dzsihádot. Megöletett kafir férfiakat azért, hogy nőiket és gyermekeiket rabszolgává tegye. Saját dzsihadistáit is kiküldte rabszolgaszerező utakra. Rabszolgát adott ajándékként. Mindenféle rabszolgája volt, férfiak, nők és feketék is. Szexuális célra körbeadott nőket a kíséretében lévő alvezérei között. Ott állt és imádkozott, míg mások rabszolgákat vertek. Hódítás után élvezettel erőszakolt meg rabszolganőket. Rabszolgát fogott és nagyban eladta őket a dzsihád finanszírozásához. Egyik kedvenc szexuális partnere egy rabszolganő volt, aki fiút is szült neki. Más uralkodóktól rabszolgát kapott ajándékba. Rabszolga készítette azt a pulpítust is, amelyről prédikált. Voltak rabszolga szakácsai. Orvosa rabszolga volt. Volt rabszolga szabója. Kijelentette, hogy amelyik rabszolga elszökik a gazdájától, annak az imádsága nem fog meghallgattatni. Ez Francis Bok esetében nem működött, mert ő sikeresen meg-

szökött a rabszolgaságból. Imái meghallgattattak, mert a szabadságáért imádkozott.

Érdekes, hogyan illeszkedik a rabszolgaság az iszlám két alapelvehez, az alávetéshez és a kettősséghez. Az alávetéshez, mert ki alávetettebb egy rabszolgánál? És a kettősséghez, mert az iszlám doktrína külön jogi és etikai besorolást alkalmaz a rabszolgára.

Nem csoda, hogy az iszlám ennyi éven át foglalkozott rabszolga-kereskedelemmel, mivel Allah szereti a rabszolgákat és azt akarja, hogy a muszlimok másokat rabszolgává tegyenek, mert ha valaki elég sokáig rabszolga, az át fog térni az iszlámra, és ha mégsem, akkor majd a gyerekei igen. A Korán és az iszlám nagy jónak tartják a rabszolgaságot.

Megkérdézhetik, hogy ha benne van a Koránban, akkor miért nem csinálják ma is? A helyzet az, hogy a muszlimok ma is csinálják. A Fülöp-szigetektől Szaúd-Arábiába hozott nők rabszolgaként élnek, elveszik az útlevelüket, és talán soha nem jutnak vissza haza. Az iszlám tehát régóta és mindmáig foglalkozik rabszolga-kereskedelemmel. Benne van a Koránban, benne van a Szunnában, és csak azért nem teszik ma már nyíltan, mert egyszerűen katonailag nem elég erősek hozzá. De a rabszolgaságot nem lehet kivenni az iszlám doktrínából, mert – például az alkotmányunkkal ellentétben – az iszlám doktrína megváltoztathatatlan. Örök időkre szól.

Amikor David Livingstone Afrikában járt, közvetlen közletről látta a rabszolga-kereskedelmet. Azt mondta, hogy amikor hajón utazott, a hajó lapátjai gyakran ütköztek folyóba fulladt rabszolgák holttestébe, vagy azokéba, akiket a rabszolga-szerzés közben öltek meg. Leírta a rabszolgák egy különös betegségét is, amelyről a gazdáik beszéltek neki. „A legfurcsább betegség, amit ebben az országban láttam, a szív megszakadás, amely a rabszolgává tett káfirokat támadja meg. Beszéltem sokukkal, akik később belehaltak: azt állították, hogy csak a szí-

vük fáj, és kezüket pontosan a szívükre tették. Egyes rabszolga-tartókat meglepte, hogy ezek az emberek meghalnak annak ellenére, hogy bőven volt mit enniük és nem kellett dolgozniuk sem. Valóban úgy tűnik, hogy megszakadt a szívük és ebbe haltak bele.”

Sokat beszélt a rabszolga-kereskedőkkel arról, hogy mit csinálnak, és a muszlimok azt mondták neki, hogy a rabszolga-fogással az a céljuk, hogy tulajdonukká tegyék, majd saját hitükre térítsék őket.

Ez a történelem nagyon szomorú, de az iszlám és a rabszolgaság történetében a legszomorúbb az, hogy nem tanítják. Az egyetemeinken nem tanítják. Az egyetemeink azt sem tanítják, hogy hogyan és hányan kerültek rabszolgasorba fehérek vagy hinduk. Az nem elég, hogy a rabszolgaság már elmúlt. Iskoláinkban és egyetemeinken tanítanunk kell a rabszolgaság teljes történetét. Csak akkor tudjuk megérteni ezt a szörnyű történetet.

Minden muszlim Allah rabszolgája. A rabszolgaság az iszlám sötét titka. Az iszlám rabszolgasorba vetett európaiakat, afrikaiakat és ázsiaiakat. Sajnálatos módon a nyugati értelmiségiek, köztük a fekete értelmiségiek is, elszántan takargatják az iszlám emberiségellenes büntetteit.

Az etika

Ha valaki csak egyetlen dolgot akar megismerni az iszlámról, a legfontosabb dolog az iszlám etika. Az iszlám etikának semmi köze a miénkhez. Az iszlám etika kettős. Van egy etikájuk a maguk számára, és egy másik mindenki más, a kafirok számára. A kafirt szabad megtéveszteni, kirabolni, meggyilkolni és megerőszakolni. A szent megtévesztésre még külön szó is van.

Az etika a nagy választóvíz az iszlám és minden más kultúra között, de mielőtt foglalkoznánk az iszlám etikával, nézzük előbb a sajátunkat. A mi etikánk az aranyszabályon alapul: úgy bánj másokkal, ahogyan szeretnéd, hogy mások bánjanak veled. Kik azok a mások? A mások MINDENKI más. Senki sincs kizárva a származása, neme, vallása alapján. A mi politikánkban mindenki tisztességes és egyenlő jogi elbánásban részesül, és az aranyszabály vezet el azokhoz az elvekhez, amelyeket tisztességesnek és egyenlőnek nevezünk. Erre persze lehet azt mondani, hogy „de nem mindig tartjuk magunkat ehhez, ugye?” De van itt valami nagyon fontos. Valóban nem mindig ehhez tartjuk magunkat, mert mindenki két ellentétes hozzáállás között egyensúlyoz: egyik a „bánj másokkal úgy, ahogy szeretnéd, ha veled bánnának”, a másik az önzés, amikor csak a saját érdekünket nézzük. Ha a saját igényeink túlsúlyba kerülnek és kezdenek másokat sérteni vagy másoknak ártani, akkor visszatérít bennünket erről az útról, ha azt mondják, hogy ez nem tisztességes dolog, a „tisztességes” fogalma pedig az aranyszabályon alapul.

Tehát jogrendszerünk és etikai rendszerünk alapja az aranyszabály.

Ezzel szemben az iszlám nem követi az aranyszabályt, sőt, kifejezetten tagadja. A Korán soha nem foglalkozik az emberiséggel egyetlen egésként, hanem mindig kettéosztja a kafirra – a

hitetlenre – és a muszlimra – a hívőre. A Korán világosan leírja, hogy a kafirral másképp kell bánni, mint a hívővel, és ez a bánásmód nagyon erőszakos is lehet. A világnak ez a felosztása kafirra és hívőre kizárja azt arany szabály lehetőségét.

Ezért az iszlám kettős, dualisztikus. Van egy szabálykészlete önmagára és egy másik szabálykészlete a kafirra. Számára nem létezik egységes emberiség.

Az iszlám etika és a nyugati etika közötti másik különbség az, hogy az iszlámban alapvetően nem létezik a jó és a rossz fogalma. Az iszlám etika alapja az, hogy Mohamed mit tett és mit nem tett, ezért az iszlám etika alapfogalma nem a jó és a rossz, hanem a megengedett és a tiltott. Mohamed jelenti az iszlám etika tökéletes mintáját. Minden muszlim dolga az, hogy őt kövesse, azt tegye, amit ő tett és azt mondja, amit ő mondott. Az iszlám etika alapját Mohamed tettei és szavai, azaz a Szunnája határozza meg. Az etika további részeit a Korán tartalmazza.

Vizsgáljuk meg az iszlám etikát a megtévesztésen keresztül. Nézzük a muszlimok erre vonatkozó néhány kijelentését. Vegyük Ali al-Tamimi, a nemzetközileg ismert muszlim tudós és imám véleményét, aki kormányzati szinten megbízhatónak számított. Dolgozott a Fehér Ház korábbi vezérkari főnökével is, és meghívták előadni a hadseregnek az iszlámról.

Nyilvánosan az imám kárhoztatta az iszlám erőszakot, és ezt mondta: „A terrorizmussal és a muszlimok által ártatlan emberek ellen szított erőszakkal kapcsolatos álláspontom a muszlimok előtt jól ismert.” De nem nyilvánosan egészen másképp beszélt. Öt nappal szeptember 11-e után jogosnak nevezte a támadást, és mecsetjében arra biztatta a fiatal muszlim férfiakat, hogy további szent háborút és erőszakos dzsihádot folytassanak.

Egy másik, Amerikában élő iszlám vezető, Abdul Rahman al-Amoudi, aki megalapította a Pentagon muszlim káplán-alakulatát és külügyminisztériumunk jószolgálati nagykövete volt,

szintén elítélte a terrort. „Ellenezzük a terrorizmus minden formáját”, állította. „Vallásiunk terrorizmus-ellenes”. Ugyanakkor magánéleti tevékenysége során jelentős összegeket gyűjtött az al-Kaida számára és egy videó tanúsága szerint azon morgott, hogy Oszama bin Laden nem ölt meg elég kafirt az Egyesült Államok követségének bombázásakor.

A mi kultúránkban az ilyen embereket hazugnak hívják. Az iszlám etikában azonban ez nem így van, mert amit ezek az emberek tettek, az megtévesztés volt. Amikor ezeket a dolgokat mondták, kafiromnak mondták. Nézzük, mint mondott Mohamed a kafir megtévesztéséről.

Élt Medinában egy al-Asraf nevű zsidó. Al-Asraf írt egy Mohamedet elítélő verset, mire Mohamed ezt kérdezte a mecsetben: „Ki szabadít meg Asraftól, Allah és prófétája ellenségétől?” Az egyik muszlim jelentkezett a feladatra, de pár napra rá Mohamed látta, hogy al-Asraf még mindig él, ezért megkereste emberét és megkérdezte, hogy mi a helyzet. Az ember ezt válaszolta: „Mohamed, Asraf megöléséhez hazudnom kéne neki”. Mire Mohamed ezt válaszolta: „Mondd, amit mondanod kell”.

A muszlim néhány barátjával felkereste al-Asrafot és azt mondta neki, hogy torkig vannak Mohameddel, de egy kis pénzre van szükségük, hogy otthagyják, és remélik, hogy al-Asraf tud segíteni. Némi pénzt akartak kölcsönözni. Al-Asraf azt mondta, hogy a kölcsönzéshez biztosítékra van szüksége. Erre azt javasolták neki, hogy elhozzák a fegyvereiket – kardjukat és késüket – és ott hagyják zálogként. Al-Asraf ezt elfogadta.

Így másnap éjjel megjelent a három muszlim férfi, fegyverrel a kézben. De al-Asraf nem aggódott. Biztosan zálogba hozták a fegyvereiket. a muszlimok barátságosan elcsevegtek vele, majd azt javasolták, hogy „kellemes az éjszaka, sétáljunk egyet és beszéljük meg a dolgot”. Így is tettek. De séta közben, miután elmondtak néhány verset, egyikük megragadta al-Asrafot a

hajánál fogva és azt mondta a másíknak: „öld meg”. Gyomron szúrták és megölték al-Asrafot.

Amikor visszatértek Mohamedhez, nagyon örvendezett Allah és prófétája ellenségének halálán. Azért engedélyezte nekik a hazugságot, mert kafírral volt dolguk és a hazugság az iszlám előnyére vált. Íme a kettősség. Muszlim muszlimnak nem hazudhat, de ha kafírral van dolga, választhat. A muszlim mondhat igazat a kafírnak vagy hazudhat neki, ha az utóbbi az iszlám előnyére válik. És ez sokszor megisméltődött Mohamed életében. Olyan sokszor, hogy egyszer azt mondta: „a dzsíhádt megtevesztés”.

Térjünk most vissza ahhoz a kijelentéshez, hogy az iszlám nem alkalmaz terrort. És nézzünk egy másik történetet. Ez az oroszországi Beszlánban történt, egy iskolában, amelyben a gyerekekkel és a tanárokkal együtt mintegy ember tartózkodott. Néhány muszlim dzsíhádistát megtámadta és elfoglalta az iskolát, és mindenkit túsul ejtett. A dzsíhádisták az összes gyereket a tornaterembe terelték, és napokig tartották őket ott víz és élelem nélkül. Végül az orosz terrorelhárítók úgy döntöttek, hogy behatolnak. Káosz tört ki, a gyerekek kiugráltak az ablakokon és biztonságos helyre próbáltak futni, a dzsíhádisták pedig hátba lötték őket.

A támadás folytatódott. Amint a dzsíhádisták belátták, hogy nem tudják tartani az épületet, visszatértek eredeti tervükhöz. A magukkal hozott robbanószereket úgy helyezték el, hogy amikor felrobbantották, a tető a gyerekekre zuhant. A legtöbb gyerek így halt meg. A borzalmas támadás után pedig a következő történt.

A muszlim tudósok és a muszlim imámok mind ugyanazt mondták: „Ez nem az iszlám szerint való volt. Az iszlámban tilos nőket és gyerekeket ölni”. Ez igaz is: vannak olyan hadíszok, amelyek tiltják a nők és gyerekek megölését. Más hadíszok viszont elbeszélik, hogy Mohamed megtámadott egy kafír tör-

zset, amely semmit sem vétett ellene, a támadás oka az volt, hogy a törzs kafir. Úgy döntöttek, hogy éjjel támadnak, és megkérdezték Mohamedtől, hogy mi van, ha a sötétben tévedésből nőket és gyerekeket ölnek meg. Mohamed így válaszolt: „Azok is közülük valók”.

Itt tehát ellentmondás van. Egyrészt Mohamed azt mondja, hogy tilos nőt és gyereket megölni, –másképp Mohamed azt mondja, hogy azok is közülük valók. Ez a kettősség. Van két ellentmondó tény, és mindkettő igaz. A dzsihádisták bármelyiket választhatják, és melyiket választották a beszélő dzsihádisták? Azt, hogy megölik a gyerekeket. Hogy miért? Mert ők is közülük valók. Azaz ők is káfirok.

Amikor Mohamed kidolgozta a dzsihád etikáját, az mindig megtevesztette a káfirokat. Az arabok, mint mindenki más, szabályok szerint háborúztak. Mivel Mohamed arab volt, állandóan azt feltételezték, hogy be fogja tartani a szabályokat, de Mohamed nem tartotta be. Menet közben talált ki magának újakat.

Ami „a terror iszlámellenes” kijelentéseket illeti, Mohamed az egyik leghíresebb hadíszban ezt mondta: „Öt olyan dolgot kaptam, amelyet előttem senki más nem kapott”. Ezek egyike az volt, hogy Allah megengedte neki az iszlám félelemkeltéssel és terrorral való terjesztését.

A dzsihád terror. Amikor tehát a muszlim tudósok azt mondják, hogy a terror nem az iszlám útja, akkor megtevesztenek. A megtevesztésnek külön neve is van arabul: takijja. A jelentése: szent megtevesztés. Bámulatos etikai gondolat önmagában már szent megtevesztés fogalmának pusztá létezése is.

Mondok egy újabb példát a dzsihád során gyakorolt megtevesztésre. Mára már megszoktuk, hogy a muszlim dzsihádisták dinamittal a ruhája alatt bemegy egy emberekkel, káfirokkal teli helyiségbe és magával együtt mindenkit megöl. A muszlim papok szerint ez nem az iszlám szerint való, mert az iszlám tiltja az öngyilkosságot. Ez valóban igaz is. Az iszlám szerint tilos

az öngyilkosság. Van azonban egy nagyon híres hadís, amelyben Mohamed azt mondja, hogy aki kafirokat öl meg és ennek során maga is meghal, az egyenesen a mennybe jut. Ezért a kafirokat megölő öngyilkos merénylő az iszlám etika alapján úgy gondolja, hogy egyenesen a mennybe jut, mert mártír.

Már maga a mártír szó iszlám értelme is mutatja a Nyugat és az iszlám közötti távolságot: az iszlámban a szó olyan valakit jelent, aki kafirok megölése közben hal meg, míg a mi értelmezésünkben a mártír olyan valaki, akit a hite miatt öltek meg.

Hadd adjak még egy példát erre az etikai vízvázlatra. Jelenleg Amerikában vita folyik arról, hogy a waterboarding (amikor a fogoly orrára vizes törölközőt tesznek és vizet öntenek az arcára, fulladásközeli állapotot okozva) kínzás-e. Általában is téma a médiában, hogy mi minősül kínzásnak. Az iszlám világban azonban nincs semmilyen vita a kínzásról, mégpedig azért nincs, mert Mohamed kínoztatta a kafirokat. Van egy híres történet arról, amikor megtámadott egy zsidó törzset. Miután a zsidók megadták magukat, a muszlimok Mohamed parancsára kifeszítették a törzs vezetőjét a földön. Azért tették ezt, mert tudták, hogy a zsidóknak volt elásott kincse. Mohamed egy kis tüzet rakatott az öreg ember mellkasán, de az nem beszélt, nem árulta el, hol van a kincs. Ezért Mohamed végül elvágta a köteleit és odavitte egy dzsihádistához, akinek a testvére a zsidók elleni támadásban halt meg. És megadta a túlélő testvérnek azt az örömet, hogy megölheti a zsidók vezetőjét. Ennek következményeként az iszlámban nem kérdés, hogy lehet-e kínzást alkalmazni a kafir ellen. Lehet, mert Szunna. A kafir kínzása Mohamed útja.

Az iszlám etika világosan le van fektetve a hadísban. Íme néhány kijelentés különböző hagyományokból az iszlám etikáról. Muszlim soha nem csaphat be muszlimot az üzleti életben. Muszlim nem hazudhat muszlimnak. Muszlim nem ölhet meg muszlimot. A muszlim nem zaklathatja más muszlim feleségét. Ezek a kijelentések nagyon kettősek, mert az ilyen viselkedés

kizárólag más muszlimok számára van fenntartva. A muszlim minden más muszlim testvére. Aki ismer muszlimokat, azt mondja erre, hogy „álljunk csak meg, sok muszlimot ismerek, és nem hazudnak nekem, sem nem csapnak be az üzleti életben. Nem dinamittal a testükön jönnek be a munkahelyükre, hogy megöljenek másokat magukkal együtt.” Ez a kettősség. A kafirral kétféle módon lehet bánni. Lehet emberi kényként kezelni. Még az arany szabályt is lehet alkalmazni rá, ha ez segíti az iszlámot, de nem kötelező megmondani az igazat. Az igazság árnyalható. Az ilyen megtévesztés legelterjedtebb formája az, amikor a muszlimok csak a mekkai Koránról beszélnek. Aki csak a mekkai Koránról beszél, az csak az igazság felét mondja meg, nem a teljes igazságot.

Az amerikai bíróságokon leteendő eskü szerint a teljes igazságot és csak az igazságot kell elmondani. A „csak az igazságot” tiltja a közvetlen hazugságot. De ugyanilyen fontos a "teljes igazság" elmondásának köteleme is, mert a féligazság is a hazugság egy formája. Amikor tehát egy muszlim egy kafirnak csak a mekkai Koránról, a jó Koránról beszél, ez a megtévesztés egy formája. Minden muszlim olyan etikai normák szerint él, amelyek teljesen különböznek a mi etikai normáinktól.

Az iszlám etikán alapul az is, ahogyan a muszlimok a nőkkel bánnak. Például a nőt lehet verni. A nőkre a saját külön előírásaik vonatkoznak. Külön etikai rendszer van a rabszolgaságra. Mohamed volt a tökéletes rabszolgatartó. A Szunnája leírja mindazokat a módokat, ahogyan a rabszolgákkal bánni kell. Külön etikai rendszer van arra is, hogy hogyan kell bánni a dimmivel, ezzel a furcsa politikai csinálmánnyal, aki nem egészen rabszolga, de egyértelműen nem polgár.

Tehát az iszlám etikán alapul minden, amit egy muszlim tesz, de ez politikai kérdéseket vet fel. Ha a muszlim nem köteles igazat mondani a kafirnak, akkor az FBI és a CIA miért muszlimokkal fordítottatja az arab nyelvű iratokat? A muszlim fordítókat felesketik, de az iszlám nagyon egyedi módon értelmezi az

esküt: a muszlim az esküt mindig megváltoztathatja valami jobbra, és ezt az egyik hadisz kifejezetten ki is jelenti. A hadisz azonban nem mondja meg, mi is az a jobb. Ez a muszlim választására van bízva. Amikor tehát egy muszlim rendőr vagy katona esküt tesz, hogy szolgál és véd, az esküjét bármikor megváltoztathatja. És ha már itt tartunk, ugyanez vonatkozik a politikai egyezményekre is. Ha egy muszlim ország egy kafir országgal szerződést köt, azt bármikor mással helyettesítheti, ha ez az iszlám javára válik.

Az iszlámmal való bánásmódhoz létfontosságú, hogy értsük az etikáját. Implicite azt feltételezzük, hogy az ugyanaz, mint a miénk, de ez a feltételezés tudatlanságon alapul: az iszlám etika nagyon más, mint a miénk. A mi etikánk alapja az az egy és általános elv, hogy minden embert egyformán kell kezelni. Az iszlám etika alapja az, hogy a kétféle ember van, a kafir és a hívő, ezért kétféle etika van: egyik a kafirra, a másik a hívőre. Az iszlám etikai kettősségének megértése nélkül nem lehet megérteni az iszlámot.

A Korán

A következő előadás a Koránról szól. A Korán minden bizonynyal a világ leghíresebb olvasatlan könyve. Hány olyan ismerősük van, aki elmondhatja, hogy „olvastam a Koránt és meg is értettem”? Az derül ki, hogy két Korán van. Aki megérti, hogy miben különböznek, megérti az iszlám kettősségét és azt, hogy miért van az iszlámnak mindenre két története.

The Korán arab szó, és felolvasást, előadást jelent. Az iszlám szerint a Korán tökéletes, teljes, egyetemes és végleges. A legkisebb hiba sincs benne, mivel közvetlenül Alláhtól jött, a világegyetem egyetlen istenétől. A Korán szavai Allah saját szavai. A Korán a világegyetem teremtése előtt teremtett, és smaragdasztalon fekszik Allah jobb kezénél.

A Koránt mai formájában Oszmán, a harmadik kalifa hozta létre vagy állította össze. Állítólag a muszlimok kezdték azt mondani, hogy a Koránnak túl sok verziója van és ez hamarosan hibát fog okozni. Ezért Oszmán mint abszolút uralkodó begyűjtette az összes Koránt, és odaadta egy titkárnak. A titkár feladata az volt, hogy állítsa össze az új Koránt. Miután ez megtörtént, Oszmán nagyon árulkodó dolgot tett: elégettette az összes forrásanyagot.

Tegyék fel maguknak a kérdést: miért égettette el az eredeti forrásanyagokat, ha azért kellett új Koránt összeállítani, mert különböző változatai voltak?

A forrásként szolgáló összes Korán elégetésének eredményeként a muszlimok ma szívesen dicsekszenek azzal, hogy a Koránnak nincsenek változatai, hogy pontosan ebben a formában adta Allah, és hogy a változatok hiánya a bizonyosság a tökéletességére. Majd a Biblia szövegváltozataira mutatnak, hogy azok a szöveg romlását, megváltozását bizonyítják.

Mivel az iszlám alávetést jelent, ez az kijelentés – hogy a Korán

tökéletes, míg az Ó- és az Újtestamentum romlott szövegű és több változata van – is olyan, amely elfogadást, alávetést követel meg a kereszténytől és a zsidótól.

A Korán 114 szúrából vagy fejezetből áll. A Koránt kézbe véve és végiglapozva hamar észrevesszük, hogy a hosszú fejezetek az elején, a röviddek pedig a végén vannak. Így van a Korán elrendezve, és ez a megértésének egyik nagy akadály. Képzeljék el, hogy megvesznek egy detektívregényt, levágják a gerincét, a fejezeteket hosszúság szerint rakják sorba a leghosszabbal kezdve, majd bekötetik és odaadják a barátjuknak azzal, hogy „nagyon izgalmas detektívregény, olvasd el”. A barát megpróbálná elolvasni, majd ezt mondaná: „Nem értem, amikor lapozok, a történet időben hol előre, hol visszaugrik. Így nincs se füle, se farka. Nem áll össze a történet.” Így van elrendezve a Korán. Ha a Koránt helyes időrendbe rakjuk, sokkal logikusabb lesz a könyv.

Zavaró a Koránban az is, hogy sok esetben a történetek nem fejeződnek be. A történeteknek szokott lenni eleje, közepe és vége, de a Koránnál sokszor az az ember érzése, hogy csak félig tudta elolvasni a történetet. Nem tudja, mi az eleje. Ez furcsa, mert a Korán számos története nyilvánvalóan átvétel a héber Bibliából, az Ótestamentumból, és ott csodálatosan vannak elmondva, de a Koránban nem. A Korán egyik története sem igazán teljes. Valami mindig hiányzik.

A Korán másik érdekessége az, hogy milyen sokszor ismételi. Ez nagyon fárasztóvá válik, amikor el akarjuk olvasni. Például Mózes és a fáraó történetét így vagy úgy 39-szer ismétli meg. Az ismétlés olyan intenzív, hogy ha kivesszük az ismétléseket, a Korán mérete a felére csökken, ami nem túl nagy könyv, mivel a Korán nagyjából akkora, mint az Újtestamentum.

Van a történetekkel más is, ami kissé furcsa. Két kategóriába esnek: egy részük régi arab történeteket mond el, a másik részük pedig a zsidó történeteket – Ádám, Noé, Mózes mind jelen van-

nak a Koránban, de aki ismeri a zsidó Biblia, a Tóra történeteit, annak feltűnik, hogy nem ugyanazok. Csak néhány szereplő stimmel. Például a Korán szerint Mózes célja nem a zsidók felszabadítása a rabszolgaságból, hanem hogy elismertesse a fáraóval, hogy Mózes Allah prófétája. Ugyanez a helyzet Noé történetével. A Noé-történet lényege itt az, hogy a világ népeivel el kell ismertetni, hogy Noé Allah prófétája, és mivel a világ népei ezt nem ismerik el és nem teszik azt, amit mond, Allah megsemmisítette a Földet. A történetek tehát hasonlítanak az ótestamentumi történetekre, de mindegyik úgy lett megváltoztatva, hogy egyetlen dolgot hirdessen: aki nem ismeri el Allah prófétáit, az meg lesz semmisítve.

A Korán olvasásakor feltűnik egy másik dolog is: az, hogy milyen sokat foglalkozik a kafirral, a hitetlennel. A Korán 61%-a a kafirokról szól. Tehát kevesebb mint 39%-a szól arról, hogy hogyan kell muszlimnak lenni. És még ez a 39% is tele van ismétlésekkel. A Korán tehát nem túl nagy könyv, ha azt nézzük, hogy mit jelent muszlimnak lenni. Nem tartalmaz elég információt ahhoz, hogy csak a Korán alapján gyakorolni ehessen az iszlám vallást. Ahhoz képest, hogy teljesnek nyilvánítja magát, eléggé hiányos. Az iszlám Öt Pillérének egyike, a Korán nem mond eleget arról, hogy hogyan kell az életbe átültetni. A tökéletes és teljes Koránban nincs elég információ arra nézve, hogy hogyan kell muszlimnak lenni. Ezek az információk a Hadiszban, Mohamed hagyományaiban található meg. Nem Allah, hanem Mohamed mondja meg a muszlimnak, hogy hogyan kell Allahot imádni.

Aki elszántan végigküzdi magát a Koránon, annak feltűnik még egy dolog: az, hogy sok benne az ellentmondás. Egymással homlokegyenest ellentétes dolgokat ír. Olyannyira, hogy Mohamed idejében egyes kafirok rá is mutattak erre: „Korábban ezt mondtad, most meg azt mondod, a kettő ellentétes egymással, akkor most melyik az igaz?” A Korán azt mondja, hogy Allah helyettesítheti az egyik verset egy másikkal, amelyik

jobb. Időzzünk ezen el egy pillanatra. Helyettesíteni egy másikkal, amelyik jobb – ez azt jelenti, hogy a jobb későbbi. Az ellentmondás csak úgy kezelhető, ha tudjuk, melyik vers a korábbi vagy az újabb. A tudósok tudják ezt az időrendet. Bár a könyvesboltban kapható Korán a fejezeteket hosszúság szerinti sorrendben, a leghosszabbal kezdve tartalmazza, a muszlimok a kezdetektől fogva tudják, hogy mi a helyes időrend. Az egyik vers másikkal való helyettesítésének neve abrogáció. De az abrogáció nem veti el és nem tagadja az előző verset, mert az előző vers is Allahtól származik, ezért az a vers is igaz, mivel Allah definíció szerint nem hazudik. Ettől a Korán eléggé furcsa könyv. Ellentmondásos, de az ellentmondás mindkét fele igaz.

Ez betekintést nyújt az iszlám gondolkodásba, mert azt jelenti, hogy a muszlimok fejében megfér két, egymásnak ellentmondó gondolat úgy, hogy mindkettőt igaznak fogadják el. Ez magyarázza, hogyan állíthatták a muszlimok szeptember 11-e után azt, hogy az iszlám békés vallás. Békés vallás nem küld ki dzsihádistákat, hogy megöljenek 3000 embert. Ez ellentmondás. De aki muszlim, az arra lett nevelve, hogy elfogadjon egymásnak ellentmondó tényeket, ezért ezek az ellentmondások egyáltalán nem zavarják, nem okoznak neki szellemi problémát. A Korán dualisztikus, kettős írás. Ez a kettősség áthatja a Koránt. Ha a Koránt a helyes időrendbe rendezzük, a Mekkában írt Korán gyökeresen más, mint a Medinában írt Korán. A kettő annyira más, hogy egy egyetemi tankörnek egy óra alatt meg lehet tanítani, hogyan mondhatják meg egy találomra kiválasztott versről, hogy azt Mekkában vagy Medinában írták-e. Nyenyire különböző a két Korán.

A korábbi Korán vallásosabb. 147 különböző témakörben ír a pokolról. Persze a pokolról több mint 147 vers szól, de témakörnként nézve 147 ilyen témakör van. Ezek 94%-a szerint a kafir azért ég a pokol tüzében, mert nem hitte, hogy Mohamed Allah prófétája. A maradék morális bűnök – lopás, mohóság,

gyűlölet – miatt került pokolra. Mit mond ez az iszlám pokolról? Azt, hogy politikai börtön olyan másként gondolkodó értelmiségiek számára, akik nem hiszik, hogy Mohamed Allah prófétája, és a mekkai Korán szövegének legnagyobb részének ez a témája. Igazából a teljes mekkai Korán összefoglalható egyetlen mondatban: Mohamed Allah prófétája, és aki ezt nem hiszi, szenvedni fog.

A Medinában írt Koránra ugyanúgy jellemző a kafirgyűlölet, de teljesen más módon nyilvánul meg. A medinai Korán nem sokat említi a poklot, mert újfajta szenvedést vezet be a kafir számára. A mekkai Korán szerint a kafir a halála után szenved; a medinai Korán szerint már életében. Meg lehet kínozni, le lehet fejezni, ki lehet rabolni és még ennél is rosszabbakat lehet vele tenni. A medinai Koránban a kafirgyűlölet változatlan, de megjelenik benne a dzsihad: a kafir már ebben az életben szenved és meghal. A medinai Korán tehát erősen politikai jellegű.

A medinai Korán bevezeti Mohamed legnagyobb újítását, a dzsihadot. Bevezeti továbbá a dimmi státuszt, a keresztények és a zsidók politikai alárendelését. Mármost biztos, hogy ha valaki felhossa a Koránban lévő erőszakot, valaki más azt mondja rá: „Ugyan, a Korán sem különbözik ebben az Ótestamentumtól, abban is rengeteg erőszak van”. Igen, van erőszak az Ótestamentumban, de óriási különbség van az Ótestamentumban és a Koránban lévő erőszak között. Az Ótestamentumban lévő erőszak helyben és időben korlátozott, egy szomszédos törzs ellen van és csak adott időszakra szól. A Koránban lévő erőszakra ez nem áll. A Koránban lévő erőszak egyetemes és örök időkre szól. A dzsihadnak mindaddig folytatódnia kell, amíg az utolsó kafir is el nem tűnik a Föld felszínéről. Nagyon nagy különbség van az ideiglenes és helyi erőszak, valamint az örök-ké tartó és egyetemes erőszak között.

Bár a dzsihadot szent háborúnak nevezik, találóbb egyszerűen politikai háborúnak hívni. Hogy miért? Mert a Korán az emberek megtámadására és megölésére egyetlen okot nevez meg:

azt, hogy nem fogadják el, hogy Mohamed Allah prófétája. Ez egy szellemi dolog, ezért dzsihad a kafir elleni politikai harc.

A Korán arab nyelvű írás. Többször is hivatkozik saját arab jellegére. Ez teljesen világos. Mivel a Korán még a teremtés előtt íródott és arabul, ebből az adódik, hogy Allah arab. Ez az arab hegemonia nagyon fontos része: az arab kultúrának kell dominálnia a világ összes más kultúrája felett.

Amikor valaki negatívumot mond a Koránról, egy muszlim gyorsan rávágja: „Mondd, arabul olvastad?” Majd így folytatja: „Nem igazán értheted meg a Koránt, ha nem arabul olvastad”. Gondoljunk csak bele ebbe a kijelentésbe. A Korán egyetemesnek állítja magát. Azaz minden emberre vonatkozik. De mivel a világnak csak kis része olvas arabul, ez azt jelenti, hogy ezeknek a gondolatoknak más nyelveken is érthetőeknek kell lenniük, különben nem lennének egyetemesek. Akkor most melyik igaz? Megérthetőek a Korán gondolatai bármely más nyelven, vagy nem? Mert ha nem, akkor a Korán nem egyetemes.

A „jó, de nem értesz arabul” érvelés másik gyengéje a következő. A mai muszlimok többsége nem tud arabul, ezért a Koránt lefordították a nyelvükre, és ezek az emberek a vallásukat teljes mértékben gyakorló muszlimok. Bár sok muszlim klasszikus arab nyelven recitálja a Koránt, a klasszikus arab más, mint a mai arab. A nyelvek idővel változnak, és egy mai átlagos arab nem ért meg egy véletlenszerűen kiválasztott Korán-verset. Olyan, mint egy mai angolnak Chaucer. Chaucer a maga korának angol nyelvén írt, de azt az angolt ma már csak nagyon nehezen értjük. Ugyanez a helyzet a Koránt olvasó arab anyanyelvű mai muszlimmal. Ő sem teljesen érti a szöveg jelentését. Az ő számára is le kell fordítani a klasszikus arab szöveget modern arabra. Az a helyzet, hogy az arab nyelv nem korlátja a Korán megértésének. Sok nyelvre lefordították.

Végső soron a Korán a kafirról szól. A Korán 61%-a a kafirgyűlöletről és a kafir alávetésének módjáról szól, ezért a Korán el-

sősorban nem vallási, hanem politikai dokumentum.

Mi újat tesz le a Korán az asztalra? Két új gondolatot. Mohamed Allah prófétája, és aki ezt nem hiszi, az ellen lehet dzsihádot viselni. A Korán minden egyéb mondanivalója ebből van származtatva. Vannak benne régi arab történetek, átdolgozott ótestamentumi történetek, gondolatok a zoroasztriánus vallásból, valamint Mohamed korának helyi arab vallásából vett gondolatok. Érdekes, hogy bár a Korán azt állítja, hogy egy egyetemes isten műve, szemhatára mégse terjed tovább Mohamed szemhatáránál.

Egészen a közelmúltig a Korán nehezen olvasható dokumentum volt. Ez ma már nem igaz. Tudósok munkájának eredményeként megszületett a „Simple Koran” (egyszerű Korán) című könyv – ebben a versek helyes időrendben szerepelnek, csoportosítva vannak, így a legtöbb ismétlés kiküszöbölhető, és Mohamed élete végigvonul a könyvön, ezért az olvasó láthatja, hogy bár a Korán teljes írásnak állítja magát, sok-sok olyan dolog van a Koránban, ami nem érthető meg, ha az olvasó nem ismeri Mohamed életét. Például melyik vers korábbi, melyik későbbi? Ha ismerjük Mohamed életét, könnyű megmondani, melyik a régebbi és melyik az újabb. A Koránnak Mohamed élete ad értelmet. A Korán egyáltalán nem értelmezhető Mohamed élete nélkül. A Korán önmagában nem érthető meg. Mégis teljesnek állítja magát.

Csak egyetlen példa. Van a Koránban egy megjegyzés a pálmafák felégetéséről. Ez a vers minden összefüggés nélkül csak úgy megjelenik. A Mohamed életével átszőtt Koránból viszont világos a jelentése. Mohamednek megengedett, hogy felégesse a pálmafákat. Ugyanis pár nappal korábban megtámadta a zsidókat, akiknek volt egy datolyapálma-ligetük. Ezt Mohamed a háború szabályainak felrúgásával felégette. Az arabok elítélték, hogy megszegte a háború szabályait. Ezért a Korán kijelenti, hogy helyes dolog felgyújtani a pálmafákat.

Ez mutatja, hogyan ad Mohamed élete értelmet a Koránnak, és valóban, ha Mohamed élete átszövi a Koránt, ettől a Korán nagyszabású történetté válik. Bemutatja, hogyan vált Mohamed hatalmassá, árvából és üzletemberből egész Arábia legfőbb urává, akinek célja az egész világ meghódítása volt. A Korán egy nagyszabású, nagyszerű történet. Érdemes elolvasni és megérteni.

A Korán látszólagos bonyolultsága szándékolt. Valójában egyszerű szöveg, amelyben csak két új gondolat van: Mohamed az utolsó próféta, és szabad a kafirnak dzsiháddal ártani. A Korán fő gondolata az emberiség kettéosztása hívókra és kafirokra, valamint az iszlám győzelme minden kafir felett.

Alávetés és kettősség

Az iszlám alapja két elv: az alávetés és a kettősség. Aki megérti, hogyan működik ez a két elv, az megértette az iszlám politikai doktrínáját.

Az iszlám első alapelve az alávetés, amit már maga az „iszlám” és a „muszlim” szó is kijelent. Az „iszlám” jelentése „alávetés”, a muszlim pedig az, „aki alávetette magát”.

Az iszlám egy alávetés-láncolat. A tekintélysorrend így néz ki: Allah, Mohamed, muszlim, kafir, dimmi, rabszolga. Amerikában már kezdjük látni, hogyan működik az alávetés. Még nem tartunk ott, ahol Európa, de ide is bevándoroltak muszlimok és kezdenek követeléseket támasztani. Legelső követelésük az volt, hogy az Amerikában használt összes tankönyv az ő módjukon tanítsa az iszlámot. Amerikában ma egyetlen kafir sem kritizálhatja tankönyvben az iszlámot. Minden szöveget az iszlámmal kell jóváhagyni. A tankönyvrendszerünk már alávetette magát.

De az alávetés önmagában még nem magyarázza meg az iszlám sikerét. Legnagyobb hatású alapelve a kettősség, a dualitás. A kettősség az iszlám második fő alapelve. Láttuk ezt a kettősséget a Koránban és Mohamed életében. Először Mekka volt, a prédikátor, a vallás – „megvan nektek a ti vallásotok, és nekem az enyém”. Utána következik Medina. Medina a dzsihád. Alá kell vetned magad ebben az életben az iszlámnak, különben az iszlám bánthat. A két álláspont ellentmond egymásnak, mégis mindkettő egyformán igaz.

Ez a kettősség az iszlám lehengerlő sikerének magyarázata. Az iszlám két arcot mutat a világ felé: a mekkai arcot és a medinai arcot. Medina az erőszakos fázis, a politikai fázis. Mekka a kedves arcú fázis. A mekkai Koránt pajzsként használják. Az a teflonbevonat. Az az iszlám nyilvános arca. Amikor a muszlimok

kafiroknak beszélnek az iszlámról, mindig a mekkai Koránról beszélnek. Ez a kettősség, ez a körmönfonság teszi olyan hatékonyá az iszlámot, mert nem lehet egyszerűen felugrani és azt mondani, hogy az iszlám teljességgel erőszakos. A legtöbb muszlim egyáltalán nem erőszakos, ezért ez a vád nem működik.

Kettősség az is, amikor a muszlimok mindenre, ami a medinai Koránon alapul, azt mondják, hogy az nem az igazi iszlám. Oszama bin Laden, szeptember 11-e, az al-Kaida – ő, de hát az nem az igazi iszlám. Ám az iszlám kettőssége azt jelenti, hogy két ellentmondó dolog mindegyike igaz. A muszlim barát, a kedves muszlim kolléga csak egyik fele az iszlámnak. A valódi iszlámnak része mind a muszlim barát, mind Oszama bin Laden. A valódi iszlámnak része mind a mekkai (a vallásos) Korán, mind a medinai (a politikai) Korán.

Bíróságainkon a tanú esküszövege így hangzik: a teljes igazságot és csak az igazságot fogom mondani. A „csak az igazságot” rész tiltja a hazudást. A „teljes igazságot” pedig kizár egy másik fajta hazudást, a féligazságot. Az iszlám teljes igazsága Mekka féligazságából és Medina másik féligazságából áll.

A vallásos mekkai Korán tehát a teflonbevonat. A medinai Koránt a nyilvánosság előtt mindig tagadják, de az iszlámon belül közismert, hogy Medina előbbre való Mekkánál. Ez a Mekka és Medina közötti „rangsorrend” a magyarázat az iszlám egy másik jelenségére. Amikor valami rettenetes történik – például a Világkereskedelmi Központ szeptember 11-i elpusztítása, a londoni bombázás vagy a Mohamed-karikatúrák miatti zavargások –, akkor a muszlimok azt mondják: „Ó, de hát ez nem az igazi iszlám”. Dehogynem az, de nem tiltakoznak ellene, hanem csak tagadják. Miért nem tiltakoznak a medinai muszlimok – a dzsihadisták – ellen? Mert rangban lejjebb vannak. A háborút és a politikai hatalmat dicsőítő medinai Korán magasabb rangú és erősebb, mint a mekkai Korán. Az „Oz, a nagy varázsló” című filmben, amikor látni lehet, hogy a függöny mögött egy emberke van, egy hang azt mondja: „jaj, ne, ne nézd a függöny mögötti

embert”. Pontosan így működik Mekka és Medina kettőssége. Mekka azt mondja: „jaj, ne, ne nézd a függöny mögötti medinai Koránt – mi sem nézzük”. Mi pedig bedőlünk.

Látnunk kell az iszlámra vonatkozó teljes igazságot. A teljes igazat, nem a féligazat. Ezért olyan elengedhetetlenül fontos megérteni a kettősség elvét. Aki nem érti a kettősség elvét, az mindig be fog dőlni a mekkai Koránnak.

Nézzük, hogyan nyilvánulhat meg ez a kettősség a való életben. Mondjuk van egy nyugalmazott és mélyen keresztény katona. Vannak muszlim barátai, akik felhívják a figyelmét a mekkai Korán verseire, ezek nagyon tetszenek neki, és a barátai azt mondják, hogy ez az iszlám. Mire ő: „Ez nagyon jól hangzik. Hasonlít a kereszténységre. Tetszik. Különben is, a muszlimok olyan erkölcsös emberek, nem isznak, nem játszanak szerencsejátékot, az asszonyaik nagyon szemérmesek. Nyilván ez az iszlám valódi igazsága”. És máris indul a gondolatok piacára, ahol azt hirdeti, hogy a kereszténység és az iszlám teljes mértékben összeegyeztethető. Gyakorlatilag testvérvallások. A kettősség miatt nem érti, hogy van egy másik igazság, Medina igazsága. Az ő logikája nyugati logika, amely így működik: „a dzsiháddal ellentétben az iszlám békességével, ezért a dzsiháddal nyilván nem igaz, mert hiszek Mekka békességének igazságában”. Bedőlt a kettősségnek.

A kettősség jelen van az iszlám minden szavában. Ugyanazokat a szavakat használják, mint mi, de teljesen más jelentéssel. Nézzük például azt a szót, hogy „béke”. Szalaam. Nagyon szépen hangzik, de ha megértjük, mit ért az iszlám békén, mindjárt más lesz a véleményünk.

Az iszlám szerint csak akkor lesz béke, ha alávetettük magunkat az iszlámnak. Az alávetéshez dzsiháddal is alkalmazható. Itt megint azt látjuk, hogy a mekkai Korán eltakarja a medinai Koránt. Azaz a „béke” szó nálunk elfogadott jelentése elrejti azt a tényt, hogy az iszlám béke eléréséhez a dzsiháddal alkalmazása is

megengedett.

Nézzük a kettősség egy másik példáját, a nők jogait. A muszlimok lelkesen használják a „nők jogai” kifejezést, állítva, hogy az iszlám garantálja a nők jogait. És valóban garantálják: azt a jogot, hogy verhetők, azt a jogot, hogy feleannyit örököljenek, mint a férfi, és azt a jogot, hogy a bírósági tanúvallomásuk feleannyit érjen, mint egy férfié. Ez a kettősség teszi képessé a muszlimot arra, hogy egy problémával szemtől szemben állva ne lássa meg a másik felét. Szeptember 11-e után a muszlimok így tiltakoztak: „De hiszen mi vallásunk a béke vallása”. Ezt azért voltak képesek állítani, mert annyira megszokták a kettős, dualista nézőpontot. El tudják fogadni, hogy a „béke vallása” teljes mértékben igaz, miközben tudván tudják, hogy a dzsihád is az iszlám tanítása. A kettősség teszi képessé a muszlimot két teljesen különálló részből álló gondolkodásra, ahol a medinai Korán soha nem ütközik a mekkai Koránnal. Az iszlám politikai doktrínájának mélyén azonban ott a kettősség és ott a kafir.

A dzsihád teljes alávetést követel a kafirtól, és a kafirt teljesen különálló társadalmi és politikai osztályként kezeli. Az iszlám megengedi a muszlim nők verését. Alávetés – kettősség. Külön szabályok a nőkre. Az, hogy ezeknek a külön csoportoknak, a kafiroknak és a nőknek alá kell magukat vetniük.

Nézzük, hogyan működik az alávetés és a kettősség elve oly sok iszlám fogalomnál. Például a rabszolgaságnál. Részletesen foglalkozunk az iszlám rabszolgatartással és annak alapelveivel. Az alávetés és a kettősség tökéletesen megmagyarázza a rabszolgatartás egészét. Ki veti magát alá jobban a rabszolgánál? Ki áll oly távol tőlünk többiektől? A rabszolga külön erkölcsi törvények alá esik. Az alávetés és a kettősség tehát teljes mértékben megmagyarázza a rabszolgaságot.

A dimmi és a dimmi mentalitás. Itt is egy társadalmi és politikai osztály kettősségét látjuk. A dimmi egy iszlám politikai rendszerben létezik, amelyben le van igazva és nincsenek teljes

jogai a törvény előtt.

És persze ott az iszlám nagy kettőssége: Mekka és Medina. Mekka alá kell vesse magát Medinának. Itt a kettősség abban áll, hogy két külön Korán van, amelyek egymásnak ellentmondanak, mégis mindkettő teljes mértékben igaz. Alávetés és kettősség jellemzi az iszlám etikáját is, ahol a hívőre a kafirra más-más törvények vonatkoznak. Kettős az iszlám politika is. A kettősség fő képviselője természetesen Mohamed maga. Életének két része van: a prédikátoré, amely nem igazán volt sikeres, és a dzsihadista politikusé, amely rendkívül sikeres volt. Az iszlám azt mondja, hogy egy, csakis egyetlen istent imád, de ez az isten, Allah, a kettősség és az alávetés istene, akit mindenkinek félnie kell. A Korán több mint 300 helyen mondja, hogy féljük Allahot.

Az iszlám egésze megmagyarázható a kettősség és az alávetés elvével. Ezért olyan fontos ismerni ezt a két elvet. Ha megértettük a kettősséget, ha megértettük az alávetést, akkor nincs többé szükségünk a doktrínára, mert minden, ami az iszlámban történik, megmagyarázható ezzel a két elvvel.

Minden politikai rendszer alapvető elveken nyugszik. A mi politikai rendszerünk, a demokrácia alapja az aranyszabály. A kormányzás minden cselekedete az aranyszabályon alapul. Ez a morális és politikai iránytűnk: bánj másokkal úgy, ahogyan szeretnéd, ha veled bánnának. Erre persze felugorhat valaki és mondhatja, hogy „de ugye mi sem követjük mindig ezt az alapelvet, igaz?”. Igaz, nem mindig követjük, de viselkedésünket az aranyszabály alapján ítéljük meg, és ha valamiről világosan kimutatható, hogy tisztességtelen vagy mások kihasználása, akkor az aranyszabály szerint korrigálunk. Ez a mértékadó alapelvünk, még ha nem is mindig teszünk neki eleget.

Az iszlám tagadja az aranyszabály igazságát, mert az aranyszabály egyaránt vonatkozik mindenkire, míg az iszlámban kétféle viselkedés létezik: egy a kafir felé, egy másik a hívő felé. Az iszlám az emberiséget muszlimra és kafirra osztja fel.

Meg kell értenünk, hogy nem lehet kompromisszum az arany-szabály, valamint az alávetés és kettősség között. Szeretnénk hinni, hogy van békés egymás mellett élés, de az iszlám nem így működik. Az iszlám alávetést követel meg. Egyszerűen nem létezhet kompromisszum egy arany-szabályt és demokráciát alkalmazni akaró, valamint egy mindenki más behódolását megkövetelő rendszer között. Amikor az iszlám azt mondja, hogy mindenkinek alá kell vetnie magát, akkor ezt szó szerint érti. Nézzünk néhány politikai példát.

A mai Afganisztán valaha buddhista volt, békés és gazdag. Aztán meghódította az iszlám. Mára Afganisztánban egyetlen buddhista sem maradt. Egy szál sem. Afganisztánban csak az talál buddhizmust, aki régészként leás a föld mélyébe – akkor megtalálhatja a buddhizmus maradék nyomait.

Az iszlám addig nem nyugszik, amíg az adott civilizáció 100%-ban nem enged az iszlámnak. A mai Törökország 99,7%-ban muszlim. Az iszlám keményen dolgozik azon, hogy az a 0,3% is eltűnjön. Egy idő múlva az utolsó török keresztény is el fog tűnni. Vagy behódnak, vagy utcai zavargásokban meg fogják őket ölni. Az iszlám nem nyugszik, amíg az alávetés nem 100%-os. És miközben a kafir alávetésével van elfoglalva, egyfolytában Mekka igazságát hirdeti.

Az alávetés és a kettősség alapelve ellentmond az arany-szabálynak és tagadja azt. Ha viszont ez a kettő ellentmond egymásnak, hogyan létezhetnének egymás mellett? Meg fogjuk vizsgálni a kettősség és az alávetés törvényeit. Aki megértette a kettősséget, az nem egy féligazságot fog érteni és teljes igazságként hirdetni, hanem meg fogja érteni, hogy az iszlám nagyon lassan felőröli demokratikus jogainkat.

Az iszlámnak van egy óriási előnye a kafirral szemben: az, hogy az iszlám ezeréves terv alapján működik. A kettősség és az alávetés is az ezeréves terv része. Az iszlám szerinti kettősség és alávetés olyan, mint a gravitáció. Soha nem szűnik. Min-

dig jelen van. Állandóan hat, állandóan nyom. A kafirnak alá kell vetnie magát. Ha nem ma, akkor holnap. Az iszlám nagyon türelmes. Mohamed azt mondta, hogy háborúban erény a türelem. A muszlimok tanulmányozzák Mohamedet. Tudják, hogy az alávetés időbe kerülhet, de az iszlám nagyon türelmes.

Törökországban 400 év kellett hozzá, hogy elérjék a 99,7%-ot. Nem sietnek. Továbbra is járathatják a bolondját Európával és demokratikusnak festhetik magukat. Egyébként a „demokrácia” is olyan szó, amely mást jelent az iszlámban, mint a nyugati kultúrában. Törökországban a demokráciába beletartozik az összes kafir kiküszöbölése. Amit az iszlám gyakorol, az nem valódi demokrácia. Egy valódi demokráciában a kafirnak ugyanannyi joga lenne, mint a hívőnek. De a medinai Korán szerint erről szó sem lehet. A kafir köteles alávetni magát a medinai Koránnak. Ezért Törökország demokráciája ámitás és becsapás. Az alávetés eszközeként használják, de az európai politikai testületek előtt a mekkai Korán azt hirdeti, hogy Törökország modern állam – a mekkai Korán ismét a fátyol vagy teflonbevonat funkcióját tölti be. Mindeközben suhog a medinai Korán szablyája. Egyre több keresztény vándorol ki Törökországból, ahogyan Irakból is. Irakban a népesség 3%-a keresztény, de ebből a 3%-ból kerül ki a kivándorlók 30%-a, mert nem tudják elviselni az iraki alávetettséget.

Mi viszont, a kettősségtől és alávetéstől még mentes Amerikában továbbra is a mekkai Koránnak hiszünk. Történelmileg nem ismerjük a kettősség elvét. Csak a bot egyik végét látjuk, a másikat nem. Nem látjuk a függöny mögött rejtőző embert. Elbűvöl bennünket a sapka, és nem törődünk a karddal. Média-inkból, egyetemeinkből és politikusaink szájából a mekkai Korán mézes szava csorog, mi pedig elhisszük, hogy minden rendben van, nincs miért aggódnunk, elérkezett a békés iszlám, a reformált iszlám, ezért hátradőlhetünk és visszaalhatunk.

A saria

Az iszlám politikai rendszer, kultúra és vallás együtt. A politikai rendszer jogrendszere a saria jog.

A legtöbb embernek, amikor az iszlámra és annak civilizációját veszélyeztető voltára gondol, a dzsihad jut eszébe. Van azonban valami, ami messze veszélyesebb a dzsihadnál: a saria jog, az iszlám törvénykezés. De a saria nem abban az értelemben jogrendszer, ahogyan gondoljuk.

A saria nem csak a mi fogalmaink szerinti szokásos jogi dolgokra – szerződésekre, végrendeletekre, büntetőjogra, emberek megbüntetésének módjaira – terjed ki, hanem szabályozza azt is, hogyan kell családot vezetni, szexuális életet élni, istentiszteletet tartani, imádkozni, egymást köszönteni, és sok minden másra is, amik a mi fogalmaink szerint vallási és kulturális dolgok. Ez azért van, mert a saria törvények alapja a Korán és a Szunna. A Szunna a Szirában (Mohamed életrajzában) és a Hadíszban (Mohamed hagyományaiban) található. A saria jog a Szunnában és a Koránban található irányelvek gyűjteménye.

A saria jog megkísérel minden társadalmat olyanná alakítani, amilyen Arábia volt Mohamed korában. A saria jog afféle „papír-Mohamednek” tekinthető, amely mindenkit arra akar kényszeríteni, hogy úgy éljen, ahogyan egy medinai arab élt Krisztus után 632-ben. Ezért belemegy a Mohamed által diktált emberi élet minden részletébe, beleértve a szex, az étkezés, az utazás és minden jogi ügylet szabályozását. Mivel Mohamed az élet legapróbb részletét is szabályozta, ezt teszi a saria is.

Mimért veszélyesebb a saria, mint a dzsihad?

Dzsihadon a legtöbben a kard dzsihadját, az erőszakot értik. Az erőszak ellen védelmet nyújthat a rendőrségünk és a hadseregünk, de van egy „szóft” dzsihad is, amelyet pénzzel, tollal és nyelvvel vívnak. A puha dzsihad célja annak elfogadtatása,

hogy a saria működhessen a társadalmunkban. A muszlimok azért akarják a saria jogrendszert, mert csak saria jog alatt gyakorolhatják tisztán az iszlámot.

A saria megszabja a kormányzás formáját és törvényeit. Ma Amerikában nem gyakorolható a valódi iszlám, mert van alkotmányunk. A saria szerint azonban alkotmányunk tudatlan, ember által készített, szemét. Jefferson, Adams, Benjamin Franklin és az összes többi alapító atya munkája sértés az iszlám számára. A Függetlenségi nyilatkozat és az Alkotmány tiszta tudatlanság, mert sérti a saria jogot és az iszlámot. Hogy miért?

Mert Benjamin Franklin és a többiek, akik az Alkotmányt összeállították, semmiről sem tudtak semmit. Hogyan is tudhattak volna? Az iszlám és a saria jog szerint az egyetlen valódi tudás a Koránból és a Szunnából származik. Korán, Szira, Hadisz – ezen a három könyvön kívül nem létezik tényleges tudás. Ezért csak azok a törvények lehetnek igazak és valódiak, amelyek alapja a Korán, a Szira és a Hadisz, mert az ember által alkotott törvények, az Alkotmányunk és összes jogelvünk semmit sem ér. Mind a dzsahilijja – a tudatlanság – része.

Jogrendszerünk két alapelve az arany szabály és a kritikus gondolkodás. Az arany szabály egyetlen egységes etikai rendszer: minden emberrel azonos módon kell bánni. Amikor azt mondunk: „úgy bánj másokkal, ahogyan szeretnéd, ha mások bánának veled”, akkor ez a „mások” MINDENKI más, a nemétől, származásától vagy életkorától függetlenül. Egyetlen, mert egyetlen szabály, egyetlen etikai alap van.

Az iszlám viszont dualisztikus, kettős etikán alapul: külön szabályok érvényesek a muszlimokra és külön szabályok a káfirokra. Ugyanígy külön szabályok érvényesek a férfiakra és külön szabályok a nőkre.

Az iszlám nem a kritikus, hanem a tekintélyelvű gondolkodáson alapul. Az igazságot az egyetlen hiteles szövegekben – a Koránban, a Szirában és a Hadiszban – kell keresni. Ez azt je-

lenti, hogy a saria nem tud megváltozni, mivel alapszövegei változtathatatlanok. A saria nem alkalmazkodik, a muszlim nem alkalmazkodik, ezért nekünk kell alkalmazkodnunk a sariához.

Az iszlám gondolkodás, etika és jog másik alapja az alávetés: minden kafirnak és intézményeknek alá kell vetniük magukat az iszlám jognak. Amerikában is voltak alávetésen alapuló törvények, mivel a rabszolgaság azon alapul, hogy egyik emberfajta aláveti magát egy másiknak. Ez azonban sérti az aranyszabály egységes etikáját, ezért véget vetettünk a rabszolgaságnak.

Az iszlám gúnyorosan tekint az Alkotmányunkra, mert az sérti a saria jogot. Ezért ahogyan az iszlám terjed Amerikában, a saria jognak győzedelmeskednie kell.

Ennyit az elméletről, nézzük, hogyan sértik szabadságjogaink az iszlám törvényeket. Tegyük fel, hogy ma reggel arra ébredtünk, hogy a világ a saria szerint él. Mi az, ami változott?

Aki azt mondaná, hogy Mohamed mások pénzének elvételéből élt, börtönbe kerülne. Az iszlámban nincs szólásszabadság. Aki ellentmond az iszlámnak, megsérti a saria jogot. Azért van ez így, mert Mohamed sem tűrte, hogy azt mondják, nincs igaza. Amikor meghódította Mekkát, először imádkozott, majd halálos ítéletet hozott a korábban vele egyet nem értő értelmiségiek és művészek ellen. Mivel a saria lényegében Mohamed papíron, halált ír elő azokra, akik nem értenek egyet Mohameddel.

A sajtószabadságra ugyanaz áll, mint a szólásszabadságra. A saria jog kézben akarja tartani a médiát és minden művészi kifejezést. Ezt mutatta a dániai Mohamed-karikatúrák esete is. A karikatúrák kigúnyolták az iszlám erőszakot. Ezt látva a muszlimok erőszakossá váltak: városokat gyújtottak fel és embereket öltek meg. Az erőszak félelmet váltott ki, ezért minden kafir újság alávetette magát az iszlámnak és feladta a sajtószabadságát. A saria jog győzelmet aratott az alkotmányunk felett.

A saria jog tilt az iszlámot sértő minden művészi kifejezést. Ez azt jelenti, hogy a saria jog világában a filmeknek, a TV-műsoroknak, az internetnek és minden művészetnek iszlám-konformnak kell lennie.

A nemek egyenlősége is törvényeink közé tartozik, de a saria világosan kijelenti, hogy törvény szerint a férfit és a nőt eltérően kell kezelni, mivel a Korán, a Szira és a Hadísz ide vágó említéseinek összesen több mint 95%-a szerint a nő köteles alávetni magát a férfinak.

4:34 A férfiak fölötte állnak a nőknek, mivel Allah előnyben részesített közülük egyeseket másokkal szemben, s amiatt, amit javaikból [a nőkre] költenek. A jóra való asszonyok engedelmesek és vigyáznak arra, ami [a kívülállók számára] rejtve van, mivel Allah vigyáz [arra]. Akiknek nyakaskodó természetét féltitek, azokat intsétek meg, kerüljétek őket [a házastársi] ágyakban és lássátok el a bajukat!

Tehát a Korán szerint a nőket meg lehet verni. Mohamed megütötte a feleségét, és azt mondta, soha nem kérdezzük egy férfitől, hogy miért veri a feleségét. Ezért a saria megszabja a feleségverés pontos menetét. Mi van a verés előtt, hol és hogyan kell ütni az asszonyt.

A nők alávetése nem áll meg a verésnél, és saria jog szerint a nő tanúvallomása feleannyit ér, mint a férfié. A nő feleannyit örököl, mint a férfi. A férfi akarata szerint szabadon elválhat, a nő nem. A saria hosszan sorolja, hogyan kell alávetni a nőket.

A saria jogban a nő teljesen alá van vetve. Miért túrnénk a nők saria szerinti alávetését?

Amerikában bárki viselhet fegyvert, de a saria szerint a kafiroknak nem lehet fegyvere, csak a muszlimoknak. Ez jól mutatja mind a kettősséget, mind az alávetést. A kettősség szétválasztja a kafirt a muszlimtól. Az alávetés azt jelenti, hogy a kafirnak gyengébb helyzetben kell lennie.

A saria szerint a hitehagyottat, aki otthagytta az iszlámot, meg lehet ölni. A sariában a hit elhagyása a legnagyobb büntett. Ennyit a vallásszabadságról. A saria jog szerint tilos muszlimokat más vallásra téríteni, de a muszlimok mindenkit téríthetnek. Ez élesen rávilágít az alávetés alapelveire.

Mindenben ott van a kettősség és az alávetés. Kettősség, mert mindenre kétféle törvény van, és alávetés, mert a külön osztályoknak, a kafiroknak, a nőknek, a hitehagyottaknak alá kell vetniük magukat az iszlámnak.

Szabadságjogainknak búcsút kell intenünk, mert sértik Allahot. Mohamed soha nem engedte a gondolat, a szó, a vallás, a sajtó szabadságát, ezért a saria sem engedi meg ezeket a szabadságjogokat.

Az amerikai alkotmány, a Függetlenségi Nyilatkozat és az emberi jogi törvény alapja az arany szabályon alapuló kritikus gondolkodás, amely idegen a saria jogtól. A saria jog alapja egyetlen autoritás: a Korán, a Szira és a Hadisz trilógiája. A kormányzás és a törvények egyetlen igaz formája a saria. Civilizációnk teljes egészében dzsahilija, tudatlanság.

A dolog a következőképpen kezdődik. A muszlimok azt mondják: a saria olyan drága nekünk, a törvényeink olyan csodálatosak számunkra, hogy saját törvényeink szerint akarunk élni. Természetesen azért élünk itt, mert be akarjuk tartani ennek az országnak a törvényeit. De mivel az iszlámban a család annyira sajátos, családügyeinket csakis Allah törvényei irányíthatják. Hadd éljünk a saját hitünk szerint, és hadd vonatkozzanak a hitünk törvényei a végrendeletekre, vagyontárgyakra, válásra, családi erőszakra, adoptálásra – ez mind csak a saját közösségünk irányításáról szól, csupa olyasmiről, ami titeket nem érint, mert mi tőletek különállók vagyunk. Azt akarjuk, hogy saját különleges törvényeink irányítsák különleges népünket, a népek legjobbját.

Az iszlámról semmit nem tudó dimmik, politikusok, professzo-

rok számára ez elég ártatlanul hangzik. De ennek elfogadásával alávetjük magunkat, mivel engedjük, hogy az iszlám azt tegyen, amit akar. Különbösen is: mit számít nekünk, hogyan ír végrendeletet egy muszlim? Hmm, apróságoknak tűnik, nincs min aggódnunk. Így aztán például Angliában számos helyen saria-bíróságokat állítottak fel a muszlimok feletti fennhatóság gyakorlására. Anglia belépett a jogi kettősség állapotába, és ezzel feladta szuverenitását.

A saria a világ leghosszabb éke, amelynek éles vége már be van verve Angliába, de az Egyesült Államokba is. Az Egyesült Államokban most vezetik be a saria jogot.

Azokban az amerikai városokban, ahol megszaporodnak a muszlimok és létrehozzák saját birodalmaikat, gettóikat, ott a saria máris érvényben van.

Amerika egyes helységeiben a megvert muszlim nő nem hívja ki a rendőrséget, mert a muszlim közösség ellene fordulna. A saria szerint a muszlim férfi verheti a feleségét. Az iszlám közösség étvényesíti a sariát az általa kontrollált területeken. Ez a saria jog bevezetése Amerikában.

A sok muszlimot foglalkoztató gyárok azt tapasztalják, hogy be kell tartaniuk a saria jogot: imatermeket kell biztosítaniuk és szabadidőt kell adniuk az imára. Amerikában megkezdődött a saria jog. Az imával kezdődik, de az imával nem ér véget. Idővel a vállalatnál nem lesznek kafir munkafelügyelők, mert a saria szerint egy muszlim semmiképpen nem lehet alárendelve egy kafirnak. El fog tartani néhány száz évig, de el fog érkezni kafir civilizációnknak az a napja, amikor a saria jog 100%-osan érvényben lesz, és már emlékezni sem fogunk arra, hogy valaha volt a muszlimnak kafir főnöke. Ez a saria jog természete.

És a saria jog borzalmainak hosszú listájában ott van a dimmi is. A saria minden vonatkozásban szabályozza a dimmit: hogyan kell adóztatni, szabályozni, alávetni és megalázni. A saria persze a nem muszlimokat kafirnak hívja márpedig Allah és

Mohamed gyűlölte a kafirokat.

Kultúránkban az igazság istennője mérleget tart a kezében és be van kötve a szeme, hogy, amint azt az alkotmány előírja, pártatlanul ítélje meg a per résztvevőit, függetlenül attól, hogy konkrétan kicsodák. Jogrendünk igyekszik vak lenni. Igaz, hogy ez nem mindig sikerül, de ez az elérendő ideál. Az iszlámban azonban nem az az ideál, hogy az igazságszolgáltatás vak legyen is. A saria-bíró legelőször arra kíváncsi, hogy kafirról, dimmiről, nőről, férfiről, rabszolgáról van-e szó, mert a saria más-más igazságszolgáltatást rendel a férfira, a nőre, a dimmire, a kafirra, a rabszolgára. Eltérőek a polgárjogi büntetések. Eltérőek a bírságok. Eltérőek a büntetőtörvények. Ha egy muszlim megöl egy kafirt, más büntetést kap, mint ha muszlimot ölt volna meg.

Mármost mivel a saria jog egésze az alávetésre és a kettősségre épül, ezért a teljes saria jog célja az alávetés. Akkor pedig miért túrnénk el egy morzsáját is?

Miért kéne megengednünk, hogy civilizációnkban érvényesüljön a saria jog bármely része, például a saria pénzügy? A saria egészét áthatja az alávetés és a kettősség. A saria minden egyes törvénye így vagy úgy az alávetésről és a kettősségről szól. Zéró toleranciát kéne tanúsítanunk a saria jog iránt, mert minden egyes eleme sérti azokat az alapelveinket, amelyek szabályozzák, hogy miként kell emberi lénynek lenni.

Mikéért túrnénk el a saria jog bármely részét? Halal étel – kit érdekel? Lábmosdók az amerikai fürdőszobákban a saria jog szerint? Semmit nem akarunk megvalósítani a saria jogból, mert minden egyes aspektusa sérti létezési módunk egészét. A saria arra lett kitalálva, hogy megsemmisítse a befogadó kultúrát. Miért engednénk létezni országunkban ennek a barbár jogrendszernek bármely részét?

A saria minden vonatkozásban ellen van mindannak, amin a civilizációnk alapul: a jognak, a törvényességnek, az embertár-

sunkkal való bánásnak, az igazság definíciójának. A saria jog mindezt megsemmisíti.

Meg kell tehát ismernünk, hogy mi a saria jog. Ellen kell állnunk neki minden szinten. Vessük meg a saria jogot, mert embertelen. Nem szent törvény, hanem elnyomás, kettősség és alávetés. Minden egyes alkalommal ellen kell állnunk neki.

A dzsihád könnyei

A „dzsihád könnyei” az iszlám 1400 éve alatt megölt 270 millió emberre utal. Mindegyiküket ugyanazért ölték meg: azért, mert nem hitték, hogy Mohamed Allah prófétája.

Mohamed halála után Abu Bakrt választották kalifává, azaz az egész iszlám legfőbb urává. Hatalma magában foglalta mind a lelki, mind a politikai irányítást, tehát papkirály volt. Uralkodása három éve alatt Abu Bakr azt akarta megakadályozni, hogy a muszlim arabok elhagyják az iszlámot. A hit-elhagyási háborúk egész uralkodása alatt folytak. Hit-elhagyó az, aki el akarja hagyni az iszlám hitet, és ez a bűn az iszlámban halálbüntetést von maga után.

Abu Bakr halála után Omár lett a második kalifa, és ott folytatta, ahol Mohamed abbahagyta. Mohamed utolsó erőfeszítései arra irányultak, hogy megtámadja az Arábiától északra élő keresztényeket. Mert káfirok voltak. Mert nem vetették magukat alá az iszlámnak.

Akkoriban a Közel-Kelet teljesen más képet mutatott, mint ma. Alapvetően görög kultúra volt. A görög hajós nép és kereskedő nép volt, ezért a görög kultúra elterjedt a Földközi-tenger egész peremén, beleértve Szíriát és Észak-Egyiptomot is. Észak-Afrika kultúrája is görög volt. És persze görög volt egész Anatólia (a mai Törökország) is. Rendkívül fejlett kultúra volt, de óriási problémák terhelték: a kor, az elkorcsosulás és a hanyatlás.

A görögök időtlen idők óta háborúztak a perzsákkal. Ez a folyamatos háborúskodás meggyengítette mind a perzsákat, mind a görögöket, ezért a Földközi-tenger térségének 900 éves görög kultúrája a végéhez közeledett. A görögök vallásilag is nagyon megosztottak voltak. A kereszténységnek több válfaja is volt, és a konstantinápolyi görögök más kereszténységet vallottak, mint a jeruzsálemiek, a szíriaiak és azt egyiptomiak. Ez a

megosztottság olyan erős volt, hogy rosszakaratot szült. Ilyen volt tehát az a világ, amelyet Omár lerohant és meghódított.

A hódítás üteme olyan gyors volt, hogy Omár nem is tudta kormányozni mindazt, amit megszerzett, de immár mérhetetlenül gazdag volt, mert elesett Szíria, elesett Perzsia, elesett Irak, Egyiptom és Észak-Afrika is. Harminc év leforgása alatt megsemmisült a teljes görög kultúra, kivéve az anatóliait. Teljesen új világrend köszöntött be.

Eleinte hagyták, hogy a keresztének többé-kevésbé maguk kormányozzák magukat, csak az adót kellett elküldeniük Medinába. Amikor azonban Oszmán alatt megszilárdult a birodalom, kezdtek megváltozni a dolgok. Az iszlám már nem új területeket hódított meg, hanem megszilárdította uralmát. Elérkezett a dimmi kora. A dimminek eleinte csak súlyos adókat kellett fizetnie, de hamarosan társult ehhez az is, hogy másodrendű polgárrá vált a saját hazájában. Például Egyiptomban különösen megvetetté vált a kopt kultúra. A koptok, a fáraók Egyiptomának leszármazottai keresztény hitre tértek. A kopt nyelv több ezer éves. Aki kopt keresztényként koptul szólalt meg új arab urainak színe előtt, annak kivágták a nyelvét. Ilyen volt a dimmi élete.

Észak-Afrika muszlimmá vált. A 600 éves kereszténység eltűnt. A görögök, rómaiak, európaiak kultúráját a hódítók megsemmisítették. Ezután megkezdődött a görög Anatóliára való nyomásgyakorlás.

Az arab muszlimok különös hévvel vetették meg a keresztényeket. Lehet erre azt mondani, hogy „De hát a Korán jót mond a keresztényekről”. Ez vallásilag igaz lehet, de akkor íródott, amikor Mohamed Arábiában volt.

Mármost bárhová néztek a muszlimok, mindenütt gazdag, művelt és nagyon kifinomult keresztényeket láttak. Az arabokra ezek egyike sem volt igaz. Ők egyszerűen csak el akarták tiporni a keresztény kafirokat. A Közel- Kelet 900 éves világa telje-

sen megváltozott. És vegyünk észre valamit: az elmúlt 1400 évben semmit sem változott, kivéve, hogy még muszlimabbá vált.

A keresztények fel sem fogták, mi történt velük. A hódítókat soha nem muszlimoknak hívták, hanem araboknak vagy szaracénoknak. Néhány fennmaradt mondatuk így hangzott:

A szaracén kardja, állati és démoni vadak. A gonosz, istengyűlölő szaracénok tönkretették a vetésünket, felégették a városokat és maguk előtt hajtották a túlélőket.

Ez volt tehát az iszlám által létrehozott világ, amely később azt kiáltotta Európa keresztényeinek: „Segítsetek!”. A hódítók alig bántak jobban a keresztényekkel, mint a rabszolgákkal.

A Közel-Kelet meghódítása után Arábia a szemét Konstantinápolyra és Anatóliára vetette. Ez vált a hosszú távú tervvé, amelynek valóra váltása évszázadokig tartott. Első lépésként örményeket öltek. Az egyik városban összegyűjtötték az örmények összes vezetőjét, bevitték őket a templomba, majd rájuk gyújtották, és a templom a bent lévőkre szakadt.

Anatólia egyik városában az volt a szokás, hogy amikor a dimmi jött megfizetni a dimmiadót, megbillogozták a karján. Ha olyan dimmit találtak, akinek a karjáról hiányzott a billog, akkor elsős büntetésként levágták azt a karját, amelyen a billognak lennie kellett volna. Nem fájt sokáig, mert második büntetésként lefejezték.

Egy görög püspök felajánlotta, hogy vitázik a muszlimokkal az iszlámról és a kereszténységről. A muszlimok két órán át hallgatták a vitabeszédét, majd lefejezték.

Egy másik püspök kihívta őket vitára, és egész délután vitázott velük. A vita végén a muszlimok kivágták a püspök nyelvét, kihurcolták a pusztaságba és otthagyták meghalni.

Nem is kell mondanom, hogy az ilyen tettekből a keresztények kezdték megtanulni, hol a helyük ebben az új rendben. A helyük a dimmi, a fél-rabszolga helye volt. Megtarthatták a temp-

lomaikat, már amelyek megmaradtak. A templom vagy az ott-hon falain kívül tilos volt kimutatni a kereszténységet vagy beszélni róla. Amelyik keresztény muszlimot próbált megtéríteni, halállal lakolt.

A keresztényeknek meg volt tiltva a Korán olvasása. Ez fontos elem volt, mert az iszlám uralkodók ezzel biztosították, hogy a keresztények ne ismerjék az iszlámot. Ennek hatása 1400 éven át tartott és tart ma is. A keresztények és más kafirok ma sem tanulmányozzák sem az iszlám történetét, sem a doktrínáját. Mindenki, aki nem tanulmányozza az iszlám történetét és doktrínáját, dimmivé válik.

A dimmiség a tudatlansággal kezdődik. A dimmiség tudással gyógyítható. Amint a dimmi megismeri az üldözés doktrínáját és történetét, kinyílik a dimmi szeme, és a dimmi kafirra válik.

Anatólia lerombolás több száz évig tartott. Fennmaradt egy muszlim történész munkája, amelyben örömmel számol be 30 000 templomépület lerombolásáról. Persze némelyik jobb templomépületnek más sorsot tartogattak. Az ilyenekből mecset lett. Amikor az iszlám hódít, a mecsetjeit ráépíti a legjobb templomokra. Mindig így tett, mert ez Mohamed útja, a Szunna.

Mohamed útja a vallási művészet lerombolása is. Amint az iszlám meghódított egy várost, meggyalázta a templomokat. Ha az iszlám nem rombolta le a templomot, a keresztények később visszaköltözhetnek bele. A művészet, különösen a vallási művészet az iszlám megsértése. Amikor Mohamed visszatért Mekkába, imádkozás után az első dolga az volt, hogy megsemmisített minden vallási művészetet. Ezt látjuk például Egyiptomban is, ahol leverték a szfinx orrát. Ezt látjuk végig a selyemút mentén is, ahol az összes buddhista freskón kivájták a szemeket és leverték a szájakat. A „defacing”, az arctalanítás az iszlám találmánya.

Akiket már meghódítottak, érdekes mellékhatást tapasztalhat-

tak, ahogyan Konstantinápolynál a hódítás határvonala ide-oda hullámzott. Ha az arabok csatát vesztek Konstantinápolynál, akkor odahaza, például Egyiptomban dühödt zavargások törtek ki, hogy a keresztények megverték a muszlimokat. Ilyenkor a zavargásokban megölték az ottani keresztényeket.

Ez az üldöztetés vezetett oda, hogy a közel-keleti keresztények segítségért kiáltottak európai testvéreiknek, és az európaiak válaszként a segélykiáltásra: kereszties hadjáratokat indítottak az ottaniak megsegítésére. A kereszties hadjáratok tehát azon kevés alkalom közé tartoznak, amikor a keresztények megpróbáltak segítséget nyújtani a közel-keleti keresztényeknek. A kereszties hadjáratokra büszkének kéne lennünk és tanulmányoznunk kéne őket, hogy lássuk, hogyan lehet segíteni a keresztényeket az iszlám ellen.

Keleten a dzsihad nem csak a keresztények ellen folyt, hanem mindenki ellen. Ekkorra a perzsa birodalmat már szétzúzták. A zoroasztrizmus, a perzsák vallása megsemmisült. Olyan mértékig semmisült meg, szent szövegeinek olyan nagy részét pusztította el az iszlám, hogy a mai történészek bizonytalanok a zoroasztriánus vallás valódi jellegét illetően.

Az iszlám tovább tört előre Hindusztán felé. A dzsihad eredményeként a mai India csak mintegy fele az eredeti területének. De Hindusztán felé haladva az iszlám megállt Afganisztánban, és megsemmisítette az ottani buddhizmust.

Ezután a hinduk felé fordult. A hinduk elleni támadás pontosan úgy zajlott, mint a keresztények, buddhisták és perzsák ellen. Amikor az iszlám megtámadta a perzsákat, a csata előtt tartottak egy tárgyalást, egy megbeszélést, és ezen a perzsa tábornok megkérdezte: „Kik vagytok, és miért jöttetek ide?“, ugyanis a perzsák korábban soha nem harcoltak arabok ellen. És a Hadísz leírja az iszlám választát: „Prófétánk, a mi Urunk hírhozója azt parancsolta, hogy harcoljunk ellened mindaddig, amíg el nem fogadod egyedüli istenedül Allahot, vagy fizeted a

dzsizját, a dimmiadót, és prófétánk azt mondta nekünk, hogy a mi Urunk szava szerint amelyikünket megöltök a harcban, az a Paradicsomba jut, ahol fényűzően fog élni. Amelyikünk pedig életben marad, az a ti uratok lesz.” Ez a dzsihad tökéletes megfogalmazása.

Tamerlán, az Indiát meghódító egyik muszlim tábornok ezt mondta: „Két fő céllal jöttem Hindusztánba. Az első célom az volt, hogy harcoljak a kafirok, Mohamed ellenségei ellen, és e szent háború megvívásával jutalmul a Paradicsomba juthassak. A második célom az volt, hogy az iszlám serege zsákmányt szerezzen a kafirok javainak kifosztásával. Háborúban a fosztogatás a muszlim számára olyan törvényes, mint az anyatej”.

Látható, hogy Hindusztánt pontosan ugyanazért rohanták le, mint Perzsiát, mint Anatóliát, mint a Közel-Keletet. Fontos ezt látni, mert az emberek sokszor azt hiszik, hogy a muszlimok talán azért kezdtek hódító háborút, mert az ottaniak tettek valamit ellenük, és csak azt kapták, amit megérdemeltek. Nem így van. Az egyetlen bűnük az volt, hogy azok voltak, akik: kafirok. És a hinduk kafirok voltak.

Az iszlám ugyanúgy szétzúzta a hindu kultúrát, mint előtte a Közel-Kelet kultúráját. Tudnunk kell, hogy a mai hindu kultúra más, mint az iszlám előtt volt. Az iszlám megváltoztatta a hindu kultúrát. Az iszlám előtt a hindu egy büszke kultúra volt. Vezető szerepet játszottak a tudományos elméletek, a matematika és a filozófia terén. És nagyon gazdagok voltak.

Hindusztán ezeréves és viszonylag békés birodalom volt. Békeidőben egy ország nagy gazdagságot halmoz fel. Így volt ez az Afganisztánban élő buddhistákkal is. Nagyon gazdagok voltak, mert lemondtak a háborúskodásról. A buddhisták esete jól mutatja, mi történik azzal a néppel, amely úgy áll hozzá az iszlámhoz, hogy „békés nép vagyunk, megteesszük, amit csak akartok”. A békés buddhistákkal, a pacifistákkal az történt, hogy megsemmisítették őket. Fontos tudni, hogy a hindu kul-

túra megmaradt fele csak azért maradt meg, mert volt egy harcos kasztja. Az afganisztáni hindu kultúrából semmi sem maradt.

Jellemző eset volt, amikor 20 000 dzsihádista és sok ezer zsoldos megtámadta Hindusztán egyik városát. Egy áruló pénzért megmondta a muszlimoknak, hogy a fal melyik részén állítsák fel az ostromlétrákat a város elfoglalásához. A muszlimok elözönlötték a várost. Három napon át mást sem tettek, csak gyilkoltak. Még csak ki sem fosztották a tetemeiket. Nagyon érdekes. A tábornok a hinduk megölésével csak a legvallásosabb embereit bízta meg, majd három nap után abbahagyták az öldöklést és elkezdték kifosztani a holttesteket. Amíg tartott a mészárlás, a nőket, a gyerekeket megerőszakolták, mert a dzsiháddal mindig együtt jár a megerőszakolás.

Végül szétszúzták a hindukat. Területük fele odaveszett. Eladták őket rabszolgának. A földrajzkönyvek máig őrzik ennek a nyomát. Van Afganisztánban egy hegylánc, úgy hívják, hogy Hindukus. A Hindukus jelentése: a hindu halotti máglyája.

A mai Pakisztán eredetileg India része volt. Természetesen Pakisztán azt kérte, hogy hadd lehessen tisztán muszlim, és ez a brit uralom alatt meg is történt. A Pakisztán létrejöttéhez vezető kettéosztás során mintegy egymillió hindu pusztult el.

Az egymillió hindu halálát Gandhi, a világi szent pacifizmusa és dimmisége okozta. Gandhi volt az, aki azt mondta, hogy bár minden hindunak el kellett hagynia Pakisztánt, az Indiában élő muszlimoknak ne kelljen elmenniük. Ma ezek a muszlimok belülről falják fel Indiát. Gandhi a hindu kultúra nagy árulója volt.

Ghandi is, az afganisztáni buddhisták esete is azt mutatja meg, hogyan vezet a pacifizmus igen rövid időn belül a teljes megsemmisüléshez.

India másik végén, Bangladesben mindmáig folyik az iszlamizálás. 1947-ben Banglades mintegy harmada még hindu volt.

Mára már csak mintegy 10%-ban hindu. És a hinduk számának ez a csökkenése rettenetes árral járt. A Bangladesben maradt nőket és férfiakat nap mint nap kegyetlenül üldözik, a rendőrség pedig elfordul, amikor egy muszlim savat önt egy hindu nő arcába. Hogy miért önti le savval? Mert nem volt lefátyolozva az arca. A rendőrség pedig nem vizsgálja ki az esetet, mert a rendőrség muszlim.

Ebben a rövid előadásban nincs elég időnk elmondani Anatólia Törökországgá válásának rettenetes történetét. Arra sincs elég időnk, hogy elmondjuk, milyen szörnyű üldöztetésben volt részük Kelet-Európa ortodox keresztényeinek. Kegyetlen üldöztetésük ellenére bátran harcoltak, soha nem adták fel.

Az első szeptember 11-e 1683-ban volt, amikor az európaiak elűzték a muszlimokat Bécs kapui alól. Természetesen néhány évre rá volt egy újabb szeptember 11-e. Ez megmutat egy fontos dolgot. Az iszlám soha nem felejt el, hogy szeptember 11-én visszafordították Bécs kapui alól és a büszke török hadsereg legyőzetett. Soha nem felejtik el.

Ez a következő miatt fontos. Szeptember 11-én Amerikában nem is sejtettük, miért pont ezen a napon volt a támadás. Fogalmunk sem volt róla, és ebben megmutatkozik az iszlám és a kafir természete. A kafir soha nem emlékszik, mivel járt az iszlám terjedése. De az iszlám soha nem felejt.

A 2011. szeptember 11-e óta világszerte történt több mint 9000 támadás során közel 58 000 ember halt meg. Ennek 39 országban 87 000 sérültje volt. Mindez a szenvedés világszerte máig folyik, mégsem hallunk róla soha, mert a sajtónk nem akar tudósítani arról a terrorról, amely a világ politikai történeiseiben az iszlám miatt zajlik.

De nem hibáztathatjuk ezért csak a sajtót, mivel egyetlen iskolánk sem tanítja ezt a történelmet, még a keresztény iskolák sem tanítják több mint 60 millió keresztény megsemmisítésének rettenetes történelmét. Egyetlen iskola sem tanítja, miért

kellett meghalnia 10 millió buddhistának, 80 millió hindunak és a 120 millió afrikainak.

Mivel pedig nem ismerjük a történelmet, arra vagyunk ítélteve, hogy megismételjük. Az iszlám tovább folytatja a kafir gyilkolását, a kafir pedig erre mindössze azt mondja, hogy „hát akkor úgy oldjuk meg ezt a problémát, hogy úgy teszünk, mintha nem létezne”. Bonyolult, hogy miért nem fordítunk rá figyelmet, de részben azért nem, mert szégyenteljes ez a történelem, mert a kafirt újra és újra legyőzte az iszlám. Egyszerűen nem vagyunk hajlandók beismerni, hogy ennek a kultúrának a fő célja a kafir kultúra megsemmisítése. Mert aki ma elmegy Irakba, nem találja a keresztény Irakot. Ha elmegy Egyiptomba, nem találja a keresztény Egyiptomot. Iszlámmá vált.

Ezt csak egy módon lehet megállítani. A Dzsihad könnyeit tanítani kell a kafir iskolákban. Hogy lehet az, hogy az iszlám birodalom terjeszkedésének történetét dicsőséges történetként tanítják, viszont a szenvedés történetét, a dimmik szenvedését és 270 millió dimmi halálát még csak meg sem említik? Amíg ez meg nem változik, a sorsunk a folytatódó megsemmisülés, itt Amerikában éppúgy, mint külföldön.

Konklúzió

Minden politika alá kell vesse magát az iszlámnak. Az iszlám feltett célja, hogy az Egyesült Államok alkotmányát a sariával, az iszlám joggal váltsa fel.

Most már készen állunk az utolsó előadásra.

A bevezetőben beszéltünk a jó muszlim problémájáról, és azt mondtuk, hogy ezzel majd akkor foglalkozunk, amikor már valamennyire megismerkedtünk az iszlámmal.

Mielőtt azonban rátérnénk a jó muszlim problémájára, beszéljünk előbb arról, hogy „mi a muszlim?” Az eddigi előadásokból tudják, hogy minden muszlim kétféle módon cselekedhet. Az első alapja a mekkai Korán és a mekkai Szunna. A második alapja a medinai Korán és a medinai Szunna. De a muszlimnak van egy harmadik cselekvési lehetősége is.

A kafir civilizáció sok szempontból nagyon erős. Szinte minden, amit megfogunk és felveszünk, a kafir civilizációtól származik. Csaknem minden termék szabadalmakon és szerzői jogokon alapul. Ezzel szemben az iszlám világ nemigen hoz létre jelentős műveket a gondolatok világában. Minden demokratikus politika, valamint a legtöbb média és kultúra alapja a kafir gondolkodás. A modern világ kafir, és az iszlám ezen belül létezik. Ezért minden muszlim részben kafir is. Egy muszlim számára szinte lehetetlen, hogy ne legyen részben kafir.

Minden muszlim részben Mekka-mentalitású muszlim, részben Medina-mentalitású muszlim, és részben kafir mentalitású muszlim. A muszlim tehát aszerint cselekszik, hogy melyik fajta muszlim. A muszlim olyan valaki, aki ezek között a lehetőségek között személyes döntés alapján választ, ezért soha nem tudható előre, hogy aki magát muszlimnak tartja, mit fog tenni vagy mondani.

Akiknek Önök közül van muszlim barátja vagy munkahelyi kollégája és az illető kedves ember, akkor bizonyára többször is mondták, hogy ez a doktrína nem lehet igaz, mert a kollégám olyan kedves ember, az iszlám doktrína meg olyan rettenetesnek hangzik. Álljunk meg itt egy pillanatra, és tisztázzuk, mit is jelent az, hogy „jó muszlim”. Jó muszlim, vagy jó ember? Ez két különböző kérdés, és aki nem ismeri az iszlám doktrínáját és az iszlám történelmét, az nem igazán tudhatja megítélni, hogy a barátja vagy a munkahelyi kollégája jó muszlim-e vagy sem. Jó muszlimnak lenni teljesen független mindentől, ami kafir, a kafir megítélésétől is. Nem. Az, hogy valaki jó muszlim-e, kizárólag az iszlám doktrínájától függ. Az iszlám doktrínája teszi a muszlimot. A muszlimot a doktrínával kell összevetnünk, nem azzal, hogy szerintünk mi a jó.

Például Oszama bin Laden jó muszlim. Szigorúan követi a medinai Koránt, a fontosabb Koránt, amely később íródott, amelyről Allah azt mondja, hogy helyettesíti a korábbi. Amikor valakit jó muszlimnak nevezünk, ezen azt értjük, hogy egyszerűen jó ember. Vizsgáljuk ezt meg.

Már Mohamed korából is sok említés maradt fenn arról, hogy muszlimok nem akartak dzsihádot folytatni. Ezeket a muszlimokat hipokritának, álszentnek nevezték. Lehet, hogy az a barát, aki olyan rendes ember, valójában nem „jó” muszlim. Aztán még valami a jó muszlimról: azt mondjuk, hogy barát. De hogyan viszonyul a barátsága ahhoz a tizennégy Korán-vershez, amelyek világosan és kifejezetten azt mondják, hogy muszlimnak sohasem lehet kafir barátja?

Ez a barát valószínűleg csak egy rendes ember. Aki jó muszlim, az iszlám doktrínáját követi, márpedig az iszlám doktrínája szerint a kafirnak kell tekintenie bennünket. A barátunk elsősorban ember és csak azután muszlim, és az arany szabály óriási hatást gyakorol mindenkire, beleértve az iszlám vallás híveit is. Talán a barátunk egyszerűen csak olyan valaki, aki természetesen követi az arany szabályt és ennek folyományaként jó

ember. De tudnunk kell, hogy amíg valóban a barátunk, addig nem jó muszlim. Ellentmondásos, igaz? És nemcsak ellentmondásos, hanem nagyon szomorú is.

A legtöbb muszlim részben mekkai, részben medinai és részben kafir muszlim, mint a barátunk is.

A bevezetőben elmondtam, hogy a politikai iszlám öt pillére alapján lehet megérteni az iszlámot. Tekintsük át az öt alapelvet, és nézzük meg, hogyan lehet a segítségükkel a megfelelő kérdéseket feltenni az iszlám elemzéséhez.

Az első alapelv az, hogy a Korán, a Szira és a Hadísz az iszlám minden szavának és tettének az alapja. Röviden: mind Mohameden alapul.

Amikor tehát az iszlám kapcsán valamit elemzünk, tegyük fel a kérdést: mit tett vagy mondott Mohamed, ami ide vág? Mekkai vagy medinai iszlámról van szó?

A második alapelv az, hogy ha a vizsgált dolognak köze van a kafirhoz, akkor a dolog nem vallási, hanem politikai. A felteendő kérdés ez: hogyan vannak benne a dologban a kafirok? Hogyan használja az iszlám a vallási „teflonpajzsot”?

A harmadik alapelv az, hogy aki nem muszlim, az kafir.

A kérdés az, hogy a dolog hogyan alapul az iszlám és a kafir közötti kettéosztáson. A muszlimnak mindig igaza van, a kafirnak soha nincs igaza. Ilyen kérdéseket tegyünk fel: „Mi az, amitől a kafir hibája minden?” „Mi az, amitől nem az iszlám hibája a probléma?”

A negyedik alapelv az, hogy a kettőség miatt az iszlám két különböző módon bánhat velünk.

Az a kérdés, hogy hogyan működik itt a kettőség. Mi a két egymásnak ellentmondó választási lehetőség? Mi az ellentmondás másik fele, amiről nem beszélnek?

Az ötödik alapelv az, hogy a politikában és a közügyekben a kafirnak alá kell vetnie magát az iszlámnak.

A kérdés az, hogy mi az a nyomás, amely afelé nyom, hogy engedjünk az iszlám értékeknek és diktátumoknak.

Valójában az öt alapelv két mondatban összefoglalható. Minden, amit az iszlám a kafirral tesz, politikai jellegű és a trilógián – a Koránon és Mohameden – alapul. A kafirral kétféle módon lehet bánni, és a kafirnak alá kell vetnie magát a politikai iszlámnak.

Még másképpen az öt alapelv öt szóra redukálható: trilógia, politika, kafir, kettősség, alávetés.

Nézzük, hogyan alkalmazhatóak ezek az alapelvek egy régi problémára: az úgynevezett izraeli–palesztin problémára.

Először is a trilógia rengeteget beszél a zsidókról. Hallottak valaha olyan tudósítást, amely idézte Mohamedet vagy a Koránt?

A palesztinok és izraeliek közötti események jellege politikai-e vagy vallási?

Az izraeli zsidók kafirok. A muszlimnak mindig igaza van, a kafirnak soha nincs igaza. A konfliktusról szóló híradásokban találtak akár csak egy olyannal is, amely a palesztinok önvizsgálatáról szólt?

Kettősség. Mi a teljes igazság? Mi az a két különböző mód, ahogyan az iszlám a zsidókkal bánhat?

Alávetés. Hogyan akarják rábírní a kafir izraelieket, hogy engedjenek vagy vessék alá magukat az iszlámnak? Milyen követelmények vannak a kafirokkal szemben? Hogyan van az, hogy az iszlám nem hajlandó megváltozni?

Az öt alapelv megértéséhez ismernünk kell Mohamedet. Aki ismeri Mohamedet, ismeri az iszlámot; aki nem ismeri Mohamedet, nem ismeri az iszlámot. Az öt alapelv segítségével meggyőzően vitatkozhatnak az iszlámról, mégpedig annak saját doktrínája és történelme alapján.

Világos és elemző módon kell vizsgálnunk az iszlámot. Adjuk meg ennek az ideológiának a kellő tisztelete azzal, hogy kőke-

mény elemzésnek vetjük alá. Meg kell értenünk, hogy a vallási oldal nem érinti a kafirt. A vallás egyszerűen csak azoknak szól, akik az iszlám mennyországba akarnak jutni, vagy el akarják kerülni az iszlám poklot. Elemeznünk kell az iszlámot, és meg kell ismernünk politikai természetét és politikai történelmét.

Ha nem ismerjük meg a politikai iszlámot, akkor továbbra is el fogja érni, amit akar. Mit akar? Egyértelműen politikai terjeszkedést. Az iszlám doktrínája szerint az alkotmányunknak mennie kell. Most nevezhetnek és mondhatják, hogy na de az lehetetlen, nagyon erősek vagyunk, semmi sem árthat az alkotmányunknak. De országunkban az iszlám hatalma napról napra nő, és a tudatlanságunkból táplálkozik. A mekkai Koránt használja teflonpajzsként, és a washingtoni politikát egyre nagyobb mértékben befolyásolja a béke vallása. A tudatlan emberek, diplomaták, kongresszusi képviselők, szenátorok tudásából ennyire telik. Követelnünk kell, hogy képezzék magukat. Követelnünk kell, hogy vezetőink változzanak meg és értsék meg a politikai iszlámot.

Fel kell tennünk a kérdést, hogy az adónkból miért finanszíroznak olyan egyetemeket, amelyek nincsenek tisztában a politikai iszlám doktrínájával. Egyetlen egyetemen sem tanítják. Hogy lehet ez? Miért nem lehet az adónkból tanítani 270 millió halott történelmét? Miért nem lehet az adónkból megtanítani a rab-szolgaság valódi és teljes történelmét?

Ha képzik magukat, az sokat számít. Ha másokat arra ösztönöznek, hogy ismerjék meg a politikai iszlámot, az rengeteget számít. Ez a háború nem a terrorizmus ellen folyik. Ez a háború a tudatlanság ellen folyik. És az ellenség nem az iszlám. Az iszlám csak egy doktrína. Az ellenség a saját passzív tudatlanságunk. Ez a valódi ellenség. Harcolnunk kell a tudatlanság ellen, mert ez egy olyan helyzet, ahol az igazság a kafir oldalán van. Nem az iszlám olyan erős. A probléma az, hogy a tudatlanságunk tesz gyengévé.